

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

FLAVII JOSEPHI

OPERA.

◆◆◆◆◆
PARIS. — EXCUSEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.
◆◆◆◆◆

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

FLAVII JOSEPHI
OPERA.

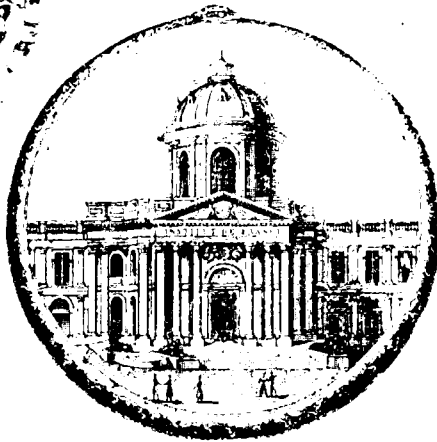
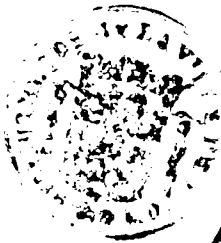
GRÆCE ET LATINE.

RECOGNOVIT

GUILELMUS DINDORFIUS.

ACCEDUNT INDICES NOMINUM ET RERUM LOCUPLETISSIMI.

VOLUMEN PRIMUM.

PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI REGII FRANCIE TYPOGRAPHO.

M DCCC XLV.

PRÆFATIO.

Flavius Josephus ex iis scriptoribus erat quos nostrorum temporum ars critica nondum sibi sumpserat tractandos. Ea quum alio apparatu instructior est quam quæ olim exercebatur, velut subtiliorum grammaticæ legum cognitione; tum hoc potissimum præstat, ut uniuscujusque testis indolem et naturam exploret priusquam ejus admittat testimonium. Plurima enim jam olim in scriptis codicibus de industria mutata sunt et ad earum aliquam quæ multis seculis post ipsos scriptores vigeabant loquendi aut sentiendi consuetudinem aptata. Quare detegendæ scripturæ genuinæ nulla potest spes esse, nisi prius in codices ipsos et testes alios inquisitio diligentissima fuerit instituta, ut sciamus quinam sint et quibus modis interpolati, quinam infucatæ veritati propiores. Hoc ipsum in Josepho faciendum restabat, cujus codicum sat ampla copia superest. Ii et inter se multum dissentiunt, et sæpe discedunt a vetustissima translatione latina (quæ maximi pretii est critico, male edita, verum integrior in manuscriptis); denique chronographi et alii scriptores, multa ex Josepho prope ipsis ejus verbis repetentes, diversa referunt nonnunquam. Quorum omnium dijudicatio quum multum temporis et otii postulare videretur, feliciter accidit ut **GUILIELMUS DINDORF** per litteras nobis significaret se permulta de Josepho parata habere et eum scriptorem aliquot millibus locorum emendatiorem ad nos missurum. Id exemplum, multis et egregiis emendationibus vulgatæ inde ab Hudsono scripturæ conspicuum, nos excudendum curavimus; ipse autem vir celeberrimus in alterius voluminis præfatione pluribus de crisi Flaviana exponet.

Interpretatio latina, quam ab nescio quo (non enim ab ipso) confectam Hudsonus editioni suæ adjecit, sæpissime, in prioribus præsertim libris, a græci scriptoris sententia aberrat. Quare laborem haud hercle gratum subivimus græca cum latinis conferendi: atque ita effectum esse speramus ut, ubi integra est scriptura græcorum, quid dicat Josephus ex latinis intelligi possit.

Denique indices operum Josephi qui feruntur quum nemini posse satisfacere viderentur, impensæ non parsimus, quo ne ab hac parte editio nostra claudicet. Dudum enim ad condendum indicem plenissimum et ordine luculentum scripta Josephi assidue versat doctissimus *Theodorus Müller*, qui olim in Historico-
rum veterum fragmentis edendis fratrem adjuvit, nunc in Academia Gottingensi humaniores litteras docet. Est autem nova hæc opera quæ alterum volumen, typis jam excusum, nunc moratur, sed cum bono, ut speramus, emptorum emolumento.

Parisiis, kal. sextil. MDCCCXV.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΦΛ. ΙΩΣΗΠΟΥ

ΒΙΟΣ.

FLAVII JOSEPHI

VITA.

Ἐμοὶ δὲ γένος ἐστὶν οὐκ ἄσημον, ἀλλ' ἐξ ἱερῶν ἀνω-
θεν καταβεβηκός. Ὡς περ δὴ παρ' ἐκάστοις ἄλλη τις
ἐστὶν εὐγενείας ὑπόθεσις, οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ τῆς ἱερω-
σύνης μετουσίᾳ τεκμήριόν ἐστι γένους λαμπρότητος.
Ἐμοὶ δ' οὐ μόνον ἐξ ἱερῶν ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ
ἐκ τῆς πρώτης ἐφημερίδος τῶν εἰκοσιτεσσάρων, (πολ-
λὴ δὲ καὶ τούτῳ διαφορὰ,) καὶ τῶν ἐν ταύτῃ φυλῶν ἐκ
τῆς ἀρίστης. Ὑπάρχω δὲ καὶ τοῦ βασιλικοῦ γένους
ἀπὸ τῆς μητρὸς. Οἱ γὰρ Ἀσαμωναῖοι παῖδες, ὧν
ἐκγονος ἐκαίνη, τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἐπὶ μάλιστα χρόνον
ἡρχιεράτευσαν καὶ ἐβασίλευσαν. Ἐρῶ δὲ τὴν διαδο-
χὴν. Ὁ πρόπαππος ἦν ἐμοὶ Σίμων ὁ Ψελλὸς ἐπικα-
λούμενος. Οὗτος ἐγένετο καθ' ὃν καιρὸν ἡρχιεράτευσεν
Σίμωνος ἀρχιερέως ὁ παῖς, ὃς πρῶτος ἀρχιερέων
Ἦσαν δὲ τῶν ἱερῶν παῖδες ἑννέα· τούτων εἷς ἐστὶ Ματθίας ὁ
Ἡφλίου λε-
γόμενος. Οὗτος ἡγάγετο πρὸς γάμον θυγατέρα Ἰωνά-
θου ἀρχιερέως, τοῦ πρώτου ἐκ τῶν Ἀσαμωναίου παιδῶν
γένους ἀρχιερατεύσαντος, τοῦ ἀδελφοῦ Σίμωνος τοῦ ἀρ-
χιερέως. Καὶ γίνεται παῖς αὐτῷ Ματθίας ὁ Κυρτὸς
ἐπικληθεὶς, ἀρχόντος Ὑρκανοῦ τὸν πρῶτον ἐνιαυτόν.
Τούτου γίνεται Ἰωσήπος ἐνάτῳ ἔτει τῆς Ἀλεξάνδρου
ἀρχῆς, καὶ Ἰωσήπου Ματθίας βασιλεύοντος Ἀρχελαίου
τὸ δέκατον, Ματθία δὲ ἐγὼ τῷ πρώτῳ τῆς Γαίῳ Καί-
σαρος ἡγεμονίας. Ἐμοὶ δὲ παῖδες εἰσὶ τρεῖς, Ὑρκανὸς
μὲν ὁ πρεσβύτερος ἔτει τετάρτῳ τῆς Οὐδεσπασιανοῦ
Καίσαρος ἡγεμονίας, ἐβδόμῳ δὲ Ἰούστου, ἐνάτῳ δὲ
Ἀγρίππας. Τὴν μὲν οὖν τοῦ γένους ἡμῶν διαδοχὴν,
ὥς ἐν ταῖς δημοσίαις δόλοις ἀναγεγραμμένην ἴδρον,
οὕτω παρατίθεμαι, τοῖς διαβάλλειν ἡμᾶς πειρωμένοις
χαίρειν φράσας.

β'. Ὁ πατὴρ δὲ μου Ματθίας οὐ διὰ μόνην τὴν εὐ-
γένειαν ἐπίσημος ἦν, ἀλλὰ πλέον διὰ τὴν δικαιοσύνην
ἐπηρεῖτο, γνωριμώτατος ὧν ἐν τῇ μεγίστῃ πόλει τῶν
παρ' ἡμῖν τοῖς Ἱεροσολύμοις. Ἐγὼ δὲ συμπαιδευόμε-
νος ἀδελφῷ Ματθία τοῦνομα (ἐγγεγόνει γάρ μοι γνήσιος
ἐξ ἀμφοῖν τῶν γονέων) εἰς μεγάλην παιδείας προύκο-
πτον ἐπίδοσιν, μνήμη τε καὶ συνέσει δοκῶν διαφέρειν.
Ἐτι δ' ἄρα παῖς ὧν, περὶ τεσσαρεσκαίδέκατον ἔτος,
διὰ τὸ φιλογράμματον ὑπὸ πάντων ἐπινούμην, συνιόν-
των δὲ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν τῆς πόλεως πρώτων,
ὑπὲρ τοῦ παρ' ἐμοῦ περὶ τῶν νομίμων ἀκριδέστερόν
τι γινώσκαι. Περὶ ἐκατάδεκα δὲ ἔτη γενόμενος ἐβουλή-
θην τῶν παρ' ἡμῖν αἱρέσεων ἐμπειρίαν λαβεῖν· τρεῖς
δ' εἰσὶν αὗται, Φαρισαίων μὲν ἡ πρώτη, καὶ Σαδ-
δουκαίων ἡ δευτέρα, τρίτῃ δὲ ἡ Ἑσσηνῶν, καθὼς πολ-

Mihi autem genus est non ignobile, sed ex sacerdotibus
longa serie deductum. Quemadmodum scilicet apud unam-
quamque gentem diversa sunt nobilitatis argumenta, ita
apud nos honoris sacerdotalis participatio splendoris generis
indiciū est. Ego autem non solum ex sacerdotum oriun-
dus sum genere, verum etiam ex classe prima inter illas
viginti quattuor, (magna in hoc est excellentia,) et nobilis-
sima populorum ad eandem pertinentium familia. Porro ma-
ternum mihi genus a regibus est. Nam Asamonæi liberi, e
quibus illa prognata est, summum in gente nostra pontifi-
catum regnumque diu obtinuerunt. Seriem autem succe-
ssionis recensere. Atavus meus erat Simon cognomine
Psellus. Hic vixit eo tempore quo Simonis pontificis filius,
qui primus inter pontifices Hyrcanus appellatus est, ponti-
ficatum gessit. Simoni autem Psello filii erant novem :
et in his unus Matthias, Ephraï filius dictus. Hic uxorem
duxit Jonathæ pontificis filiam, qui primus ex Asamonæo-
rum genere pontificatum in domum suam intulit, frater
autem erat Simonis pontificis. Ex ea filium Matthiam, Gib-
bosum nominatum, suscepit, primo quo genti imperavit
Hyrcanus anno. Huic nascitur Josephus nono anno regni
Alexandræ, Josepho vero Matthias anno Archelai regis deci-
mo, Matthiæ autem ego primo anno principatus Caii Cæsaris.
Mihi porro tres sunt liberi : Hyrcanus quidem maximus,
anno quarto natus imperii Vespasiani Cæsaris, Justus vero
septimo, nono autem Agrippa. Atque ita quidem generis
nostri successionem, prout in tabulas publicas relatum
inveni, in medium assero, illis valere jussis qui nos calu-
mniis aggrediuntur.

2. Matthias autem pater meus non solum generis nobi-
litate illustris erat, sed multo magis ex justitia gloriam
adeptus est, omnium sermone maxime celebratus Hieroso-
lymis, urbe apud nos amplissima. Ego autem una cum
fratre germano, nomine Matthia, educatus, multum in li-
teris proficiebam, sic ut crederet aliis antecellere memoria
et intelligentia. Itaque quum puer adhuc essem, annum
circiter decimum quartum agens, ex eo, quo flagrabam,
literarum amore ab omnibus laudem reportavi, ad me
concurrentibus quotidie pontificibus urbisque primoribus,
ut ex me certius aliquid scirent de legum sensu. Quum
autem ad annos ferme sexdecim pervenissem, decrevi
sectas nostras experiri et tentare; (illæ vero tres sunt,
Phariseorum prima, Sadduceorum altera, et tertia Esse-

λάξεις εἶπαμεν·) οὕτως γὰρ ὥσπερ αἰρήσεσθαι τὴν ἀρίστην, εἰ πάσας καταμάθοιμι. Σκληραγωγήσας γοῦν ἑμαυτὸν καὶ πολλὰ πονηθεὶς τὰς τρεῖς διήλθον· καὶ μὴδὲ τὴν ἐντεῦθεν ἐμπειρίαν ἱκανὴν ἑμαυτῷ νομίσας
 5 εἶναι, πυθόμενός τινα Βανουὺν ὄνομα κατὰ τὴν ἐρημίαν διατρίβειν, ἐσθῆτι μὲν ἀπὸ δένδρων χρώμενον, τροφὴν δὲ τὴν αὐτομάτως φυομένην προσφερόμενον, ψυχρῷ δὲ ὕδατι τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα πολλάκις λουόμενον πρὸς ἀγνείαν, ζηλωτὴς ἐγενόμην αὐτοῦ. Καὶ διατρί-
 10 ψας παρ' αὐτοῦ ἑνιαυτοὺς τρεῖς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τελευτήσας, εἰς τὴν πόλιν ὑπέστρεφον. Ἐννεακαίδεκα δ' ἔτη ἔχων ἡρξάμην τε πολιτεύεσθαι τῇ Φαρισαίων αἵρεσει κατακολουθῶν, ἣ παραπλήσιός ἐστι τῇ παρ' Ἑλλήσι Στωϊκῇ λεγομένῃ

15 γ'. Μετ' εἰκοστὸν δὲ καὶ ἔκτον ἑνιαυτὸν εἰς Ῥώμην μοι συνέπεσεν ἀναβῆναι, διὰ τὴν λεχθησομένην αἰτίαν. Καθ' ὃν χρόνον Φηλὶς τῆς Ἰουδαίας ἐπετρόπευεν, ἱερεῖς τινες συνήθειαι ἔμολ, καλοὺς κἀγαθοὺς, διὰ μικρὰν καὶ τὴν τυχοῦσαν αἰτίαν δῆσας εἰς τὴν Ῥώ-
 20 μην ἐπεμψε, λόγον ὑφ' ἑξόντας τῷ Καίσαρι. Οἷς ἐγὼ πόρον εὐρεῖσθαι βουλόμενος σωτηρίας, μάλιστα δὲ πυθόμενος ὅτι καίπερ ἐν καχοῖς ὄντες οὐκ ἐξελάβοντο τῆς εἰς τὸ θεῖον εὐσεβείας, διατρέφοντο δὲ σύκοις καὶ καρύοις, ἀφικόμεναι εἰς Ῥώμην πολλὰ κινδυνεύσας κατὰ
 25 θάλασσαν. Βαπτισθέντος γὰρ ἡμῶν τοῦ πλοίου κατὰ μέσον τὸν Ἀδρίαν, περὶ ἑξακοσίους τὸν ἀριθμὸν ὄντες, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐνηξάμεθα. Καὶ περὶ ἀρχομένην ἡμέραν ἐπιφανέντος ἡμῖν κατὰ Θεοῦ πρόνοιαν Κυρηναϊκοῦ πλοίου, φθάσαντες τοὺς ἄλλους ἐγὼ τε καὶ τινες
 30 ἕτεροι, περὶ ὀγδοήκοντα σύμπαντες, ἀνελήφθημεν εἰς τὸ πλοῖον. Διασωθεὶς δ' εἰς τὴν Δικαιάρχειαν, ἣν Ποτιόλους Ἴταλοι καλοῦσιν, διὰ φιλίας ἀφικόμεναι Ἀλιτύρῳ, (μυμολόγος δ' ἦν οὗτος καλλίστα τῷ Νέρωνι καταθύμιος, Ἰουδαῖος δὲ γένος,) καὶ δι' αὐτοῦ Ποππηίας
 35 τῇ τῷ Καίσαρος γυναικὶ γνωσθεὶς, προνοῶν ὡς τάχιστα παρακαλέσας αὐτὴν τοὺς ἱερεῖς λυθῆναι. Μεγάλων δὲ δωρεῶν πρὸς τῇ εὐεργεσίᾳ ταύτῃ τυχὼν παρὰ τῆς Ποππηίας, ὑπέστρεφον ἐπὶ τὴν οἰκίαν.

δ'. Καταλαμβάνων δ' ἤδη νεωτερισμῶν ἀρχάς, καὶ
 40 πολλοὺς ἐπὶ τῇ Ῥωμαίων ἀποστάσει μέγα φρονούντας. Καταστέλλειν οὖν ἐπειρώμην τοὺς στασιώδεις καὶ μετανοεῖν ἐπειθόν, ποιησάμενος πρὸ ὀφθαλμῶν πρὸς οὓς τοιμηήσουσιν, ὅτι Ῥωμαίων οὐ κατ' ἐμπειρίαν μόνον πολεμικὴν, ἀλλὰ καὶ κατ' εὐτυχίαν ἐλαττοῦνται·
 45 καὶ μὴ προπετῶς καὶ παντάπασιν ἀνοήτως πατρίσι καὶ γενεαῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς τὸν περὶ τῶν ἐσχάτων κακῶν κίνδυνον ἐπάγειν. Ταῦτα δ' ἔλεγον καὶ λιπαρῶς ἐνεκαίμην ἀποτρέπων, δυστυχέστατον ἡμῖν τοῦ πολέμου τὸ τέλος γενήσεσθαι προορώμενος. Οὐ μὴν ἐπεισα·
 50 πολὺ γὰρ ἦ τῶν ἀπονηθέντων ἐπεκράτησε μανία.

ε'. Δείσας γοῦν μὴ ταῦτα συνεχῶς λέγων διὰ μίσους ἀφικόμεναι καὶ ὑποψίας, ὡς τὰ τῶν πολεμίων φρονῶν, καὶ κινδυνεύσω ληφθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθῆναι, ἐχομένης ἤδη τῆς Ἀντωνίας, ὅπερ ἦν φρούριον, εἰς τὸ

norum, uti sæpius diximus :) ita enim fore putabam ut optimam eligerem, si mihi omnes cognoscere daretur. Vita igitur duriter acta multisque laboribus exercita, tres sectas perlustravi : et ne istarum quidem experientia satis mihi factum ratus, quum audissem quendam, Banun nomine, in deserto agere, amictum sibi ex arboribus parantem, alimentisque sponte provenientius vescentem, crebrisque noctu et interdiu lavacris frigidis utentem in sanctioniam, cœpi ejus institutum sectari; exactisque in ejus contubernio tribus annis, quum jam ea, quæ expetiveram, perfectissem, in urbem redii. Jamque annos undeviginti natus, vitam instituere exorsus sum convenienter Pharisæorum sectæ, quæ proximæ accedit ad sectam Stoicam Græciæ dictam.

3. Post annum vero sextum ac vigesimum Romam ut ascenderem mihi contigit, ex causa jam nunc dicenda. Quo tempore Felix in Judæa procurator erat, sacerdotes quosdam, mihi perfamiliares, viros honestos et bonos, ob culpam leviculam et contemnendam, Romam misit, causam suam apud Cæsarem dicturos. Quibus ego volens invenire viam ad salutem, maxime vero quum audirem quod, licet in malis, non oblitus essent suæ in Deum pietatis, et fidei ac nubicus vitam sustentarent, Romam perveni, multis in mari aditus periculis. Nostra enim navi in medio sinus Adriatici submersa, quum essemus numero circiter sexcenti, totam per noctem natavimus. Et tandem sub diluculum conspecta ex Dei providentia navi Cyrenaica, ego et alii nonnulli ad octoginta universi, feliciore usi natatu, in eam recepti sumus. Quumque ita evasissem in Dicæarchiam, quam Puteolos vocant Itali, veniebam in amicitiam Alituri, (erat autem is mimorum actor in magna apud Neronem gratia, genere Judæus, perque eum ubi Poppææ uxori Cæsaris innotui, id quam occissime ago ut meis apud ipsam precibus solverentur sacerdotes. Quumque præter hoc beneficium magnis muneribus cohonestatus essem a Poppæa, in patriam revertabar.

4. Atque jam eo tempore deprehendi novarum rerum studia gliscere, multosque ad defectionem a Romanis valde elatos. Itaque conabar seditiosos in officio continere, utque ad saniozem mentem redirent suadebam, ob oculos positus cum quibus dimicaturi erant, quod Romanis non solum rei militaris peritia inferiores essent, sed et felicitate et prospero rerum successu; insuper monebam ne temere et imprudenter admodum patriam et genus suum et se ipsos in mala maxima et extremum discrimen adducerent. Ista sane dicebam, atque urgebam vehementer et instabam ut a bello eos dehortarer, ut qui animo præviderem exitum illius nobis fore infelicissimum. Atqui non persuasi : in tantum valebat amentia ex desperatione orta.

5. Veritus igitur ne, ista frequenter inculcando, in odium incurrerem et suspicionem, quæsi eadem sentirem cum hostibus, atque ita a popularibus comprehensus de vita periclitarer, occupata jam Antonia, quæ castellum

ἐνδοτέρω ἱερὸν ὑπεχώρησα. Μετὰ δὲ τὴν ἀνάρεσιν
Μαναήμου καὶ τῶν πρώτων τοῦ ληστρικοῦ στίφους,
ὑπεξελθὼν τοῦ ἱεροῦ πάλιν τοῖς ἀρχιερεῦσιν καὶ τοῖς
πρώτοις τῶν Φαρισαίων συνδιέτριβον. Φόβος δ' οὐκ-
ἐτι μέτριος εἶχεν ἡμᾶς, δρῶντας τὸν μὲν δῆμον ἐν τοῖς
ὅπλοις· αὐτοὶ δ' ὄντες ἐν ἀπόρῳ τί ποιήσωμεν, καὶ
τοὺς νεωτεριστὰς παύειν οὐ δυνάμενοι, προδήλου δ'
ἡμῖν τοῦ κινδύνου παραστῶτες, συγκατανεύειν μὲν αὐ-
τῶν ταῖς γνώμαις ἐλέγομεν, συνεβουλεύομεν δὲ μένειν
ἐφ' αὐτῶν καὶ τοὺς πολεμίους ἀπελθόντας ἔαν, ἐπι-
ζόντες οὐκ εἰς μακρὰν Γέσσιον, μετὰ μεγάλης δυνάμεως
ἀναβάντα, παύσειν τὸν νεωτερισμόν.

ς'. Ὁ δ' ἐπελθὼν καὶ συμβαλὼν μάχῃ ἐνίκηθη, πολ-
λῶν τῶν μετ' αὐτοῦ πασόντων· καὶ γίνεται τὸ Γεσσίου
πταῖσμα συμφορὰ τοῦ παντὸς ἡμῶν ἔθνους. Ἐπὶ-
ρθησαν γὰρ ἐπὶ τούτῳ μᾶλλον οἱ τὸν πόλεμον ἀγαπήσαν-
τες, καὶ νικήσαντες τοὺς Ῥωμαίους εἰς τέλος ἤλπισαν,
προσγενομένης καὶ ἐτέρας τινὸς τοιαύτης αἰτίας. Οἱ
τὰς πέριξ τῆς Συρίας πόλεις κατοικοῦντες τοὺς παρ'
ἡμῶν τοὺς Ἰουδαίους συλλαμβάνοντες σὺν γυναίξιν καὶ
τέκνοις ἀνήρουν, οὐδεμίαν αὐτοῖς αἰτίαν ἐπικαλεῖν
ἔχοντες· οὔτε γὰρ ἐπὶ Ῥωμαίων ἀποστάσει νεώτερόν
τι πεφρονήκεσαν, οὔτε πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἔχθρὸν ἢ
ἐπιβουλον. Σκυθοπολίται δὲ πάντων ἀσεβέστατα καὶ
παρὰνομώτατα διεπράξαντο. Ἐπελθόντων γὰρ αὐ-
τοῖς Ἰουδαίων ἔξωθεν πολεμίων, τοὺς παρ' αὐτοῖς
Ἰουδαίους ἐδιέασαντο κατὰ τῶν δημοφύλων ὅπλα λαβεῖν,
ὅπερ ἐστὶν ἡμῖν ἀθέμιτον· καὶ μετ' ἐκείνων συμβαλόν-
τες ἐκράτησαν τῶν ἐπελθόντων. Ἐπειδὴ δ' ἐνίκησαν,
ἐκλαθόμενοι τῆς πρὸς τοὺς ἐνοίκους καὶ συμμάχους
πίστεως, πάντας αὐτοὺς διεχύσαντο, πολλὰς μυριά-
δας ὄντας. Ὁμοίᾳ δ' ἔπαθον καὶ οἱ τὴν Δαμασκὸν
Ἰουδαῖοι κατοικοῦντες. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἀκρι-
βέστερον ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βίβλοις
δεδηλώκαμεν· νῦν δ' αὐτῶν ἐπεμνήσθην, βουλόμενος
παραστήσαι τοῖς ἀναγινώσκουσιν ὅτι οὐ προαίρεσις
ἐγένετο τοῦ πολέμου πρὸς Ῥωμαίους Ἰουδαίους, ἀλλὰ
τὸ πλεον ἀνάγκη.

ζ'. Νικηθέντος οὖν, ὡς ἔφαμεν, τοῦ Γεσσίου, τῶν
ἱεροσολυμιτῶν οἱ πρώτοι, θεασάμενοι τοὺς μὲν ληστὰς
ἅμα τοῖς νεωτερισταῖς εὐπορουμένους ὅπλων, δέισαντες
δὲ αὐτοὶ μὴ ἀνοπλοὶ καθεστηκότες ὑποχείριοι γένωνται
τοῖς ἐχθροῖς, δ καὶ μετὰ ταῦτα συνέβη, καὶ πυθόμενοι
τὴν Γαλιλαίαν οὕτω πᾶσαν Ῥωμαίων ἀρεσθάναι, μέ-
ρος δ' αὐτῆς ἡρεμεῖν ἐτι, πέμπουσιν ἐμὲ καὶ δύο ἀλ-
λους τῶν ἱερέων, καλοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας, Ἰωάζαρον
καὶ Ἰούδαν, πείσοντας τοὺς πονηροὺς καταθέσθαι τὰ
ὅπλα, καὶ διδάζοντας ὡς ἐστὶν ἄμεινον τοῖς κρατίστοις
τοῦ ἔθνους αὐτὰ τηρεῖσθαι. Ἐγνωστο δὲ τούτοις δὲ
μὲν ἔχειν τὰ ὅπλα πρὸς τὸ μέλλον ἔτοιμα, περιμένειν
δὲ τί πράξουσιν Ῥωμαῖοι μαθεῖν.

η'. Λαβὼν οὖν ἐγὼ τὰς ὑποθήκας ταύτας ἀφικόμην
εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ Σεπφωρίτας μὲν οὐκ ἐν ὀλίγῳ
περὶ τῆς πατρίδος ἀγῶνι καθεστῶτας ἤβρον, διαρπάσαι

erat, in interiora templi memet subdixi. At post caedem
Manahemi et principum cohortis latronum, templo clancu-
lum egressus, iterum cum pontificibus versabar et Phari-
saeorum primoribus. Jam autem timor non mediocris nos
occuparat, quum videremus populum quidem arma corri-
puisse: ipsi vero, quum quid agendum nobis esset prorsus
ambigeremus, nec valeremus seditiosos compescere, at-
que ante oculos versaretur periculum, simulabamus quidem
nos probare illorum sententiam, suadebamus tamen ut se
continerent, et hostem abire sinerent, quod speraremus
Gessium brevi cum validis copiis ascensurum et tumultum
motamque sedaturum.

6. At ille, quum advenisset et seditiosis praelio congressus
esset, victus est, multis e suis occisis: atque haec Gessii
clades in universam gentem nostram calamitatem inexit.
Nam ex hac re animis elati erant qui bellum appetebant, et
sperabant fore ut deinceps Romanos vincerent: quin et al-
tera quaedam causa accedebat, quae huiusmodi erat. Nam
Syriae urbium nobis finitimarum incolae Iudaeos secum de-
gentes, comprehensos una cum uxoribus et liberis, truci-
dabant, etiam quum nihil haberent de quo ipsos accusarent:
neque enim rebus novis studuerant ut a Romanis defice-
rent, neque adversum Syros illos hostile quidpiam aut in-
sidiosum moliti fuerant. At Scythopolitae omnium maxime
impia et iniquissima perpetrarunt. Quum enim bello pete-
rentur ab Iudaeis exteris, Iudaeos qui apud ipsos erant vi-
adegerunt ad arma contra tribules suos capessenda, id quod
nostris vetitum est legibus: et illorum ope, postquam ma-
nus conseruerant, eos qui ipsos adorti sunt profligarunt.
Post victoriam autem, oblitii fidei inquilinis et sociis debite,
eos omnes, ad multas hominum myriadas, occiderunt.
Nec dissimilia perpassi sunt qui Damascus habitabant Ju-
daeï. Sed hac de re accurate magis narravimus in libris
de bello Iudaico: nunc autem eorum obiter memini, eo
animo ut lectoribus ostendam Iudaeos non de industria bel-
lum movisse contra Romanos, sed necessitate potius.

7. Itaque profligato, uti diximus, Gessio, Hierosolymi-
tarum primores, ubi viderant latrones seditiosos armis
abundare, veritque ne ipsi armis destituti inimicis obnoxii
fierent, id quod et postea accidit, auditoque quod Galilaea
nondum omnis a Romanis defecisset, sed pars ejus etiam
tum quiete ageret, miserunt me et alios duos sacerdotes,
viros bonos et honestos, Jozarum et Judam, ut istos faci-
norosos suaderemus arma deponere, et doceremus satius
esse ea asservari viris in gente nostra optimis et fortissimis.
Quippe decretum erat illis ut semper arma in futurum ha-
berent parata, manendum vero esse ut sciatur quidnam
acturi sint Romani.

8. Ego igitur, quum ista mandata accepiissem, in Galilaeam
perveniebam; et Sepphoritas quidem reperiiebam in magna
solicitudine de patria, quod rapinae eam addixissent Galilaei,

κεκριχότων αὐτὴν τῶν Γαλιλαίων, διὰ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐκείνων φιλίαν, καὶ ὅτι καὶ Κεστίῳ Γάλλῳ τῶ τῆς Συρίας ἡγεμονεύοντι δεξιάν τε καὶ πίστιν προτεί-
 νειαν. Ἀλλὰ τούτους μὲν ἐγὼ πάντας ἀπῆλλαξα τοῦ
 6 φόβου, πείσας ὑπὲρ αὐτῶν τὰ πλήθη, καὶ ἐπιτρέψας
 δασαίς θέλουσι διαπέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐν Δώροις οἰ-
 κείους δημεύοντας Γεσσίῳ· τὰ δὲ Δῶρα πόλις ἐστὶ τῆς
 Φοινίκης. Τοὺς ἐν Τιβεριάδι δὲ κατοικοῦντας ἡδρον
 ἐφ' ὅπλα κεχωρηκότας ἤδη, δι' αἰτίαν τοιαύτην.
 10 θ'. Στάσεις τρεῖς ἦσαν κατὰ τὴν πόλιν· μία μὲν
 ἀνδρῶν εὐσχημόνων, ἦρχε δ' αὐτῆς Ἰούλιος Κάπελλος.
 Οὗτος δὴ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες, Ἡρώδης δ' Μιαροῦ
 καὶ Ἡρώδης δ' τοῦ Γαμάλου καὶ Κομφὸς δ' τοῦ Κόμ-
 16 ψου, (Κρίσπος γὰρ ἀδελφὸς αὐτοῦ, τοῦ μεγάλου βασι-
 λέως γενόμενός ποτε ἑπαρχος, ἐν ταῖς ἰδίαις κτήσεσιν
 ἐτύχχανεν, πέραν τοῦ Ἰορδάνου,) πάντες οὖν οἱ προει-
 ρημένοι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐμμένειν συνεβού-
 λεον τῇ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους καὶ τὸν βασιλέα πίστει·
 20 τῇ γνώμῃ δ' οὐ συνηρέσκετο Πίστος, παραγόμενος
 ὑπὸ Ἰούστου τοῦ παιδὸς· καὶ γὰρ ἦν φύσει πως ἐπιμα-
 νής. Ἡ δευτέρα δὲ στάσις, ἐξ ἀσημοτάτων συνεστη-
 κῦια, πολεμεῖν ἔκρινεν. Ἰούστος δ' Πίστου παῖς, ὁ τῆς
 τρίτης μερίδος πρῶτος, ὑπεκρίνετο μὲν ἐνδοιάζειν πρὸς
 τὸν πόλεμον, νεωτέρων δ' ἐπιθύμει πραγμάτων, ἐκ τῆς
 26 μεταβολῆς οἰόμενος δύναμιν ἑαυτῷ περιποιήσιν. Πα-
 ρελθὼν οὖν εἰς μέσους διδάσκειν ἐπειρᾶτο τὸ πλῆθος ὡς
 ἡ πόλις ἐστὶν αἰετῆς Γαλιλαίας, ἄρξειεν δὲ ἐπὶ γε τῶν
 Ἡρώδου χρόνων, τοῦ τετράρχου καὶ κτίστου γενομένου,
 βουληθέντος αὐτοῦ τὴν Σεπφωριτῶν πόλιν τῇ Τιβε-
 30 ριῶν ὑπακοῦσιν· ἀποβάλλειν δὲ τὸ πρωτεῖον αὐτοῦς
 μὴδὲ ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα τοῦ πατρὸς, διαμεί-
 ναι δὲ καὶ μέχρι Φήλικος προσεσταμένου τῆς Ἰουδαίας.
 Νῦν δὲ ἔλεγεν αὐτοὺς ἡτυχηκέναι, τῷ νεωτέρῳ δωρεὰν
 Ἀγρίππα δοθέντας ὑπὸ Νέρωνος· ἄρξαι γὰρ εὐθὺς
 35 τὴν μὲν Σεπφωριν, ἐπειδὴ Ῥωμαίοις ὑπήκουσε, τῆς
 Γαλιλαίας, καταλυθῆναι δὲ παρ' αὐτοῖς τὴν τε βασι-
 λικὴν τράπεζαν καὶ τὰ ἀρχεῖα. Ταῦτα καὶ πρὸς τού-
 τοις ἕτερα πολλὰ κατὰ βασιλέως Ἀγρίππα λέγων,
 ὑπὲρ τοῦ τὸν δῆμον εἰς τὴν ἀποστασίαν ἐρεθίσαι, προσ-
 40 ετίθει νῦν εἶναι καιρὸν ἀραμένους ὅπλα καὶ Γαλιλαίους
 συμμάχους προσλαβόντας (ἄρξειεν γὰρ αὐτῶν ἐκόντων
 διὰ τὸ πρὸς τοὺς Σεπφωριτας μῖσος ὑπάρχον αὐτοῖς,
 ὅτι τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν διαφυλάσσουσιν) με-
 45 γάλῃ χειρὶ πρὸς τὴν ὑπὲρ αὐτῶν τιμωρίαν τραπέσθαι.
 Ταῦτα λέγων προετρέψατο τὸ πλῆθος· ἦν γὰρ ἱκα-
 νὸς δημαγωγεῖν καὶ τῶν ἀντιλεγόντων τὰ βελτίω πε-
 ριεῖναι γοητεία καὶ ἀπάτῃ τῇ διὰ λόγων. Καὶ γὰρ
 οὐδ' ἀπειρος ἦν παιδείας τῆς παρ' Ἑλλήσιν, ἥ θαρρῶν
 ἐπεχείρησεν καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν πραγμάτων τούτων
 50 ἀναγράφειν, ὡς τῷ λόγῳ τούτῳ περιεσόμενος τῆς ἀλη-
 θείας. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου τοῦ ἀνδρὸς, ὡς φαῦλος
 τὸν βίον ἐγένετο, καὶ ὡς σὺν τῷ ἀδελφῷ μικροῦ δεῖν
 καταστροφῆς αἴτιος ὑπῆρξε, προϊόντος τοῦ λόγου δη-
 λώσομεν. Τότε δὲ πείσας Ἰούστος τοὺς πολίτας ἀνα-

tam quod perstiterint in amicitia cum Romanis inita, quam quod et Cestio Gallo Syriae praesidi dextram fidemque dederint. Verum ego hos quidem omnes metu liberaui, quum illorum in gratiam *mittiora* persuasissem multitudini, permissemque ut quoties vellent in Dora (Dora autem urbs est Phoenices) mitterent ad suos, quos obsides Gessio dederant. Tiberiadis autem incolas reperiebam prius aliquanto ad arma provolasse, ob huiusmodi causam.

9. Tres in ea civitate factiones erant: una quidem constabat viris honestis, duce Julio Capello. Hic sane et qui eum sequebantur omnes, Herodes Miari, et Herodes Gamali, et Compus Compei filii, (Crispus enim hujus frater, olim ab Agrippa magno rege ei urbi praefectus, tum in suis possessionibus trans Jordanem agebat;) hi inquam omnes jam memorati eo tempore persuadere conabantur ut in sua erga Romanos regemque fidelitate manerent. Eam autem sententiam non probabat Pistus, a filio Justo abreptus: natura enim furiosior erat. Altera vero factio, ex iis qui maxime erant ignobiles conflata, bellandum esse decernebat. Justus Pisti filius, tertiae partis primus, se quidem de bello dubio esse animo simulabat: rerum autem novarum cupidus erat, fore ratus ut ex rerum mutatione potentia potiretur. Itaque in medium progressus multitudinem docere pro virili adnitebatur, quod urbs semper ad Galilaeam pertinuerit, primatum vero acceperit tempore Herodis, tetrarchae, ejusque conditoris, qui ipse voluerit Sepphoritarum urbem urbi Tiberiensium subditam esse: hanc autem praereminentiam ne sub rege quidem Agrippa patre eos amisisset, imo eam etiam usque ad Felicem Judaeae praesidem illis mansisset. Nunc autem dicebat eos felicitate ista excidisse, quippe quod Nero ipsos dono dederit juniiori Agrippae: statim enim Sepphorim quidem, ex quo Romanis se subjecerit, primam Galilaeae urbem extitisse, apud ipsos vero desiisse mensam regiam et archiva. His et aliis insuper multis in regem Agrippam jactatis, ut populum ad defectionem irritaret, adjiciebat, jam tempus esse ut armis correptis et Galilaeis in societatem assumptis (ipsos enim illis non invitis imperaturos esse, propter odium quo Sepphoritas prosequantur, quod in Romanorum amicitia perseverarent) ad ultionem ab illis expectandam magno cum exercitu se convertant. His ille dictis multitudinem hortatus est. Erat quippe idoneus qui populum dicendo regeret, eosque qui ex adverso meliora suaderent verborum praestigiis et fallaciis vinceret. Neque etiam Graecae eruditionis expertus erat et ignarus, qua fretus ad historiam quoque hie de rebus scribendam aggressus est, ista narratione veritatis fidem eversurus. Atqui de hoc quidem viro, quam improbae fuerit vitae ac flagitiosae, utque una cum suo fratre patriae fere subvertendae auctor exstiterit, procedente sermone narrabimus. Tunc autem Justus, quum civibus persuasisset arma sumere,

λαθεῖν τὰ ὅπλα, πολλοὺς δὲ καὶ μὴ θελήσαντας ἀναγκάσας, ἐξελθὼν σὺν πᾶσι τούτοις ἐμπύρῃσι τὰς τε Γαδαρηνῶν καὶ Ἰππηνῶν κώμας, αἱ δὲ μεθόριοι τῆς Τιβεριάδος καὶ τῆς τῶν Σκυθοπολιτῶν γῆς ἐτύγγαλον κείμεναι.

Ἰ. Καὶ Τιβεριάς μὲν ἐν τούτοις ἦν· τὰ περὶ Γίσχαλα δὲ εἶχεν τὸν τρόπον τοῦτον. Ἰωάννης δὲ τοῦ Λευῖ, τῶν πολιτῶν τινες ὁρῶν διὰ τὴν ἀποστασίαν τὴν ἀπὸ Ῥωμαίων μέγα φρονούντας, κατέχειν αὐτοὺς ἐπειρᾶτο, καὶ τὴν πίστιν ἡξίου διαφυλάττειν, οὐ μὴν ἡδυνήθη, καίτοι πάνυ προθυμοῦμενος. Τὰ γὰρ περίεξ ἔθνη Γαδαρηνοὶ καὶ Γαβαρηνοὶ, Σωγαναῖοι καὶ Τύριοι, πολλὴν ἀθροίσαντες δύναμιν, καὶ τοῖς Γισχάλοις ἐπιπεσόντες, λαμβάνουσι τὰ Γίσχαλα κατὰ κράτος· καὶ πυρπολήσαντες, εἴτα δὲ καὶ προσκατασκάψαντες, εἰς τὴν οἰκίαν ἀνέβησαν. Ἰωάννης δὲ ἐπὶ τούτῳ παροξυνθεὶς ὁπλίζει πάντας τοὺς μεθ' αὐτοῦ· καὶ συμβαλὼν τοῖς προειρημένους ἔθνεσι, τὰ τε Γίσχαλα κρείττονα πάλιν ἀνακτίσας, τείχεσιν ὑπὲρ ἀσφαλείας τῆς εἰς 20 ὕστερον ὠχύρωσεν.

ια'. Γάμαλα δὲ πίστει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐνέμεινε, δι' αἰτίαν τοιαύτην. Φιλίππος δὲ Ἰακίμου παῖς, ἐπαρχος δὲ τοῦ βασιλείως Ἀγρίππα, σωθεὶς παρὰ δόξαν ἐκ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις βασιλικῆς αὐλῆς πολιορκουμένης καὶ διαφυγὼν, εἰς ἕτερον ἐνέπεσε κίνδυνον, ὥστε ὑπὸ Μανασῆμου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ληστῶν ἀναιρεθῆναι· διεκώλυσαν δὲ Βαβυλώνιοι τινες, συγγενεῖς αὐτοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ὄντες, πρᾶξι τοὺς ληστὰς τὸ ἔργον. Ἐπιμεινὰς οὖν ἡμέρας τέσσαρας ὁ Φιλίππος ἔκει, τῇ πέμπτῃ φεύγει περιβετῇ χρησάμενος κόμη, τοῦ μὴ κατὰδῶλος γενέσθαι. Καὶ παραγενόμενος εἰς τινα τῶν ἑαυτοῦ κομιῶν κατὰ τοὺς ὁροὺς Γάμαλα τοῦ φρουρίου κειμένην, πέμπει πρὸς τινὰς τῶν ὑπ' αὐτῷ προστασῶν ὡς αὐτὸν ἀφικέσθαι. Ταῦτα δὲ αὐτὸν ἐννοοῦμενον ἐμποδίζει τὸ θεῖον ἐπὶ συμφέροντι· μὴ γὰρ τούτου γενομένου, πάντως ἂν ἀπολώλει. Πυρετοῦ δὲ κατασχόντος αὐτὸν ἐξαίφνης, γράψας ἐπιστολὰς τοῖς παισὶν Ἀγρίππα καὶ Βερενίκῃ δίδωσι τῶν ἐξελευθέρων τινὶ κομίζειν πρὸς Οὐάρον. Ἦν δ' οὗτος κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὁ τὴν βασιλείαν διοικῶν, καταστησάντων αὐτὸν τῶν βασιλέων, αὐτοὶ γὰρ εἰς Βηρυτὸν ἀφικνούντο, ὑπαντῆσαι βουλόμενοι Γεσσίῳ. Λαβὼν οὖν ὁ Οὐάρος τὰ παρὰ Φιλίππου γράμματα καὶ πυθόμενος αὐτὸν διασεσῶσθαι, βρέως ἤνεγκεν, ἀχρεῖος τὸ λοιπὸν αὐτὸς νομίζων φανεῖσθαι τοῖς βασιλεῦσιν, ἀφικομένου τοῦ Φιλίππου. Προαγαγὼν οὖν εἰς τὸ πλῆθος τὸν τὰς ἐπιστολὰς κομίζοντα, καὶ πλαστογραφίαν ἐπικαλέσας, ψεύδεσθαι τε φήσας αὐτὸν ἀπαγγέλλαντα ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις Φιλίππον μετὰ τῶν Ἰουδαίων Ῥωμαίοις πολεμεῖν, ἀπέκτεινε. Μὴ ὑποστρέψαντος δὲ τοῦ ἐξελευθέρου, Φιλίππος ἀπορῶν τὴν αἰτίαν δεύτερον ἐκπέμπει μετ' ἐπιστολῶν πάλιν τὸν ἀπαγγέλλοντα πρὸς αὐτὸν τί τὸ συμβεβηκὸς εἴη τῷ ἀποσταλέντῃ, δι' ὃ βραδύνειεν. Καὶ τοῦτον δὲ παραγενόμενον ὁ Οὐάρος συκοφαντήσας ἀνέειλεν. Καὶ

multosque etiam præter ipsorum voluntatem eo vi adegisset, cum istis omnibus egressus Gadarenorum et Hipponorum vicos incendit: qui utique siti erant in confinis Tiberiadis et agri Scythopolitani.

10. Atque in his quidem erat Tiberias: quæ vero ad Gischala spectabant, hoc modo se habebant. Joannes Levi filius, quum videret civium quosdam sese efferre, quod a Romanis descivissent, operam dabat ut illos coliberet, orabatque ut fidem servarent, nequicquam tamen, omni licet studio in id incumberebat. Nam vicini populi, Gadareni et Gabareni, Soganæi et Tyrii, ingenti coacto exercitu, Gischala adorti, vi urbem istam expugnant; eaque incensa, ac deinde suffossa et solo adæquata, domum se receperunt. Ceterum Joannes, hac re irritatus, omnes qui cum eo erant armis instruit, populisque prædictis prælio congressus, et Gischala in pulcriorem urbem resuscitavit, et in futuram securitatem mœnibus firmavit.

11. Gamala autem in fide populi Romani manebant ex hujusmodi causa. Philippus Iacimi filius, Agrippæ regis præfectus, præter opinionem ex regia Hierosolymitana, quum oppugnaretur, servatus, fugaque dilapsus, in aliud incidit periculum, ne trucidaretur a Manahemo et latronibus qui cum eo erant: at quominus id fieret a latronibus impediunt Babylonii quidam ejus cognati, qui tum Hierosolymis erant. Philippus itaque quum quattuor dies illic mansisset, quinta die, appositia coma usus ne internosci posset, fuga sibi quæsitavit salutem. Et quum pervenisset ad quendam suæ ditionis vicum prope castellum Gamala situm, ad nonnullos sibi subditos mandata mittit, ut ad ipsum venirent. At dum ista animo volueret, Deus, ne fierent, in rem illius prohibuit: nam nisi hoc accidisset, funditus periisset. Febri quippe repentina correptus, literas ad Agrippæ liberos et Berenicen scriptas, liberto cuidam tradidit, Varo perferendas. Ille autem eo tempore regnum administrabat, cura ejus a regibus ei demandata: nam illi ad Berytum profecti erant, eo animo ut Gessio occurrerent. Varus igitur, acceptis a Philippo literis, auditoque illum salvum evasisse, tulit id graviter, ratus fore ut ipse regibus nulli usui esse videretur, quando venerit Philippus. Producto igitur in turbam eo qui literas attulerat, objectoque ei in crimen quod literas finxisset, quodque, ut aiebat, mendacium dixisset, quippe qui nuntiaret Philippum Hierosolymis contra Judæos bellum gerere, morte eum affecit. Quum autem libertus non reverteretur, Philippus, causæ nescius, rursus alium cum literis amandat, renunciaturum ipsi, quidnam ei quem miserat accidisset, quod reditum non maturaret. Verum hunc quoque, ubi venerat, Varus oppressit per calumniam. Etenim ani-

γὰρ ὑπὸ τῶν ἐν Καισαρείᾳ Σύρων ἐπῆρτο μέγα φρο-
ναῖν, ἀναιρεθῆσθαι μὲν λεγόντων ὑπὸ Ῥωμαίων
Ἀγρίππαν διὰ τὰς ὑπὸ Ἰουδαίων ἀμαρτίας, λήψεσθαι δ'
αὐτὸν τὴν ἀρχὴν, ἐκ βασιλέων ὄντα. Καὶ γὰρ ἦν
5 ἡμολογουμένως ὁ Οὐάρος βασιλικοῦ γένους, ἔχονος
Σοῦμου τοῦ περὶ τὸν Λίβανον τετραρχοῦντος. Διὰ
τοῦτ' οὖν ὁ Οὐάρος τυρούμενος τὰς μὲν ἐπιστολάς παρ'
ἐαυτοῦ κατέσχε, μηχανώμενος μὴ ἐντυχεῖν τοῖς γράμ-
μασι τὸν βασιλέα, τὰς ἐξόδους δὲ πάσας ἐφρούρει, μὴ
10 διαδράς τις ἀπαγγεῖλαι τῷ βασιλεῖ τὰ πραττόμενα.
Καὶ δὴ χαριζόμενος τοῖς κατὰ τὴν Καισαρείαν Σύροις
πολλοὺς τῶν Ἰουδαίων ἀπέκτεινεν. Ἐβουλήθη δὲ καὶ
μετὰ τῶν ἐν Βαταναίᾳ Τραχωνιτῶν ἀναλαβὼν τὰ δπλα
ἐπὶ τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις Βαβυλωνίους Ἰουδαίους (ταύ-
15 τὴν γὰρ τὴν προσσηγορίαν ἔχουσιν) ὁρμήσαι. Καλέσας
οὖν τῶν κατὰ τὴν Καισαρείαν Ἰουδαίων δώδεκα τοὺς
δοκιμωτάτους, προσέτασεν αὐτοῖς ἀφικόμενοις εἰς
Ἐκβάτανα πρὸς τοὺς ἐκεῖ κατοικοῦντας αὐτῶν ὁμοφύ-
λους εἰπεῖν ὅτι Οὐάρος, ἀκούσας ὑμᾶς ἐπὶ βασιλέα
20 μέλλειν ὁρμᾶν, καὶ μὴ πιστεύσας, πέπομφεν ἡμᾶς
πίστοντας ὑμᾶς τὰ δπλα καταθέσθαι· τοῦτο γὰρ
αὐτῷ τεκμήριον ἔσθαι καὶ τοῦ καλῶς μὴ πιστεῦσαι
τοῖς περὶ ὑμῶν λέγουσιν. Ἐκέλευε δὲ καὶ τοὺς πρῶ-
τους αὐτῶν ἄνδρας ἐβδομήκοντα πέμπειν, ἀπολογησο-
25 μένους περὶ τῆς ἐπὶ ἀννηγεμένης αἰτίας. Ἐλθόντες οὖν
οἱ δώδεκα πρὸς τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις ὁμοφύλους, καὶ
καταλαβόντες αὐτοὺς μηδὲν ἐπὶ νεωτερισμῷ φρονούν-
τας, ἔπεισαν καὶ τοὺς ἐβδομήκοντα πέμπειν. Οἱ δὲ
μηδὲν ὑποπτείσαντες τοιοῦτον ὅλον ἐμέλλεν ἀποδη-
30 εῖσθαι, ἐξαπέστειλαν. Καταβαίνουσι δ' οὗτοι μετὰ
τῶν δώδεκα πρέσβων εἰς τὴν Καισαρείαν. Ὑπαντήσας
οὖν ὁ Οὐάρος μετὰ τῆς βασιλικῆς δυνάμεως, σὺν τοῖς
πρέσβεσι πάντας ἀπέκτεινε, καὶ τὴν πορείαν ἐπὶ τοὺς
ἐν Ἐκβατάνοις Ἰουδαίους ποιεῖτο. Φθάσας δὲ τις ἐκ
35 τῶν ἐβδομήκοντα σωθεὶς ἀπήγγειλεν αὐτοῖς, χάκεῖνοι
τὰ δπλα λαβόντες σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις εἰς Γά-
μαλα τὸ φρούριον ὑπεχώρησαν, καταλιπόντες τὰς κώ-
μας πολλῶν ἀγαθῶν πλήρεις καὶ βοσκημάτων πολλὰς
μυριάδας ἔχούσας. Φίλιππος δὲ πυθόμενος ταῦτα, καὶ
40 αὐτὸς εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον ἦκεν· παραγενομένου δὲ,
κατεβόα τὸ πλῆθος ἀρχεῖν αὐτῶν παρακαλοῦντες, καὶ
πολεμεῖν πρὸς Οὐάρου καὶ τοὺς ἐν τῇ Καισαρείᾳ Σύ-
ρους· διεδέχετο γὰρ ὑπὸ τούτων τὸν βασιλέα τεθνάναι.
Φίλιππος δ' αὐτῶν κατεῖχε τὰς ὁρμὰς, ὑπομι-
45 νήσκων τῶν τε τοῦ βασιλέως εἰς αὐτοὺς εὐεργεσιῶν
καὶ τὴν Ῥωμαίων διηγούμενος ὅση τις ἐστὶν ἡ δύνα-
μις, συμφέρειν οὐκ ἔλεγεν ἀρᾶσθαι πρὸς τούτους πόλε-
μον, καὶ τέλος ἐπείσεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς πυθόμενος
ὅτι Οὐάρος μέλλει τοὺς ἐπὶ τῆς Καισαρείας Ἰουδαίους
50 σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις πολλὰς ὄντας μυριάδας ἀναι-
ρεῖν ἡμέρα μιᾷ, μεταπέμπεται πρὸς αὐτὸν Αἰκουον Μό-
διον, πέμψας αὐτὸν διάδοχον, ὡς ἐν ἄλλοις ἐδηλώσαμεν.
Ὁ δὲ Φίλιππος Γάμαλα τὸ φρούριον κατέσχε καὶ τὴν
περίξ χώραν πίστει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμένονσαν.

mus ei, ut magnifice de se sentiret, elatus erat a Cæsareensi-
bus Syris, dicentibus fore ut Agrippa a Romanis occide-
retur, ob ea in quibus deliquerant Judæi, atque ut ipse re-
gnum illius acciperet, quod a regibus oriundus esset. Nam
in confesso erat Varum e stirpe regia esse, utpote nepo-
tem Sohemi, ejus qui locorum circa Libanum tetrarchiam
obtinerat. Varus igitur ista re elatus literas apud se re-
tinebat, modis omnibus adnitens ne in ea quæ scripta erant
incideret rex; exitusque omnes observabat, ne quis clam
dilatapsus renunciaret regi quæ ibi fierent: adeoque, ut a
Syris Cæsareensibus gratiam iniret, multos Judæorum in-
terfecit. Præterea decrevit armis sumptis una cum Tracho-
nitis Batanæam habitantibus in Judæos Babylonios (eam
enim appellationem habuerunt) qui in Ecbatanis erant,
impetum facere. Accitis igitur ad se Judæorum Cæsareen-
sium duodecim probatissimis, jussit eos, Ecbatana profe-
ctos, nunciare tribulibus suis loci istius incolis, quod Va-
rus, audito vos contra regem insurrecturos esse, nec tamen
rumori fide habita, nos miserit, vobis ut persuadeamus
arma deponere: id enim argumentum fore, quod merito
illis non creditum fuerit, qui ista de vobis narrarent. Ju-
bebat præterea mittendos esse viros septuaginta ex optima-
tibus, qui crimen objectum diluerent. Itaque quum isti
duodecim ad tribules suos, qui Ecbatanis erant, venissent,
comperissentque eos rebus novis minime studere, iis sua-
serunt ut septuaginta viros mittendos curarent. Illi au-
tem, nihil tale suspicati quale eventurum erat, viros able-
garunt. Atque isti cum duodecim legatis Cæsaream de-
scenderunt. Varus igitur, illis obviam factus cum regio
militæ, omnes una cum istis legatis interficere jubet, atque
expeditionem faciebatur adversus eos, qui Ecbatanis erant,
Judæos. E septuaginta autem quidam servatus illis re-
nunciare occupavit: moxque illi arreptis armis receperunt
se cum uxoribus et liberis in Gamala castellum, relictis
vicis magnis opibus refertis et multas pecorum myriadas
habentibus. Hæc Philippus simul atque audivit, et ipse
in Gamala castellum se conferebat. Quum primum vero ad-
venit, inclamabat multitudo, eum obsecrantes ut du-
cem se ipsis præberet, et contra Varum et Syros Cæsareen-
ses bellum moveret: acceperat enim regem ab istis occisum
esse. At Philippus impetum eorum reprimebat: atque
collata in ipsos a rege beneficium eis in memoriam revocans,
narransque quanta esset Romanorum vis et potentia,
haudquaquam e re ipsorum esse dicebat bellum contra eos
suscipere. Tandemque id eis persuasit. Rex porro, quum
audisset Varo in animo esse Judæos, qui Cæsareæ erant,
cum uxoribus et liberis, ad multas myriadas, una die neci
addicere, Æquum Modium, ad se accersitum, misit ut ei
succederet, quemadmodum alibi indicavimus. Philippus
autem Gamala castellum et regionem finitimam continebat,
ne a sua erga Romanos fide desciscerent.

16'. Ἐπεὶ δ' εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀφικόμην ἐγὼ, καὶ ταῦτα παρὰ τῶν ἀπαγγελλάντων ἔμαθον, γράφω τῷ συνεδρίῳ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν περὶ τούτων, καὶ τί με πράττειν κελεύουσιν ἐρωτῶ. Οἱ δὲ προσμείναι παρέ-
 5 κάλεσαν καὶ τοὺς συμπρέσβεις, εἰ θέλοιν, κατασχόντα πρόνοιαν ποιήσασθαι τῆς Γαλιλαίας. Οἱ δὲ συμπρέ-
 σβεις εὐπορήσαντες πολλῶν χρημάτων ἐκ τῶν διδομέ-
 νων αὐτοῖς δεκάτων, ἃς ὄντες ἱερεῖς ὀφειλομένας ἀπε-
 λάμβανον, εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέφειν γῆν ἔκριναν.
 10 ἔμοῦ δ' αὐτοὺς προσμείναι παρακαλέσας, ἕως οὗ τὰ πράγματα καταστήσωμεν, πείθονται. Ἄρας οὖν μετ' αὐτῶν ἀπὸ τῆς Σεπφωριτῶν πόλεως εἰς κώμην τινὰ, Βηθμαοὺς λεγομένην, ἀπέχουσαν Τιβεριάδος στα-
 δια τέσσαρα, παραγίνομαι. Καὶ πέμψας ἐντεῦθεν
 15 τοὺς πρὸς τὴν Τιβεριέων βουλὴν, καὶ τοὺς πρώτους τοῦ δήμου παρεκάλουν ἀφικέσθαι πρὸς με. Καὶ παραγε-
 νομένων (ἐληλύθει δὲ καὶ Ἰούστος σὺν αὐτοῖς) ἔλεγον ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρεσβέυσων μετὰ τούτων πεπέμφθαι πρὸς αὐτοὺς, πείσων καθαιρεθῆναι
 20 τὸν οἶκον ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ τετράρχου κατασκευασθέντα, ζῶων μορφὰς ἔχοντα, τῶν νόμων οὕτω τι κατασκευά-
 ζειν ἀπαγορευόντων· καὶ παρεκάλουν αὐτοὺς ἔξ ἡμῖν ἡ τάχος τοῦτο πράττειν. Ἐπὶ πολὺ μὲν οὖν οἱ περὶ τὸν Κάπελλον καὶ τοὺς πρώτους αὐτῶν ἐπιτρέπειν οὐκ
 25 ἤθελον, βιαζόμενοι δ' ὑφ' ἡμῶν συγκατατίθενται. Φθά-
 νει δ' Ἰησοῦς ὁ τοῦ Σαπφία παῖς, ὃν τῆς τῶν ναυτῶν καὶ τῶν ἀπόρων στάσεως πρῶτον ἔφαμεν ἀρξαι, παρα-
 λαῶν τινὰς Γαλιλαίους, καὶ τὴν πᾶσαν αὐλὴν ἐμπρή-
 σας, πολλῶν οἰόμενος εὐπορήσειν ἐξ αὐτῆς χρημάτων,
 30 ἐπειδὴ τινὰς οἰκῶν ὁροφὰς κεχρυσωμένας εἶδεν· καὶ διήρπασαν πολλὰ παρὰ γνώμην τὴν ἡμετέραν πράξαν-
 τες. Ἡμεῖς γάρ μετὰ τὴν πρὸς Κάπελλον καὶ τοὺς πρώτους Τιβεριέων ἑμίλιαν εἰς τὴν ἀνω Γαλιλαίαν ἀπὸ Βηθμαῶν ἀνεχωρήσαμεν. Ἀναίρουσι δ' οἱ περὶ
 35 τὸν Ἰησοῦν πάντας τοὺς ἐνοικοῦντας Ἑλλήνας, ὅσοι τε πρὸ τοῦ πόλεμου γηγόνειςαν αὐτῶν ἔχθροί.
 1γ'. Πυθόμενος δ' ἐγὼ ταῦτα παρωξύνθη σφόδρα, καὶ καταβὰς εἰς Τιβεριάδα πρόνοιαν εἰσενεγκάμην τῶν βασιλικῶν σκευῶν, ὅσα δυνατόν ἦν τοὺς ἀρπάσαντας
 40 ἀρελέσθαι. Λυχναὶ δ' ἦσαν Κορίνθιοι ταῦτα καὶ τράπεζαι τῶν βασιλικῶν καὶ ἀσκήμου ἀργυρίου σταθμὸς ἱκανός. Πάντα δ' ὅσα παρέλαβον, φυλάσσειν τῷ βα-
 σιλεῖ ἔκρινα. Μεταπεμψάμενος οὖν τοὺς τῆς βουλῆς πρώτους δέκα καὶ Κάπελλον τὸν Ἀντύλλου, τὰ σκεύη
 45 παρέδωκα, μηδενὶ παραγγείλας ἐτέρῳ πλὴν ἐμοῦ δοῦ-
 ναι. Κάκειθεν εἰς τὰ Γίσχαλα πρὸς τὸν Ἰωάννην μετὰ τῶν συμπρέσβεων ἀφικόμην, βουλόμενος γινῶναι τί ποτε φρονεῖ· κατείδον δ' αὐτὸν ταχέως νεωτέρων ὀρε-
 γόμενον πραγμάτων καὶ τῆς ἀρχῆς ἐπιθυμίαν ἔχοντα.
 50 Παρεκάλει γάρ με τὸν Καίσαρος σίτον κείμενον ἐν ταῖς τῆς ἀνωθεν Γαλιλαίας κώμαις ἐξουσίαν αὐτῷ δοῦναι ἐκφορῆσαι· θέλειν γὰρ ἔφρασκεν εἰς ἐπισκευὴν τῶν τῆς πατρίδος τειχῶν αὐτὸν ἀναλῶσαι. Κατανοήσας δὲ ἐγὼ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ καὶ τί διανοοῖτο πράσσειν,

12. At postquam ego in Galilæam veneram, et ista ab ipsis nunciis acceperam, scribo Hierosolymitarum synedrio hisce de rebus, et quid me facere juberent ab illis requiro. Illi vero me obsecrarunt ut illic manerem, et retentis lega-
 tionis sociis, si illis ita visum fuerit, Galilææ tutelæ pro-
 viderem. Ceterum collegæ, quum grandem pecuniam ha-
 berent ex decimis sibi datis, quas debitas, ut sacerdotes, accipiebant, in terram propriam reverti statuerunt: quum autem ego eos rogassem ut tantisper manerent, donec res compositæ essent, assenserunt. Una igitur cum illis pro-
 fectus a Sepphoritarum urbe in vicum quendam, cui nomen est Bethmai, quattuor stadiis a Tiberiade distantem, venio: missoque nuncio accersivi ad me senatum Tiberiadis et pri-
 mores populi. Quibus, postquam affuerunt, (etiam Justus una cum illis venerat,) dicebam me ab Hierosolymitarum populo ad eos missum esse cum collegis, legatione ut fun-
 gerer, utque iis persuaderem funditus tollendam esse domum ab Herode tetrarcha exstructam, quod animantium figuris eam exornaverat, quum ejusmodi quid effingere legi-
 bus nostris vetitum sit; eosque rogabam ut nos quantocius id facere permitterent. Multum quidem Capellus primo-
 resque civium restiterunt, diuque id sinere noluerunt; tan-
 dem vero a nobis persuasione victi, in nostram concessere sententiam. Jesus autem Sapphiæ filius nos prævenit, quem primum pro nantarum et inopum factionis duce se-
 gessisse diximus, qui assumptis quibusdam Gallilæis pala-
 tium omne incendit, ratus se inde ingenti pecunia locuple-
 tatum iri, quia tecta quædam conclavium inaurata viderat: multa-
 que diripuerunt præter animi nostri sententiam. Nos enim, post colloquium cum Capello et Tiberiensium primo-
 ribus habitum, in superiorem Galilæam a Bethmais seces-
 seramus. Jesu autem factio Græcos omnes eam urbem habitantes interimit, et quotquot inimicos ante id bellum habuerant.

13. Ego vero his auditis vehementer commotus sum, quumque Tiberiadem descendissem, curam et diligentiam adhibui ut salva esset omnis regia supellex, quæ e diripien-
 tium manibus recuperari potuit. In his porro erant candelabra ex ære Corinthio, et mensæ regię, et satis magnum argenti non signati pondus. Quæcunque autem accipie-
 bam, regi servare statui. Accitis igitur decem senatus primoribus et Capello Antylli filio, vasa eis tradidi, inter-
 minatus ne cuiquam præter me ea redderent. Atque inde Gischala cum collegis ad Joannem veniebam, scire deside-
 rans quidnam animo agigaret: moxque deprehendi eum rerum novarum cupidum, et ad principatum arripendum aspirantem. Rogabat enim me ut sibi potestatem facerem exportandi frumentum Cæsaris, in superioris Galilææ vicis repositum: namque se velle dicebat id insumere in stru-
 cturam patriæ mœnium. Atqui ego, quum intellexissem quid moliretur, et quid ipsi in animo esset facere, negabam

οὐκ ἔφην αὐτῷ συγχωρεῖν. Ἡ γὰρ Ῥωμαίοις αὐτὸν ἐνενοούμην φυλάττειν, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ, διὰ τὸ καὶ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων αὐτὸς παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπιστευῖσθαι. Μὴ πείθων δέ με 6 περὶ τούτων καὶ ἐπὶ τοὺς συμπρέσβεις ἐτράπετο· καὶ γὰρ ἦσαν ἀπρονόητοι τῶν ἐσομένων καὶ λαβεῖν ἐτοιμώτατοι. Φθείρει δὲ χρήμασιν αὐτοὺς ψήφισασθαι πάντα τὸν σίτον αὐτῷ παραδοθῆναι τὸν ἐν τῇ αὐτοῦ ἐπαρχίᾳ κείμενον. Κἀγὼ μόνος, ἡττώμενος ὑπὸ δύο, τὴν ἡσυ- 10 χίαν ἤγον. Καὶ δευτέραν Ἰωάννης ἐπεισέφερε παυουργίαν. Ἐφη γὰρ Ἰουδαίους τοὺς τὴν Φιλίππου Καισάρειαν κατοικοῦντας, συγκεκλησμένους κατὰ προσταγὴν τοῦ βασιλέως ὑποδίκου τὴν δυναστείαν διοκοῦν- 15 τος, πεπομφέναι πρὸς αὐτὸν, παρακαλοῦντας, ἐπειδὴ οὐκ ἔχουσιν ἔλαιον ᾧ χρῆσονται καθαρὸν, ποιησάμενον πρόνοιαν εὐπορίαν αὐτοῖς τούτου παρασχεῖν, μὴ δι' ἀνάγκην Ἑλληνικῷ χρώμενοι τὰ νόμιμα παραβαίνωσιν. Ταῦτα δ' οὐχ ὑπὲρ εὐσεβείας ἔλεγεν Ἰωάννης, δι' αἰσχροκέρδειαν δὲ φανερωτάτην. Γινώσκων γὰρ πα- 20 ρὰ μὲν ἐκείνοις κατὰ τὴν Καισάρειαν τοὺς δύο ξέστας δραχμῆς μιᾶς πωλουμένους, ἐν δὲ τοῖς Γισχάλιοις τοὺς ὀγδοήκοντα ξέστας δραχμῶν τεσσαρῶν, πᾶν τὸ ἔλαιον ὅσον ἦν ἐκεῖ διεπέμψατο, λαβὼν ἐξουσίαν καὶ παρ' ἐμοῦ τῷ δοκεῖν· οὐ γὰρ ἐκὼν ἐπέτρεπον, ἀλλὰ 25 διὰ φόβον τὸν ἀπὸ τοῦ πλήθους, μὴ κωλύων καταλευσθεῖν ὑπ' αὐτῶν. Συγχωρήσαντος οὖν μου, πλείστων χρημάτων δ' Ἰωάννης ἐκ τῆς κακουργίας ταύτης ἠπό- ρησεν.

ιδ'. Τοὺς δὲ συμπρέσβεις ἀπὸ τῶν Γισχάλων ἀπο- 30 λύσας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, πρόνοιαν ἐποιούμην δπλων τε κατασκευῆς καὶ πόλεων ὀχυρότητος. Μεταπεμφάμενος δὲ τῶν ληστῶν τοὺς ἀνδρειοτάτους, ἀφελέσθαι μὲν αὐτῶν τὰ δπλα οὐχ οἷόν τε ὃν ἐώρων· ἔπεισα δὲ τὸ πλῆθος μισθοφορίαν αὐτοῖς παρέχειν, ἄμεινον εἶναι λέ- 35 γων ἐκόντας ὀλίγον διδόναι μᾶλλον ἢ τὰς κτήσεις διαρπαζομένας ὑπ' αὐτῶν περιορᾶν. Καὶ λαβὼν παρ' αὐτῶν ὄρκους μὴ ἀφίεσθαι πρότερον εἰς τὴν χώραν, ἐὰν μὴ μετακληθῶσιν, ἢ ὅταν τὸν μισθὸν μὴ λάβωσιν, ἀπέλυσα, παραγγεῖλαις μὴτε Ῥωμαίοις πολεμεῖν μὴτε 40 τοῖς περιοίκοις. Εἰρηνεύεσθαι γὰρ πρὸ πάντων τὴν Γαλιλαίαν ἐφρόντιζον. Τοὺς δ' ἐν τέλει τῶν Γαλιλαίων, ὅσον ἐβδομήκοντα πάντας, βουλόμενος ἐν προφάσει φίλας καθάπερ δημῆρα τῆς πίστεως ἔχειν, φίλους τε καὶ συνεκδήμους ἐποίησάμην, ἐπὶ τε κρίσεις παρε- 45 λάμβανον, καὶ μετὰ γνώμης τῆς ἐκείνων τὰς ἀποφάσεις ἐποιούμην, μὴδὲ προπετεῖα πειρώμενος τοῦ δικαίου διαμαρτάνειν, καθαρεύειν δὲ παντὸς ἐν αὐταῖς λήμματος.

ιε'. Περὶ τριακοστὸν γοῦν ἔτος ὑπάρχων, ἐν ᾧ χρόνῳ, 50 κἀν ἀπέγχετ' αἱ τῶν παρανόμων ἐπιθυμιῶν, δύσκολον τὰς ἐκ τοῦ φθόνου διαβολὰς φεύγειν, ἄλλως τε καὶ ἐξουσίας ὄντα μεγάλης, γυναικα μὲν πᾶσαν ἀνύδριστον ἐφύλαξα, πάντων δὲ τῶν δεδομένων ὡς μὴ χρήζων κατεφρόνησα· ἀλλ' οὐδὲ τὰς ὀφειλομένας μοι ὡς ἱερῆς δε-

me ei hoc permittere. Cogitabam enim id aut Romanis ser-
vare aut mihi ipsi, quod potestatem in res istius regionis a
communi Hierosolymorum mihi commissam haberem. Istis
igitur a me nequitquam impetratis, ad collegas se convertit :
futurorum enim improvidi erant, et ad munera accipienda
paratissimi. Proinde eos largitionibus corrumpit, ut eorum
suffragiis sibi frumentum omne addiceretur, quod in ipsius
provincia esset reconditum : atque ego, qui solum me vinci
a duobus viderem, quiescebam. Deinde altero dolo Joan-
nes usus est. Aiebat enim Judæos Cæsareæ Philippi inco-
las, mandato vicarii regis imperii res administrantis con-
clusos, ad ipsum misisse, obsecrantes ut, quandoquidem
eis non suppeteret oleum purum quo uterentur, sua ipse
cura ejus copiam illis suppeditaret, ne cogerentur, Græco-
rum oleo adliibito, contra patrios ritus agere. Hæc autem
non religionis ergo dicebat Joannes, sed manifesto admo-
dum turpis lucri causa. Sciens enim apud ipsos quidem
Cæsareæ sextarios duos drachma una venire, Gischalis
vero octoginta sextarios drachmis quattuor, omne quot
illic esset oleum jussit efferrī, quasi a me quoque potesta-
tem accepisset : non enim voluntate mea hoc ei permis-
sum erat, sed præ metu populi, ne ab eis, si repugnarem,
lapidibus obruerer. Itaque postquam hoc concesseram,
multum pecuniæ Joannes ex hoc maleficio sibi comparavit.

14. Quum autem Gischalis collegas Hierosolyma dimis-
sem, omni cura in id incumbere, ut pararentur arma,
urbesque munitionibus firmarentur. Accitis deinde latro-
num fortissimis, quum viderem nequaquam posse illis arma
adimi, persuasi multitudini ut mercede eos conducerent,
præstabilius esse dicens, nonnihil sponte illis dare quam
ut sinerent facultates suas ab illis diripi. Acceptoque ab
eis jurejurando, in regionem nostram deinceps non ventu-
ros esse nisi accersiti fuerint, aut quum non accipiant mer-
cedem, eos dimisi jussos bello non lacessere aut Romanos
aut finitimos. Id enim mihi imprimis curæ erat ut Galilæa
tranquilla esset et pacata; quumque vellem Galilæorum ma-
gistratus, circiter septuaginta omnes, prætextu amicitiae
habere quasi obsides fidei, eos mihi amicos et itinerum
comites feci et in judiciis assessores adscisciebam, et ex
illorum consensu sententias pronuntiabam, operam dante
ut temeritate ab justitia non discederem, sed memet a mu-
neribus quibuscunque accipiendis purum servarem.

15. Annum igitur agens circiter tricesimum, qua ætate
etiāsi quis sibi temperat a cupiditatibus illicitis, difficile
tamen admodum est ut fugiat invidiæ calumnias, idque
præsertim magna pollens auctoritate, mulierem quidem
omnem contumelia liberam servavi, quæque dono offere-
bantur omnia, quasi nullius rei indigens, contempsi : imo

κάτας ἀπελάμβανον παρὰ τῶν κομιζόντων. Ἐκ μέντοι τῶν λαφύρων μέρος, τοὺς Σύρους τοὺς τὰς πέριξ πόλεις κατοικοῦντας νικήσας, ἔλαβον, ἃ καὶ εἰς Ἱεροσόλυμα τοῖς συγγενέσιν ὁμολογῶ πεπομφέναι. Καὶ δις μὲν κατὰ κράτος ἑλὼν Σεπφωρίτας, Τιβεριεῖς δὲ τερράκις, Γαδαρεῖς δ' ἀπαξ, καὶ τὸν Ἰωάννην πολλάκις ἐπιβουλεύσαντά μοι λαβὼν ὑποχείριον, οὐτ' αὐτὸν οὔτε τινὰς τῶν προειρημένων ἐθνῶν ἐτιμωρησάμην, ὡς προῖων ὁ λόγος παραστήσει. Διὰ τοῦτ' οἶμαι καὶ τὸν Θεὸν (οὐ γὰρ λεληθάσιν αὐτὸν οἱ τὰ δέοντα πράττοντες) καὶ ἐκ τῆς ἐκείνων ῥύσασθαι με χεῖρς, καὶ μετὰ ταῦτα πολλοὺς περιπεσόντα κινδύνους διαφυλάξαι. Περὶ δὲ ὕστερον ἀπαγγελοῦμεν.

15 ἰς'. Τοσαύτη δ' ἦν πρὸς με τοῦ πληθους τῶν Γαλιλαίων εὐνοία καὶ πίστις, ὥστε ληφθεισῶν αὐτῶν κατὰ κράτος τῶν πόλεων, γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων ἀνδραποδισθέντων, οὐχ οὕτω ταῖς ἑαυτῶν ἐπεστενάζον συμφοραῖς ὥσπερ τῆς ἐμῆς ἐφρόντισαν σωτηρίας. Ταῦτα δ' ὄρων Ἰωάννης ἐφθόνησε· καὶ γράφει πρὸς με πα-
20 ρακαλῶν ἐπιτρέψαι καταβάντι χρῆσασθαι τοῖς ἐν Τιβεριάδι θερμοῖς ὕδασι, τῆς τοῦ σώματος ἔνεκα θεραπείας. Κάγω, μηδὲν ὑποπτεύσας πράξειν αὐτὸν πονηρὸν, οὐκ ἐκώλυσα· πρὸς δὲ καὶ τοῖς Τιβεριάδος τὴν διοίκησιν ὑπ' ἐμοῦ πεπιστευμένοις κατ' ὄνομα γράφω καταλύσιν
25 ἐτοιμάσαι τῷ Ἰωάννῃ καὶ τοῖς ἀφιζομένοις σὺν αὐτῷ, πάντων τε τῶν ἐπιτηδείων ἀφθονίαν παρασχεῖν. Διέτριβον δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐν κώμῃ τῆς Γαλιλαίας, ἣ προσαγορεύεται Κανά.

ἰς'. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀφίκομενος εἰς τὴν Τιβεριέων
30 πόλιν, ἔπειθε τοὺς ἀνθρώπους ἀποστάντας τῆς πρὸς με πίστεως προστίθεσθαι αὐτῷ. Καὶ πολλοὶ τὴν παράκλησιν ἡδέως ἑδέξαντο, νεωτέρων ἐπιθυμοῦντες αἰεὶ πραγμάτων καὶ φύσει πρὸς μεταβολὰς ἐπιτηδείως ἔχοντες καὶ στάσει χαίροντες· μάλιστα δὲ Ἰούστος
35 καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πίστος ὡρμήκεσαν ἀποστάντες ἐμοῦ προστίθεσθαι τῷ Ἰωάννῃ. Διεκώλυσα δ' αὐτοὺς φθάσας. Ἦκε γὰρ ἀγγελὸς μοι παρὰ Σίλα, ὃν ἐγὼ καθεστάκειν τῆς Τιβεριάδος στρατηγὸν, ὡς προείπον, τὴν τῶν Τιβεριέων γνώμην ἀπαγγέλλων, καμὲ σπεύδειν
40 παρακαλῶν· βραδύναντος γὰρ ὑπὸ τὴν ἐτέρων ἐξουσίαν γενέσθαι τὴν πόλιν. Ἐντυχὼν οὖν τοῖς γράμμασι τοῦ Σίλα, καὶ διακοσίους ἀναλαβὼν ἄνδρας, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τὴν πορείαν ἐποιούμην, προπέμψας ἀγγελὸν τὸν τὴν ἐμὴν παρουσίαν τοῖς ἐν τῇ Τιβεριάδι σηματοῦντα.
45 Πρῶτ' δὲ πλησιάζοντός μοι τῇ πόλει, τὸ πλῆθος ὑπηντίαζεν, καὶ Ἰωάννης σὺν αὐτοῖς· ὃς καὶ πάντα με τεταραγμένως ἀσπασάμενος, δείσας μὴ εἰς ἔλεγχον αὐτοῦ τῆς πράξεως ἀφικομένης ἀπολέσθαι κινδυνεύσῃ, ὑπεχώρησε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν ἑαυτοῦ κατάλυσιν. Κάγω
50 δὲ, γινόμενος κατὰ τὸ στάδιον, τοὺς περὶ ἐμὲ σωματοφύλακας ἀπολύσας, πλὴν ἐνός, καὶ μετὰ τούτου κατασχὼν δέκα τῶν ὀπλιτῶν, δημηγορεῖν ἐπειρώμην τῷ πλῆθει τῶν Τιβεριέων, στάς ἐπὶ τριγχοῦ τινος ὑψηλοῦ, παρεκάλουν τε μὴ οὕτως αὐτοὺς ταχέως ἀφίστασθαι·

JOSEPHUS. I.

ne decimas quidem ab afferentibus accipiebam, licet mihi ut sacerdoti debitas. Ex manubiis tamen, postquam Syros urbes finitimas incolentes viceram, partem sumpsi, quam me Hierosolyma misisse ad cognatos fateor. Quumque bis Sephoritas vi expugnassem, Tiberienses quater, Gadarenses semel, et Joannem sæpius insidias mihi molitum in potestatem redegissem, neque de ipso neque de ullo prædictorum populorum pœnas sumere sustinui, prout in sequentibus ostendet narratio. Quamobrem Deum arbitror (ipsum enim non latent qui honeste se gerunt) ex illorum etiam manibus me eripuisse, ac deinde, quum in multa pericula incidissem, conservasse. De quibus posthac narrabimus.

16. Tanta autem erat populi Galilæorum erga me benevolentia ac fides, ut urbibus eorum expugnatis, et uxoris liberisque in captivitate abductis, non adeo suis ingemiscerent calamitatibus, ac de mea unius incolumitate solliciti fuerunt. Atqui Joannem, quum ista videret, subit invidia: et ad me scribit, obsecrans ut, quum Tiberiadem descenderet, ipsi permitterem uti calidis loci istius aquis ad corporis valetudinem curandam. Atque ego, minime illum mali alicujus auctorem fore suspicatus, non prohibui: quin et his, quibus a me commissa erat Tiberiadis administratio, nominatim scripsi, hospitium ut appararent Joanni illisque qui cum eo venturi essent, rerumque omnium necessariorum copiam eis suppeditarent. Atque ipse eo tempore agebam in vico Galilææ, qui vocatur Cana.

17. Joannes autem, quum ad Tiberiensem urbem venisset, egit cum hominibus illis, ut a sua erga me fide desciscerent ipsi se adjungerent. Et multi preces illius libenter admiserunt, rerum novarum semper appetentes, et a natura facti aptique ad mutationes, et seditionibus gaudentes: præcipue vero Justus et pater ejus Pistus animos impulerunt ut, facta a me defectione, Joanni se addicerent id quod, eos prævertendo, facere prohibui. Venerat enim ad me nuncius a Sila, quem ego Tiberiadis prætorem constitueram, ut jam ante dicebam, Tiberiensium voluntatem indicans, hortansque ut festinarem; quippe fore, si cunctarer, ut civitas in aliorum potestatem veniat. Acceptis igitur Silæ literis, assumptisque viris ducentis, tota nocte iter faciebam, præmisso nuncio qui adventum meum iis qui erant in Tiberiade significaret. Mane autem, quum urbi appropinquarem, multitudo mihi obviam veniebat, et cum illis Joannes; qui quum me perturbate admodum salutasset, veritus ne facinore ejus detecto vitæ discrimen adiret, pleno gradu in diversorium suum se recepit. Ego vero, quum in stadium pervenissem, dimissis omnibus qui circa me erant satellitibus, præter unum, cumque eo retentis decem armatis, id agebam ut Tiberiensium multitudinem alloquerer e septo quodam sublimi, hortabarque eos ne tam cito deficerent: mutationem enim ipsis cessuram esse

κατάγνωσιν γὰρ αὐτοῖς οἴσειν τὴν μεταβολὴν, καὶ τῶν μετὰ ταῦτα προσισταμένων δι' ὑποψίας γενήσεσθαι διακαίας, ὡς μηδὲ τὴν πρὸς ἐκείνους πίστιν φυλαξάντων.

17. Οὕτω δέ μοι πάντα λελάλητο, καὶ τινος ἐξήκουσα τῶν οἰκείων καταβαίνειν κελεύοντος· οὐ γάρ μοι καιρὸν εἶναι φροντίζειν τῆς παρὰ Τιβεριέων εὐνοίας, ἀλλὰ περὶ τῆς ἰδίας σωτηρίας, καὶ πῶς τοὺς ἐχθροὺς ἐκφύγω. Ἐπεπόμευε δ' ὁ Ἰωάννης τῶν περὶ αὐτὸν ὀπλιτῶν ἐπιλέξας τοὺς πιστοτάτους, ἐκ τῶν χιλίων 10 ὅπερ ἦσαν αὐτῷ· καὶ προστάζει τοῖς πεμφθεῖσιν ἀνελθὲν με, πεπυσμένοι ὡς εἶην μετὰ τῶν οἰκείων μεμωμένοι. Ἦκον δ' οἱ πεμφθέντες, καὶ ἐπεπράχισαν τούργον, εἰ μὴ τοῦ τριγγῶ θάπτον ἀφαλλόμενος ἐγὼ μετὰ τοῦ σωματοφύλακος Ἰακώβου, καὶ ὑπό τινος Τι- 15 βεριέως Ἡρώδου προσανακουφισθεὶς, ὀδηγηθεὶς τε ὑπὸ τούτου ἐπὶ τὴν λίμνην, καὶ πλοίου λαβόμενος καὶ ἐπιβὰς, παρὰ δόξαν τοὺς ἐχθροὺς διαφυγὼν εἰς Ταριχαίας ἀφικόμην.

18. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ὡς ἐπύθοντο τὴν τῶν Τιβεριέων ἀπιστίαν, σφόδρα παρωζύνθησαν. Ἀρπάσαντες οὖν τὰ ὅπλα παρεκάλουν σφᾶς ἀγεῖν ἐπ' αὐτούς· (θελεῖν γὰρ ἔρασκον ὑπὲρ τοῦ στρατηγῶ δίκας λαβεῖν παρ' αὐτῶν) διηγγελλόν τε τὰ γε- 20 γονότα καὶ τοῖς κατὰ τὴν Γαλιλαίαν πᾶσαν, ἐρεθίσαι καὶ τούτους κατὰ τῶν Τιβεριέων διὰ σπουδῆς ἔχοντες· παρεκάλουν τε πλείστους συναχθέντας ἀφικέσθαι πρὸς αὐτούς, ἵνα μετὰ γνώμης τοῦ στρατηγῶ πράττωσι τὸ δόξαν. Ἦκον οὖν οἱ Γαλιλαῖοι πολλοὶ πανταχόθεν μεθ' ὅπλων, καὶ παρεκλεύοντό μοι προσβαλεῖν τῇ 30 Τιβεριάδι, καὶ κατὰ κράτος αὐτὴν ἐξελεῖν, καὶ πᾶσαν ἔδαφος ποιήσαντα τοὺς ἐνοίκους σὺν γυναιξὶ καὶ τέχνοις ἀνδροποδίσασθαι· συνεβούλευον δὲ ταῦτα καὶ τῶν φίλων οἱ ἐκ τῆς Τιβεριάδος διασωθέντες. Ἐγὼ δὲ οὐ συνεπένευον, δεινὸν ἡγούμενος ἐμφυλίου πολέμου κα- 35 τάρχειν. Μέχρι λόγων γὰρ ὥμην εἶναι δεῖν τὴν φιλονεικίαν· καὶ μὴν οὐδ' αὐτοὶ ἔρασκον συμφέρειν τούτο πράξαι, Ῥωμαίων ταῖς πρὸς ἀλλήλους στάσεσιν αὐτοὺς ἀπολέσθαι προσδοκῶντων. Ταῦτα δὲ λέγων ἔπαυσα τῆς ὁργῆς τοὺς Γαλιλαίους.

40 κ'. Ὁ δὲ Ἰωάννης, ἀπράκτου τῆς ἐπιβουλῆς αὐτῷ γενομένης, ἔδισε περὶ ἑαυτοῦ, καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ὀπλίτας ἀναλαβὼν ἀπῆρεν ἐκ τῆς Τιβεριάδος εἰς τὰ Γίσχαλα, καὶ γράφει πρὸς με περὶ τῶν πεπραγμένων ἀπολογούμενος, ὡς μὴ κατὰ γνώμην τὴν αὐτοῦ γενο- 45 μένων· παρεκάλει τε μηδὲν ὑπονοεῖν κατ' αὐτοῦ, προστιθεὶς ὅρκους καὶ δεινάς τινας ἀρὰς, δι' ὧν ᾔετο πιστευθήσεσθαι περὶ ὧν ἐπέστειλεν.

κα'. Οἱ δὲ Γαλιλαῖοι (πολλοὶ γὰρ ἕτεροι πάλιν ἐκ τῆς χώρας πάσης ἀνήχθησαν μεθ' ὅπλων) εἰδότες τὸν 50 ἀνθρωπινὸν ὡς πονηρὸς ἐστὶ καὶ ἐπιτόρκος, παρεκάλουν ἀγαγεῖν σφᾶς ἐπ' αὐτὸν, ὁρδὴν ἀφανίσαι ἐπαγγελλόμενοι σὺν αὐτῷ καὶ τὰ Γίσχαλα. Χάριν μὲν οὖν ἔχουν αὐτῶν τὰς προθυμίας ὁμολόγουν ἐγὼ καὶ νικήσειν αὐτῶν τὴν εὐνοίαν ἐπαγγελλόμεν, παρεκάλουν δ' ὁμῶς

in vituperationem, foreque ut merito iis, qui posthac praefecturam gesturi sint, in suspicionem veniant, ut qui neque praecedentibus fidem debitam servaverint.

18. Nondum omnia loquutus sum, quum audieram ex meis quendam iubentem me descendere : non enim me tempus sinere sollicitum esse de Tiberiensium benevolentia, sed de mea ipsius incolumitate, et quo pacto effugere possem inimicos. Nam Joannes, ubi intellexit me solum relictum esse cum domesticis, delectos e militibus suis, qui mille cum ipso erant, fidissimos quosque miserat; illisque in mandatis dederat ut me occiderent. Jamque missi veniebant, atque patratum fuisset facinus, nisi ipse ocus e septo desiliens cum Jacobo corporis mei custode, et ab Herode quodam Tiberiensi sublevatus, ab eoque praeviente viam deductus ad lacum, navigio quod forte ibi nactus sum conscenso, e manibus inimicorum praeter opinionem elapsus, Tarichaeas me contulisset.

19. Urbis autem istius incolae, audita Tiberiensium perfidia, majorem in modum exasperati erant. Armis igitur correptis me obsecrabant ut ipsos adversum eos ducerem; (se enim pro suo duce dicebant sumere velle poenas ab ipsis;) facinusque hoc per Galilaeam omnem sermonibus divulgabant, studiose id agentes ut Galilaeos contra Tiberienses irritarent, eosque adhortabantur ut quamplurimi conferti ad se accederent, facturi de consilio ducis id quod visum fuerit. Venerunt itaque permulti ex omni undique Galilaea armis accincti, meque obsecrabant ut Tiberiadem invaderem, eamque vi expugnarem, totaque solo adaequata incolas cum uxoribus et liberis in servitutem abducerem : eademque suadebant amici qui ex Tiberiade salvi evaserant. Ego vero illis non assentiebar, nefarium ratus belli civilis initium facere. Arbitrabar enim contentionem non debere ultra verba progredi : imo ne ipsis quidem dicebam id expedire, Romanis exspectantibus dum nos mutuis dissidiis nosmet conficiamus. Atque ista loquutus feci ut resideret Galilaeorum ira.

20. At Joannes, ubi ex animi sententia non successerunt insidiae, sibi ipsi timere coepit; et, militibus quos circa se habebat assumptis, relicta Tiberiade Gischala petit, et ad me scripsit, quae facta erant excusans, quasi non ex sua voluntate fierent; rogabatque ne quam adversus ipsum suspicionem admitterem, jusjurandum etiam adhibens et diras quasdam execrationes, quibus existimabat se iis quae scripserat fidem esse facturum.

21. Galilaei autem (nam alii quamplurimi ex omni regione armis instructi denuo adducti erant) quod hominem probe nossent malum esse et perjurum, rogabant ut ipsos contra eum ducerem, promittentes funditus se deleturos et ipsum et Gischala. Ceterum ego me quidem illis pro sua erga me voluntate propensa gratias habere fatebar, meque illorum benevolentiam victurum esse spondebam : veruntamen ut

ἐπισχεῖν αὐτοὺς ἀξίων, καὶ συγγινώσκειν μοι δεόμενος προσηρημένῳ τὰς ταραχὰς χωρὶς φόνων καταστέλλειν. Καὶ πείσας τὸν πλῆθος τῶν Γαλιλαίων εἰς τὴν Σέπφωριν ἀφικνούμενην.

5 κβ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ἄνδρες, κεκριότες τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμεῖναι πίστει, δεδιότες δὲ τὴν ἐμὴν ἀφίξιν, ἐπειράθησαν ἐτέρᾳ με πρᾶξει περισπάσαντες ἀδεεῖς εἶναι περὶ αὐτῶν. Καὶ δὴ πέμψαντες πρὸς Ἰησοῦν τὸν ἀρχιληστήν εἰς τὴν Πτολεμαῖδος μεθορίαν, ὑπέσχοντο δώσειν πολλὰ χρήματα
10 θελήσαντι μετὰ τῆς σὺν αὐτῷ δυνάμεως (ἣσαν δὲ ὀκτακόσιοι τὸν ἀριθμὸν) πόλεμον ἐξάψαι εἰς ἡμᾶς. Ὁ δ' ὑπακούσας αὐτῶν ταῖς ὑποσχέσεσιν ἠθέλησεν ἐπιτεσεῖν ἡμῖν ἀνετοιμοῖς καὶ μηδὲν προγινώσκουσιν. Πέμψας γοῦν πρὸς με παρεκάλει λαβεῖν ἐξουσίαν ἀσπασόμενον ἀφικέσθαι. Συγχωρήσαντος δέ μου (τῆς γὰρ ἐπιβουλῆς οὐδὲν προσηπιστάμην) ἀναλαβὼν τὸ σύνταγμα τῶν ληστῶν ἔσπευδεν ἐπ' ἐμέ. Οὐ μὴν ἔφθασεν αὐτοῦ τέλος λαβεῖν ἢ κακουργία. Πλησιάζοντος γὰρ ἤδη,
20 τῶν σὺν αὐτῷ τις αὐτομολήσας ἤκε πρὸς με τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ φράζων. Κἀγὼ πυθόμενος ταῦτα προῆλθον εἰς τὴν ἀγορὰν, σκηψάμενος ἀγνοεῖν τὴν ἐπιβουλήν. Ἐπηγόμην δὲ πολλοὺς δούλους Γαλιλαίους, τινὰς δὲ καὶ Τιβερίων ἱτα προσταξάς τὰς δόδους πάσας
25 ἀσφαλέστατα φρουρεῖσθαι, παρήγγειλα τοῖς ἐπὶ τῶν πυλῶν μόνον Ἰησοῦν, ἐπειδὴν παραγένηται, μετὰ τῶν πρώτων εἰσελθεῖν ἑᾶσαι, ἀποκλείσαι δὲ τοὺς ἄλλους, βιαζομένους δὲ τύπτειν. Τῶν δὲ τὸ προσταχθέν ποιησάντων, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς μετ' ὀλίγων, καὶ κελεύ-
30 σαντος ἐμοῦ ῥῖψαι τὰ ὄπλα θάττον, (εἰ γὰρ ἀπειθοῖη τεθνήξεσθαι,) περιεστῶτας ἰδὼν πανταχόθεν αὐτῇ τοὺς δούλους, φοβηθεὶς ὑπήκουσεν. Οἱ δ' ἀποκλεισθέντες τῶν ἐπακολουθούντων αὐτῷ πυθόμενοι τὴν σύλληψιν ἔφυγον. Κἀγὼ προσκαλεσάμενος τὸν Ἰησοῦν κατ'
35 ἰδίαν, οὐκ ἀγνοεῖν ἔφην τὴν ἐπ' ἐμὲ συσκευασθεῖσαν ἐπιβουλήν, οὐδ' ὑπὸ τίνων πεμφθεῖν συγγνώσεσθαι δ' ὅμως αὐτῷ τῶν πεπραγμένων, εἰ μέλλοι μετανοήσῃ καὶ πιστὸς ἐμοὶ γενήσεσθαι. Ὑπαισχυομένου δὲ πάντα ποιήσῃ ἐκείνου, ἀπέλυσα, συγχωρήσας αὐτῷ συναγα-
40 γεῖν πάλιν ὅς πρότερον εἶχεν. Σεπφωρίταις δ' ἡπέλησα, εἰ μὴ παύσαιντο τῆς ἀγνομισμένης, λήψεσθαι παρ' αὐτῶν δίκας.

κγ'. Κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἀφικνούνται πρὸς με δύο μαγιστᾶνες τῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ βασιλέως ἐκ
15 τῆς τῶν Τραχωνιτῶν χώρας, ἐπαγόμενοι τοὺς ἑαυτῶν ἵππους, καὶ ὄπλα καὶ χρήματα δ' ἐπικομίζοντες. Τούτους περιτέμνεσθαι τῶν Ἰουδαίων ἀναγκάζοντων, εἰ θέλουσιν εἶναι παρ' αὐτοῖς, οὐκ εἴασα βιασθῆναι, φάσκων δεῖν ἕκαστον ἄνθρωπον κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν
20 τὸν Θεὸν εὐσεβεῖν, ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας· γρῆναι δὲ τούτους δι' ἀσφάλειαν πρὸς ἡμᾶς καταφεύγοντας μὴ μετανοεῖν. Πεισθέντος δὲ τοῦ πλῆθους, τοῖς ἤκουσιν ἀνδράσι τὰ πρὸς τὴν συνήθη δαιτὶν ἅπαντα παρεῖλον δαψιλῶς.

sibi temperarent ab ejusmodi conatu precibus contendebar, veniamque orabam quod tumultus compescere maluerim absque cædibus. Quumque id persuasissem Galilæorum multitudini, Sepphorim me recipiebam.

22. Viri autem hujus urbis incolæ, quum statuissent in fide erga Romanos permanere, mei vero adventum metuis-
sent, conati sunt, aliis negotiis me distrahendo, suam pro-
spicere securitati. Adeoque nuncio ad Jesum latronum principem misso in Ptolemaidis confinia, magnam pecuniæ vim se daturus pollicebantur, si vellet cum sua militum manu (erant autem numero octoginta) bellum in nos com-
movere. Atque illi, quum non displicerent ei quæ promissa erant, in animo fuit, nos necopinantes et imparatos ag-
gredi. Itaque ad me rogatum misit, ut sibi liceret me sa-
lutatum venire. Quod quum ei concessissem, (nihil enim insidiarum præsen-
seram,) assumpta latronum cohorte, ad me festinabat. Non tamen ei successit quod in animo agi-
taverat maleficium. Quum enim jam non longe abesset, quidam e suis transfuga ad me veniebat, quid ille moliretur indicans. Atque ego, quum ista audivissem, in forum pro-
cessi, de insidiis simulans nihil me rescivisse. Mihi autem adscisciebam multos Galilæos armatos, et quosdam etiam Tiberienses : quumque edixissem ut aditus in urbem omnes firmissimis præsi-
diis et custodiis munirentur, portarum præfectis in mandatis dedi ut solum Jesum, quum adveniret, et primos e suis intrmitterent, ceteros vero excluderent, vimque adhibentes plagis repellerent. Illis autem quæ imperaveram facientibus, Jesus cum paucis ingressus est : quumque ipse jussissem ut ocus arma pro-
jiceret, (alioqui moriturum, ni pareret,) ubi vidit se undique armatis obsessum, timore percussus jussis obtemperavit. Qui vero ex ejus comitibus exclusi erant, ut comprehensum esse audiverant, in fugam se conjecerunt. Atque ego, Jesu ad me seorsum accito, dicebam me non ignorare pa-
ratas mihi insidias, neque a quibus missus esset; ei tamen factorum veniam daturum, si voluerit respicere, militique fidelis esse. Illo autem omnia se facturum esse pollicente, dimisi, hoc ei concesso, ut iterum colligeret quos prius habuerat. Sepphoritis vero interminatus sum me pœnas ab illis sumpturum esse, nisi in me ingrati esse desine-
rent.

23. Per idem tempus e Trachonitarum regione ad me venerunt magnates duo, e numero illorum qui regis imperio suberant, suos secum adducentes equos, insuper et arma et pecuniam afferentes. Hos quum Judæi circumcidi coacturi essent, si apud ipsos manere vellent, non permisi ut vi ulla eo adigerentur, dicens hominum quemque oportere ex animi sui voluntate Deum colere, et non ad id faciendum cogi : neque committendum aliquid, unde eos, qui securi-
tatis causa ad nos confugerint, ejus consilii preniteat. Atque ita persuasa multitudine, viris venientibus omnia ad con-
suetum victum affatim suppeditabam.

κδ'. Πέμπει δ' ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας δύναμιν καὶ στρατηγὸν ἐπ' αὐτῆς Αἰκουον Μόδιον, Γάμαλα τὸ φρούριον ἐξαιρήσοντας. Οἱ δὲ πεμφθέντες κυκλώσασθαι μὲν τὸ φρούριον οὐκ ἤρκεσαν, ἐν δὲ τοῖς φανεροῖς τῶν
 5 τῶπων ἐφεδρεύοντες ἐπολιόρκουν τὰ Γάμαλα. Αἰδούτιος δὲ ὁ δεκάδαρχος ὁ τοῦ μεγάλου πεδίου τὴν προστασίαν πεπιστευμένος, ἀκούσας ὅτι παρήν εἰς Σιμωνιάδα κώμην ἐν μεθορίοις κειμένην τῆς Γαλιλαίας, αὐτοῦ δ' ἀπέχουσαν ἐξήκοντα σταδίου, νυκτὸς ἀναλαβὼν τοὺς ἑκατὸν
 10 ἰππεῖς οὓς εἶχε σὺν αὐτῷ, καὶ τινὰς πεζοὺς περὶ διακοσίους, καὶ τοὺς ἐν Γαβᾷ πόλει κατοικοῦντας ἐπαγόμενος συμμάχους, νυκτὸς ὁδεύσας, ἤκεν εἰς τὴν κώμην ἐν ᾗ διέτριβον. Ἀντιπαταξαμένου δὲ καμοῦ μετὰ δυνάμεως πολλῆς, ὁ μὲν Αἰδούτιος εἰς τὸ πεδῖον ὑπά-
 15 γειν ἡμᾶς ἐπειράτο, (σφόδρα γὰρ τοῖς ἰππεῦσιν ἐπεποθεῖ,) οὐ μὴν ὑπηρεύσαμεν. Ἐγὼ γὰρ τὸ πλεονέκτημα συνιδὼν τὸ γενησόμενον τοῖς ἰππεῦσιν, εἰ καταβαίμεν εἰς τὸ πεδῖον, (πεζοὶ γὰρ ἡμεῖς σύμπαντες ἤμεν,) ἔγνω αὐτοῦ τοῖς πολεμίοις συνάπτειν. Καὶ
 20 μέχρι μὲν τινος γενναίως ἀντέσχε σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν ὁ Αἰδούτιος· ἀχρεῖον δ' ὄρων κατὰ τὸν τόπον τοῦτον οὕσαν αὐτῷ τὴν ἰππικὴν δύναμιν, ἀναλεύγνυσιν ἀπρακτοῦ εἰς Γαβάν πόλιν, τρεῖς ἀνδρας ἀποβαλὼν κατὰ τὴν μάχην. Εἰπόμην δὲ κατὰ πόδας ἐγὼ, δισχιλίους ἐπαγόμενος
 25 ὁπλίτας· καὶ περὶ Βησαρὰν πόλιν γενόμενος ἐν μεθορίοις τῆς Πτολεμαίδος κειμένην, εἴκοσι δ' ἀπέχουσαν στάδια τῆς Γαβᾶς, ἔθνα διέτριβεν ὁ Αἰδούτιος, στήσας τοὺς ὁπλίτας ἔξωθεν τῆς κώμης, καὶ φρουρεῖν αὐτοῖς ἀσφαλῶς τὰς ὁδοὺς προσταξάς ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐνοχλῆσαι
 30 τοὺς πολεμίους ἡμῖν, ἕως τὸν σίτον ἐκφορήσωμεν, (πολὺς γὰρ ἀπέκειτο Βερενίκης τῆς βασιλίδος ἐκ τῶν περὶ κωμῶν εἰς τὴν Βησαρὰν συλλεγόμενος,) πληρώσας καμήλους καὶ τοὺς ὄνους (πολλοὺς δὲ ἐπηγόμεν) διέπεμψα τὸν σίτον εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Τοῦτο δὲ πράξας προσ-
 36 καλούμην εἰς μάχην τὸν Αἰδούτιον. Οὐχ ὑπακούσαντος δ' ἐκείνου, (κατεπέπληκτο γὰρ τὴν ἡμετέραν ἐτοιμότητα καὶ τὸ θάρσος,) ἐπὶ Νεοπολιτανὸν ἐτραπόμην, τὴν Τιβερίων χώραν ἀκούσας ὑπ' αὐτοῦ λεηλατεῖσθαι. Ἦν δὲ ὁ Νεοπολιτανὸς Ἰλῆς μὲν ἐπαρχος, παρειλήφει
 41 δὲ τὴν Σκυθόπολιν εἰς φυλακὴν τὴν ἀπὸ τῶν πολεμίων. Τοῦτον οὖν κωλύσας ἐπὶ πλέον τὴν Τιβεριάδα κακοῦν, περὶ τὴν τῆς Γαλιλαίας πρόνοιαν ἐγινόμην.

κε'. Ὁ δὲ τοῦ Λευὶ παῖς Ἰωάννης, ὃν ἔφαμεν ἐν
 45 τοῖς Γισγάλοις διατρίβειν, πυθόμενος πάντα κατὰ νοῦν μοι προχωρεῖν, καὶ δι' εὐνοίας μὲν εἶναί με τοῖς ὑπηκόοις, τοῖς πολεμίοις δὲ δι' ἐκπλήξεως, οὐκ εὖ τὴν γνώμην ἐτέθη κατάλυσιν δ' αὐτῷ τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν φέρειν νομίζων, εἰς φθόνον ἐξώκειλεν οὐ τι μέτριον,
 51 καὶ παύσειν με τῆς εὐτυχίας ἐλπίσας, εἰ παρὰ τῶν ὑπηρετῶν μῖσος ἐξάψειν, ἐπειθε τοὺς τὴν Τιβεριάδα κατοικοῦντας καὶ τοὺς τὴν Σέπρωριν, νομίζων πρὸς τοῦτο καὶ τοὺς Γάβαρα (πόλεις δ' εἰσὶν αὗται τῶν κατὰ τὴν Γαλιλαίαν αἱ μέγιστα) τῆς πρὸς με πίστεως

24. Interea autem rex Agrippa copias mittit duce Aequo Modio, Gamala castellum expugnaturas. Qui vero missi erant, quum numero nimis exiguo essent ad castellum cingendum, in locis apertis collocati Gamala oppugnabant. Aebutius autem decurio, cui uni credita erat magni campi praefectura, audito quod in Simoniadem vicum venissem in confiniis Galilaeae situm, distantem ab ipso sexaginta stadiis, noctu assumptis quos secum habebat centum equitibus, peditibus item aliquot circiter ducentis, ascitis insuper in auxilium civitatis Gabae incolis, nocturno itinere in eum vicum pervenit in quo morabar. Quum autem ipse cum valido exercitu aciem ex adverso explicuissem, Aebutius quidem id sedulo egit ut nos in planitiem proliceret; nam equitibus magnopere confidebat; nos tamen eo adduci noluimus. Ego enim, quum probe nossem quam magnum in commodum cessurum esset equitibus, si in planitiem descenderemus, (nam nos universi pedites eramus,) decrevi in vico cum hostibus configere. Et Aebutius quidem illic qui cum eo erant aliquantisper strenue resistunt: quum autem videret copias equestres isto in loco inutiles ipsi esse, re infecta in Gabam civitatem se recepit, tribus viris in ea pugna amissis. Ego vero e vestigio eos persequabar cum armatorum duobus millibus; et postquam fere ad urbem Besaram veneram, in confiniis Ptolemaidis sitam, viginti autem stadiis a Gaba distantem, ubi tum erat Aebutius, quum milites extra vicum statuissem, jussissemque eos cante admodum observare omnes viarum aditus, ne nobis molestiam facerent hostes, quam diu frumentum exportarem, (nam magna ejus vis, quae Berenices reginae erat, recondebatur, ex vicis finitimis in Besaram congesta,) oneratis camelis asinisque, (quippe multos adduxeram,) frumentum in Galilaeam dimittendum curavi. Quum autem hoc perfecissem, ad pugnam provocabam Aebutium. Illo vero eam detrectante, (perterritus enim erat nostra alacritate et audacia,) contra Neopolitanum iter flexi, audito Tiberiensium regionem ab eo esse deprædatam. Erat autem Neopolitanus hic equitum agmini praefectus, et Scythopolim vero acceperat, ut eam ab hostium incursu custodiret et tueretur. Huic igitur quum obstitissem, ne amplius Tiberiadem vexaret, in eo eram ut Galilaeae rebus prospicerem.

25. Ceterum Joannes Levi filius, quem diximus Gischalis agere, postquam audivit omnia mihi ex animi sententia succedere, quodque subditorum quidem benevolentiam haberem, hostibus vero terrori essem, iniquo animo id tulit: meamque felicitatem sibi exitio fore existimans, vehementer mihi invidere cepit. Quumque sperasset se prosperam meam fortunam eversurum esse, si subditorum in me odium concitaret, sollicitabat Tiberienses et Sepphoritas, ratus his accessuros Gabarenos, (illae enim civitates omnium in Galilaea maximae sunt,) ut a sua in me fide di-

ἀποστάντας αὐτῷ προστίθεσθαι· κρείττον γὰρ ἐμοῦ στρατηγήσειν αὐτῶν ἔφασκεν ἑαυτόν. Καὶ Σεπφορείς μὲν (οὐδετέρῳ γὰρ ἡμῶν προσεῖχον διὰ τὸ Ῥωμαίους ἡρῆσθαι δεσπότας) οὐκ ἐπένεον αὐτῷ, Τιβεριεῖς δὲ τὴν μὲν ἀπόστασιν οὐκ ἐδέχοντο, καὶ αὐτοῦ δὲ συγκατένεον γενήσεσθαι φίλοι. Οἱ δὲ Γάβαρ κατοικοῦντες προστίθενται τῷ Ἰωάννῃ· Σίμων δ' ἦν ὁ παρακαλῶν αὐτούς, πρωτεύων μὲν τῆς πόλεως, ὡς φίλῳ δὲ καὶ ἐταίρῳ τῷ Ἰωάννῃ χροῖμενος. Ἐκ μὲν οὖν τοῦ φανερῶς τὴν ἀπόστασιν οὐχ ὠμολόγουν, (σφόδρα γὰρ ἐδεδόικεσαν τοὺς Γαλιλαίους, ἅτε δὴ πείραν αὐτῶν τῆς πρὸς ἐμὲ πολλάκις εὐνοίας λαβόντες,) ἐκ τοῦ ληηθότος δὲ καιρὸν παραφυλάττοντες ἐπιτήδειον ἐπεβούλευον. Καὶ δὴ ἀφικόμεν ἐν κίνδυνον τὸν μέγιστον, διὰ τοιαύτην αἰτίαν.

κς'. Νεανίσκοι τινὲς θρασεῖς, Δαβαριττηνοὶ γένος, ἐπιτηρήσαντες τὴν Πτολεμαίου γυναῖκα, τοῦ βασιλέως ἐπιτρόπου, μετὰ πολλῆς παρασκευῆς καὶ τινων ἱππέων ἀσφαλείας χάριν ἐπομένον, διὰ τοῦ μεγάλου πεδίου τὴν πορείαν ποιουμένην, ἐκ τῆς τοῖς βασιλεῦσι ὑποτελοῦς χώρας εἰς τὴν Ῥωμαίων ἐπικράτειαν, ἐπιτίπτουσιν αὐτοῖς ἄφνω· καὶ τὴν μὲν γυναῖκα φεύγειν ἠνάγκασαν, ὅσα δ' ἐπέφερετο πάντα διήρπασαν. Καὶ ἔκον εἰς Ταριχαίας πρὸς με τέτταρας ἡμιόνους καταφόρους ἀγόντες ἐσθῆτος καὶ σκευῶν· ἦν δὲ καὶ ἀργυρίου σταθμὸς οὐκ ὀλίγος, καὶ χρυσοὶ πεντακόσιοι. Ταῦτ' ἐγὼ βουλομένης διαφυλάξαι τῷ Πτολεμαίῳ, (καὶ γὰρ ἦν δμοφύλος, ἀπηγόρευται δ' ἡμῖν ὑπὸ τῶν νόμων μηδὲ τοὺς ἐχθροὺς ἀποστερεῖν,) πρὸς μὲν τοὺς κομίσαντας ἔφην αὐτὰ φυλάττειν δεῖν, ἐν ἑκ τῆς πράσεως αὐτῶν ἐπισκευασθῆ τὰ τεῖχη τῶν Ἱεροσολύμων. Οἱ δὲ νεανίαι χαλεπῶς ἔσχον οὐ λαβόντες μοῖραν ἐκ τῶν λαφύρων καθάπερ προσεδόκησαν· καὶ πορευθέντες εἰς τὰς πέριξ τῆς Γιβεριάδος κώμας, προδιδόναι μέλλειν με Ῥωμαίοις τὴν χώραν αὐτῶν ἔλεγον· κερῆσθαι γὰρ σοφίσματι πρὸς αὐτούς, λέγοντα τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα φυλάττειν εἰς τὴν ἐπισκευὴν τῶν τευχῶν τῆς Ἱεροσολυμιτῶν πόλεως, ἐγνώκεναι δὲ πάλιν τῷ δεσπότη ἀποδοῦναι τὰ ἡρπασμένα. Καὶ κατὰ τοῦτό γε τῆς ἐμῆς γνώμης οὐ διήμαρτον. Ἀπαλλαγέντων γὰρ αὐτῶν μεταπεμψάμενος δύο τοὺς πρώτους Δασσίωνα καὶ Ἰάνναιον τὸν τοῦ Λευί, φίλους ἐν τοῖς μάλιστα τοῦ βασιλέως καθεστῶτας, τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς σκεύη λαβόντας διαπέμψασθαι πρὸς ἐκεῖνον ἐκέλευον, θάνατον ἀπειλήσας αὐτοῖς τὴν ζημίαν, εἰ πρὸς ἕτερον ταῦτα ἀπαγγελοῦσιν.

κς'. Ἐπισχούσης δὲ φήμης τὴν Γαλιλαίαν ἅπασαν ὡς τῆς χώρας αὐτῶν μελλούσης ὑπ' ἐμοῦ τοῖς Ῥωμαίοις προδίδεσθαι, καὶ πάντων παροξυνθέντων ἐπὶ τὴν ἐμὴν τιμωρίαν, οἱ τὰς Ταριχαίας κατοικοῦντες, καὶ αὐτοὶ τοὺς νεανίσκους ἀληθεῖν ὑπολαβόντες, πείθουσι τοὺς σωματοζύλακας καὶ τοὺς ὀπλίτας κοιμώμενόν με καταλιπόντας παραγενέσθαι ὁδόν εἰς ἱππόδρομον, ὡς ἐκεῖ βουλευσόμενος μετὰ πάντων περὶ τοῦ στρατηγοῦ.

gressi se ipsi adjungerent; aiebat enim se illis ducem fore me praestantiorē. Et Sepphoritae quidem (nostrum enim neutri auscultabant, quod Romanos pro dominis elegerant) illi nequaquam assenserunt; Tiberienses autem, etsi ad defectionem se persuaderi non sinebant, omnes tamen in eam sententiam ibant, se illi futuros esse amicos. At Gabarorum incolae Joanni sese addixerunt, utpote quod ad hoc eos adhortaretur Simon, qui primas ferebat in civitate, et Joanne ut amico socioque utebatur. Ceterum se defectores esse haud palam declarabant; (nam Galilaeos valde metuebant, ut qui jam ante saepius experti fuissent eorum erga me benevolentiam :) verum clam, observato tempore opportuno, mihi insidiabantur. Adeoque maximum adii periculum ex hujusmodi causa.

26. Juvenes quidam audaces, genere Dabaritteni, quum animadvertissent uxorem Ptolemaei, regis procuratoris, multo cum apparatu, equitibus etiam aliquot securitatis gratia eam sequentibus, per magnum campum ex provincia regibus subdita in Romanorum ditionem iter facere, in eos repente irruunt : et mulierem quidem profugere coegerunt, quae vero secum portabat omnia diripuerunt. Quo facto Tarichaeas ad me veniebant, quattuor mulos adducentes vestimentis onustos et alia supellectile : quin et argenti pondus erat non exiguum, et aurei quingenti. Haec ego servare volens Ptolemaeo, (nam et ejusdem mecum tribus erat, et nobis legibus vetitum est vel inimicos spoliare,) his qui ea attulerant dicebam, oportere servari, ut ex illis venditis instaurarentur Hierosolymorum muri. Juvenes autem isti moleste ferebant, quod partem de praeda non ceperant quemadmodum exspectabant : profectique in vicis Tiberiadi finitimos, rumorem spargebant, velle me Romanis regionem eorum prodere : me enim ipsos commento elusisse, dicentem, quae ex rapto allata erant, servatum ire in reparationem murorum civitatis Hierosolymitanæ, quum contra apud me decrevissem quae erepta essent suo reddere domino. Atque meum hac de re propositum recte conjiciebant. Post illorum enim discessum, accitis duobus e primoribus, Dassione et Jannæo Levi filio, qui regi facti erant amicusimi, mandabam eis ut sumpta quae rapta erat supellectile, eam ad regem transmittendam curarent, mortem eis in multam interminatus, si alteri ista renunciaverint.

27. Quum autem rumor Galilaeam totam pervasisset, quasi regio ipsorum a me prodenda esset Romanis, eoque omnibus exasperatis ad expellendum de me supplicium, Tarichæarum etiam incolae, qui et ipsi juvenes verum dicere arbitrabantur, suadent satellites ac milites me oblorentem deserere, seque quam ocissime in circum recipere, cum omnibus de duce suo consilium inituros. Quum au-

Πειθομένων δὲ τούτων καὶ συνελθόντων, πολλὸς ὄχλος ἤδη προσυνήθροιστο, μίαν τε πάντες ἐποιούντο φωνήν, κολάζειν τὸν προδότην πονηρὸν περὶ αὐτοὺς γεγενημένον. Μάλιστα δ' αὐτοὺς ἐξέκαιεν ὁ τοῦ Σαπφία παῖς Ἰησοῦς, ἄρχων τότε τῆς Τιβεριαδος, πονηρὸς ἀνθρώπος καὶ ταραξάι μεγὰλα πράγματα φύσιν ἔχων, στασιοποιὸς τε καὶ νεωτεριστὴς ὡς οὐχ ἕτερος. Καὶ τότε δὴ λαβὼν εἰς χεῖρας τοὺς Μωϋσέως νόμους καὶ προσελθὼν εἰς μέσον, « εἰ μὴ ὑπὲρ αὐτῶν, ἔφη, πολίται, μισεῖν
10 « δύνασθε Ἰώσηπον, εἰς τοὺς πατρίους ἀποβλέψαντες « νόμους, ὧν ὁ πρῶτος ὑμῶν στρατηγὸς προδότης « ἐμελλε γίνεσθαι, καὶ μισοπονηρήσαντες ὑπὲρ τούτων, « τιμωρήσασθε τὸν τοιαῦτα τολμήσαντα. »

καὶ. Ταῦτ' εἰπὼν, καὶ τοῦ πλήθους ἐπιδοήσαντος, ἀναλαβὼν τινὰς ὀπλίτας, ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ κατοική-
15 μιν ἔσπευδεν ὡς ἀναιρήσων. Ἐγὼ δ' οὐδὲν προαισθόμενος διὰ κόπον πρὸ τῆς ταραχῆς κατεσχέμην. Σίμων δ' ὁ τοῦ σύμματός μου τὴν φυλακὴν πεπιστευμένος, ὁ καὶ μόνος παραμένειν, ἰδὼν τὴν ἐπιδρομὴν τῶν πολι-
20 τῶν, διεγείρει με καὶ τὸν ἐφεστώτᾳ μοι κίνδυνον ἐξαγγέλλει· ἡξίου τε γενναίως θνήσκειν ὡς στρατηγὸν ὑπ' αὐτοῦ, πρὶν διελθεῖν τοὺς ἐχθροὺς ἀναγκάσσοντας ἢ κτενοῦντας. Ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν, ἐγὼ δὲ, τῷ Θεῷ τὰ κατ' ἐμαυτὸν ἐπιτρέψας, εἰς τὸ πλῆθος ὠρμήθη-
25 προελθεῖν. Μετενδύς οὖν μέλαιναν ἐσθήτα, καὶ τὸ ξίφος ἀπαρτησάμενος ἐκ τοῦ αὐχένος, καθ' ὃδὸν ἐτέραν, ἣ μὴδένα μοι τῶν πολεμίων ὑπαντιάσκειν ὤμην, ἦεν εἰς τὸν ἱππόδρομον, ἄφνω τε φανείς καὶ πρηνῆς πεσὼν καὶ τὴν γῆν δάκρυσι φύρων ἁλεινὸς ἔδοξα πᾶσιν.
30 Συνεῖς δὲ τοῦ πλήθους τὴν μεταβολὴν, διστάναί τὰς γνώμας αὐτῶν ἐπειρώμην πρὸ τοῦ τοὺς ὀπλίτας ἀπὸ τῆς οἰκίας ὑποστρέψαι. Καὶ συνεχώρουν μὲν ἀδικεῖν ὡς αὐτοὶ νομίζουσιν, ἐδεόμην δὲ διδάξαι πρότερον εἰς τίνα χρεῖαν ἐφύλαττον τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα
35 χρήματα, καὶ τότε θνήσκειν, εἰ κελεύοιεν. Τοῦ δὲ πλήθους λέγειν κελεύοντος, ἐπῆλθον οἱ ὀπλίται, καὶ θεασάμενοί μιν προσέτρεχον ὡς κτενοῦντες. Ἐπισχεῖν δὲ τοῦ πλήθους κελεύοντος ἐπέισθησαν, προσδοκῶντες, ἐπειδὴν ὁμολογήσω πρὸς αὐτοὺς τὰ χρήματα τῷ βασι-
40 λεῖ τετηρηκέναι, ὡς ὁμολογηκότα τὴν προδοσίαν ἀναιρήσειν.

καθ' ἡμῶν. Σιγῆς οὖν παρὰ πάντων γενομένης, « ἄνδρες, εἴ-
« πον, ὁμόφυλοι, θανεῖν μὲν εἰ δίκαιόν ἐστιν οὐ παραιοῦ-
« μαι· βούλομαι δ' ὅμως πρὸ τοῦ τελευτῆσαι τὴν ἀλήθειαν
45 « φράσαι πρὸς ὑμᾶς. Τὴν γὰρ πόλιν ταύτην φιλοξέ-
« νωτάτην οὖσαν ἐπιστάμενος, πληθύνουσάν τε τοσούτων
« ἀνδρῶν, οἱ τὰς ἑαυτῶν πατρίδας καταλιπόντες ἀφί-
« κοιτο κοινῶν τῆς ὑμετέρας γενόμενοι τύχης, ἐβου-
« λήθην τείχῃ κατασκευάσαι ἐκ τῶν χρημάτων τούτων,
50 « περὶ ὧν ἡ παρ' ὑμῶν ἐστὶν ὀργὴ δαπανωμένων εἰς
« τὴν οἰκοδομίαν αὐτῶν. » Πρὸς ταῦτα παρὰ μὲν τῶν Ταριχεατῶν καὶ ξένων ἐγείρεται φωνή, χάριν ἔχον ὁμολογούντων καὶ θαρρεῖν προτρεπομένων, Γαλιλαῖοι δὲ καὶ Τιβεριεῖς τοῖς θυμοῖς ἐπέμενον. Καὶ γίνεται

tem isti persuaderentur eoque convenissent, frequens jam ante congregatus erat populus, unaque voce clamabant omnes supplicio plectendum esse qui sese pro nefario ipsorum proditore gesserit. Sed maxime eos accendebat Iesus Sapphiae filius, summus eo tempore Tiberiadis magistratus, vir malus et a natura factus ad res magnas turbandas, quique ut nemo alius seditiosus erat rebusque novis studebat. Et tum quidem, quum manu sumpsisset Moysis leges et in medium prodiisset, « si non vestri gratia, inquit, o « cives, Josephum poteritis odisse, oculis in patrias leges « coniectis, quarum iste, exercitus vestri dux primarius, « proditor futurus erat, et illarum ergo odio ipsum prose- « quuti, ab eo qui huiusmodi quid ausus est penas exi- gite. »

28. Ista loquutus et populi acclamatione exceptus, militibus quibusdam assumptis, ad domum, in qua ipse deversabat, properabat, quasi me occisurus. Ego vero, ut qui nihil praesenseram, ex lassitudine ante tumultum somno captus, quiescebam. At Simon, cui commissa erat corporis mei custodia, et qui tum solus mecum permanserat, viso civium incursu, e somno me excitat, et periculum mihi impendens enunciat : orabatque ut forti animo, prout ducem oporteret, ipsius manu mortem oppeterem, priusquam penetrarent hostes vim illaturi aut interfecturi. Atque ille quidem ista dicebat, ego vero, ut qui meipsum Deo permiseram, desiderio tenebar memet praeiungendi in mediam multitudinem. Veste igitur nigra indutus, appensoque ad collum gladio, alia via, qua neminem hostium mihi occurrurum esse putabam, in circum ibam, et ex improviso apparens humique prostratus, et terram lacrimis perfundens, omnibus miserandum visus sum spectaculum. Quum autem intellexissem factam esse in populo mutationem, pro virili adnitebar illos ut in varias distraherem sententias, priusquam milites a domo reverterentur : et concedebam quidem me inique egisse, ut ipsorum ferret opinionem, postulabam vero ut primum ipsos docerem, quem in usum pecuniam rapto quesitam et ad me allatam servarem, et tunc me mori non recusare, si juberent. Multitudine vero ut dicerem iubente, supervenerunt milites, et ad me conspectum occidendi animo accurrerunt. At quum plebs imperaret ut sese continerent, paruerunt, fore expectantes ut, ubi ipsis fassus fuero me regi pecuniam servasse, quasi mea confessione prodicionis compertum necarent.

29. Itaque facto ab omnibus silentio, « viri, inquam, « tribules, mortem, si eam commeritis fuerim, non de- « precor : volo tamen, antequam moriturus sim, verita- « tem apud vos proloqui. Civitatem enim hanc quum ani- « madverterem ad hospites excipiendos propensissimam, « multisque adeo hominibus abundantem, qui patria sua « relicta huc se contulerunt, ut de vestra participarent « fortuna, mihi in animo erat moenia condere ex istis pecu- « niis, de quibus vos mihi succensetis et irascimini, quas « plane fueram insumpturus in eorum structuram. » Ad haec Tarichæatae quidem et hospites vocem attollunt, gratias mihi agentes, meque hono esse animo adhortantes ; Galilæi vero et Tiberienses perstabant in iracundia. Factumque est

στάσις πρὸς ἀλλήλους, τῶν μὲν κολάσειν ἀπειλοῦντων, τῶν δὲ καταφρονεῖν. Ἐπει δὲ ἐπηγγειλάμην καὶ Τιβερίადι κατασκευάσειν τείχη καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν αὐτῶν ταῖς ἀναγκαίαις, πιστεύσαντες ἐπεχώρουν ἕκαστος εἰς τὴν ἑαυτοῦ. Κἀγὼ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα διαφυγὼν τὸν προειρημένον κίνδυνον, μετὰ τῶν φίλων καὶ ὀπλιτῶν εἵκωσιν εἰς τὴν οἰκίαν ὑπέστρεψα.

λ'. Πάλιν δὲ οἱ λησται καὶ τῆς στάσεως αἰτίοι, δέισαντες περὶ ἑαυτῶν μὴ δίκας εἰσπραχθῶσιν ὑπ' ἐμοῦ τῶν πεπραγμένων, ἀναλαβόντες ἑξακοσίους ὀπλίτας ἤκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἔνθα διέτριβον, ἐμπρήσοντες αὐτήν. Ἀπαγγελλείσθης δὲ μοι τῆς ἐφόδου, φεύγειν μὲν ἀπρεπὲς ἤγησάμην, ἔκρινα δὲ παραβαλόμενος χρῆσασθαι τῇ καὶ τόλμῃ. Προστάξας οὖν ἀποκλείσαι τῆς οἰκίας τὰς θύρας, αὐτὸς ἐπὶ τὸ ὑπερῶον ἀναβὰς παρεκάλουν εἰσπέμψαι τινὰς ληψομένους τὰ χρήματα· παύσασθαι γὰρ οὕτω τῆς ὀργῆς αὐτοὺς ἔβην. Εἰσπεμφάντων δὲ τὸν θρασυτάτον αὐτῶν μάλιστα αἰκισάμενος εἰς τὸ μυχαίτατον τῆς οἰκίας παρασύρας, τὴν ἑτέραν τε τῶν χειρῶν ἀποκόψαι κελεύσας καὶ κρεμάσας ἐκ τοῦ τραχήλου, τοιοῦτον ἐξέβαλον πρὸς τοὺς ἀποστειλαντας. Τοὺς δ' ἔλαβεν ἐκπληξίς καὶ φόβος οὗτι μέτριος. Δείσαντες οὖν καὶ αὐτοὶ ταῦτα πείσεσθαι εἰ μένοιεν, (εἰκάζον γὰρ ἔνδον ἔχειν με πλείους αὐτῶν ὀπλίτας,) εἰς φυγὴν ὤρμησαν. Κἀγὼ τοιοῦτω στρατηγήματι χρῆσάμενος τὴν δευτέραν ἐπιβουλὴν διέφυγον.

λα'. Πάλιν δὲ τὸν ὄχλον τινὲς ἡρέθον, τοὺς ἀφικομένους πρὸς με βασιλικούς μεγιστᾶνας οὐκ ὀφείλειν ζῆν λέγοντες, μὴ μεταδῆναι θέλοντας εἰς τὰ παρ' αὐτοῖς ἔθνη, πρὸς οὓς σωθισόμενοι πάρεσι· διέβαλλον τε φαρμακείας εἶναι λέγοντες καὶ κωλυτὰς τοῦ Ῥωμαίων περιγενέσθαι. Ταχὺ δὲ τὸ πλῆθος ἐπείθετο, ταῖς τῶν λεγομένων πρὸς χάριν αὐτοῖς πιθανότησιν ἀπατῶμενοι. Πυθόμενος δὲ περὶ τούτων ἐγὼ πάλιν τὸν δῆμον ἀνε-
 35 οἶδαςκον μὴ δεῖν διώκεσθαι τοὺς καταφυγόντας πρὸς αὐτοὺς, τὸ δὲ φλύαρον τῆς περὶ τῶν φαρμάκων αἰτίας διέσυρον, οὐκ ἂν τοσαύτας μυριάδας στρατιωτῶν Ῥωμαίων λέγων τρέφειν, εἰ διὰ φαρμακείων ἦν νικᾶν τοὺς πολεμίους. Ταῦτα λέγοντος ἐμοῦ πρὸς ὀλίγον μὲν
 40 ἐπείθεοντο, πάλιν δ' ἀναχωρήσαντες ὑπὸ τῶν πονηρῶν ἐξηρεθίζοντο κατὰ τῶν μεγιστάνων. Καὶ ποτε μεθ' ὀπλων ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτῶν τὴν ἐν Ταριχαίᾳ ἐπῆλθον, ὡς ἀναιρήσοντες. Ἐδεῖσα δ' ἐγὼ πυθόμενος μὴ τοῦ μύσους τέλος λαβόντος ἀνεπίδατος γέννηται τοῖς κατα-
 45 φυγεῖν εἰς αὐτὴν θέλουσιν. Παραγενομένην οὖν εἰς τὴν τῶν μεγιστάνων οἰκίαν μετὰ τινων ἐτέρων, καὶ κλείσας διώρυγὰ τε ποιήσας ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὴν λίμνην ἀγούσαν, μεταπεμφάμενός τε πλοῖον, καὶ σὺν αὐτοῖς ἐμῆς, ἐπὶ τὴν μεθόριον τῶν Ἰππηνῶν διεπέρασα, καὶ
 50 δούς αὐτοῖς τὴν τιμὴν τῶν ἵππων (οὐ γὰρ ἡδυνήθην αὐτοὺς ἐπαγαγέσθαι τοιαύτης γενομένης τῆς ἀποδράσεως) ἀπέλυσα, πολλὰ παρακαλέσας τὴν προσπεσοῦσαν ἀνάγκην γενναίως ἐνεγκεῖν. Αὐτὰς τε μεγάλας ἡγρόμην, βιασθεὶς τοὺς προσφυγόντας ἐκθεῖναι πάλιν εἰς

inter ipsos dissidium, his quidem supplicium minantibus, illis vero contra securum me esse jubentibus. Postquam autem promiseram et Tiberiadi me edificaturum moenia, et aliis eorum civitatibus quibus necessaria erant, fide mihi habita, ad sua quisque recedebant. Atque ego quum præter omnem spem periculum commemoratum effugissem, cum amicis et viginti militibus domum redii.

30. Sed denuo latrones et seditionis auctores, timentes aibi ipsis ne pœnas ab iis exigere ob ea quæ perpetrarant, assumptis secum sexcentis militibus, ad domum, in qua diversabar, veniebant, eam incendio deleturi. Nunciato autem mihi illorum adventu, turpe ratus fuga me proripere, decrevi memet periculum audacter et intrepide objicere. Clausis igitur meo jussu ædium foribus, quum cœnaculum ipse conscendissem, postulabam ut ad me aliquos mitterent pecuniam accepturos; ita enim ab ira ipsos desituros esse dicebam. Quumque audacissimum eorum, quos intro-miserant, verberibus cecidissem in abditissimam domus partem tractum, jussissemque alteram e manibus ei abscondi, colloque ejus appendissem, ita affectum ejeci ad eos qui ipsum miserant *rediturum*. At illi animis consternati erant et metu non mediocri perculsi. Veriti igitur ne ipsi, si diutius illic hærerent, eadem paterentur, (conjectabant enim me plures intus habere milites quam qui cum ipsis essent,) subito diffugerunt, atque ego, ejusmodi usus strategemate, insidias iterum in me structas evasi.

31. Verum non defuerunt qui rursus in me populum concitarent, affirmantes, magnates illos regios, qui ad me confugerant, indignos esse qui viverent, transire recusantes in eorum ritus et instituta, apud quos agant incolumitatis ergo: eosque traducebant, veneficos esse dicentes, quique impedirent quominus Romanos superarent. Atque illico in eorum sententiam adducta erat multitudo, decepti verborum præstigiis quæ ad gratiam eorum aucupandam erant accommodata. Quum autem ista auditione accepissem, ego rursus populum edocebam, non oportere eos exagitari qui ad ipsos confugerint: futilemque istam veneficii accusationem irridebam, dictitans Romanos militum tot myriadas non fuisse alturos, si veneficorum opera hostes superare possent. Me ista dicente, ad breve quidem tempus quiescebant: quum autem digressi essent, rursus a perditis quibusdam in magnates irritabantur. Et aliquando armati in ædes quas Tarichææ habitabant impetum faciebant, quasi eos interfecturi. Quod ut audiavi, valde timui ne hoc scelere perpetrato nemo in posterum vellet auderet ad eam confugere. Itaque cum aliis quibusdam in magnatum ædes proficiscebam, et obseratis foribus, ac fossa excavata quæ inde ad lacum duceret, accitum navigium cum eis inscendens, in Hippenorum confinia trajeci; datoque eis equorum pretio (in ejusmodi enim fuga non poteram equos accersere) dimisi, multis verbis rogatos ut præsentem necessitatem forti ferrent animo. Atque ipse valde dolebam, quod necesse haberem eos in hostilem terram reponere qui ad fidem meam

τὴν πολέμειαν· ἀμείνων δ' εἶναι νομίσας παρὰ Ῥωμαίοις ἀποθανεῖν αὐτοῖς, εἰ συμπέσοι, μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν χώραν. Οἱ δ' ἄρα διεσώθησαν· συνεχώρησε γὰρ αὐτοῖς βασιλεὺς Ἀγρίππας τὰ ἡμερησμένα. Καὶ τὰ μὲν περὶ ἐκείνους τοῦτ' ἔσχε τὸ τέλος.

λβ'. Οἱ δὲ τὴν τῶν Τιβερίων πόλιν κατοικοῦντες γράφουσι πρὸς τὸν βασιλέα, παρακαλοῦντες πέμψαι δύναμιν τὴν φυλάζουσαν αὐτῶν τὴν χώραν· θέλει γὰρ αὐτῷ προστίθεσθαι. Κάκεινῳ μὲν ταῦτ' ἔγραφον. Ἀφί-
10 κόμενον δέ με πρὸς αὐτοὺς παρεκάλουν τὰ τεῖχη κατασκευάζειν αὐτοῖς ὡς ὑπεσχόμην. Ἠκηκόεσαν δὲ τὰς Ταριχαίας ἡδὴ τετειχίσθαι. Κατανεύσας οὖν ἐγὼ καὶ πάντα τὰ πρὸς τὴν οἰκοδομίαν παρασκευασάμενος, τοὺς ἀρχιτέκτονας ἐκέλευον ἐνεργεῖν. Μετὰ δὲ τρίτην
15 ἡμέραν εἰς Ταριχαίας ἀπερχομένου μου, τῆς Τιβεριάδος ἀπεχούσας στάδια τριάκοντα, συνέβη τινὰς Ῥωμαίων ἱππεῖς οὐ πόρρωθεν τῆς πόλεως ὁδοποροῦντας ὁρτῆναι, οἱ δὲξαν παρέσχον τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν ἦκειν. Εὐθὺς γοῦν εἰς μὲν τὸν βασιλέα μετὰ
20 πολλῶν ἐπαίνων ἤφισαν φωνάς, κατ' ἐμοῦ δὲ βλασφήμους· καὶ ἐπιδραμών τις ἀπήγγειλέ μοι τὴν διάνοιαν αὐτῶν, ὡς ἀρίστασθαί μου διεγνώκασιν. Ἐγὼ δ' ἀκούσας ἐταράχθην μὲν σφόδρα. Τοὺς γὰρ ὀπλίτας ἔτυχον ἐκ τῶν Ταριχαιῶν ἐπὶ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις ἀφει-
25 κῶς, διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν σάββατον ὑπάρχειν· οὐ γὰρ ἐβουλόμην ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ πλήθους ἐνοχλεῖσθαι τοὺς ἐν ταῖς Ταριχαίαις· (δσάκις γοῦν ἐν αὐταῖς διέτριβον, οὐδὲ τῆς περὶ τὸ σῶμα φυλακῆς ἐποιούμην πρόνοιαν, πείραν περὶ τῶν ἐνοικούντων τῆς
30 πρὸς με πίστεως λαβὼν παλλάκις·) μόνους δ' ἔχων περὶ ἐμὰν τὸν ἐπὶ τῶν ὀπλιτῶν καὶ τοὺς φίλους, ἠπόρουν δὲ πράξω. Μεταπέμπεσθαι γὰρ τὴν ἐμὴν δύναμιν διὰ τὸ λήγειν ἡδὴ τὴν ἐστῶσαν ἡμέραν οὐκ ἔδοκίμαζον· οὐδὲ γὰρ ἀρικομένης αὐτῆς εἰς τὴν ἐπιούσαν ὅπλα λα-
35 θεῖν, κωλυόντων ἡμᾶς τῶν νόμων, καὶ μεγάλη τις ἐπέλγειν ἀνάγκη δοκῇ. Εἰ δὲ τοῖς Ταριχαιαῖταις καὶ τοῖς παρ' αὐτοῖς ξένοις ἐπιτρέψαιμι τὴν πόλιν διαρπάζειν, ἐώρων οὐχ ἱκανοὺς ἐσομένους, τὴν δὲ ἐμὴν ὑπέρθεσιν ἐώρων μακροτάτην· φηθήσεσθαι γὰρ καὶ τὴν παρὰ βασιλέως δύ-
40 ναμιν ἀφικνουμένην καὶ ἐκπεσεῖσθαι τῆς πόλεως ὥσπερ. Ἐβουλεύομην οὖν στρατηγήματι χρῆσθαι τινὶ κατ' αὐτῶν. Παραχρῆμα δὲ τοὺς πιστοτάτους τῶν φίλων ταῖς πύλαις τῶν Ταριχαιῶν ἐπιστήσας φυλάχοντας μετ' ἀσφαλείας τοὺς ἐξέιναι θελόντας, καὶ τοὺς πρώτους τῶν
45 οἰκῶν προσκαλεσάμενος, αὐτῶν ἕκαστον ἐκέλευσα καθελκύσαντα πλοῖον, ἐμβάντα συνεπαγόμενον τὸν κυβερνήτην ἔπεσθαι μοι πρὸς τὴν Τιβερίων πόλιν. Καὶ αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν φίλων καὶ ὀπλιτῶν, οὓς ἔφην ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν εἶναι, ἐμβὰς ἔπλεον ἐπὶ τὴν Τιβεριάδα.
50 λγ'. Τιβεριεῖς δὲ τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν ὡς ἐγνώσαν οὐχ ἤκουσαν αὐτοῖς, πλοίων δὲ τὴν λίμνην πᾶσαν ἐθεάσαντο πλήρη, δεῖσαντες περὶ τῇ πόλει καὶ καταπλάγνυντες, ὡς ἐπιδατῶν πλήρεις εἶεν αἱ νῆες, μετατίθενται τὰς γνώμας. Ῥίψαντες οὖν τὰ ὅπλα,

confugerant : satius tamen esse ducebam Romanorum manu eos, si ita accideret, perimi, quam in mea ditione. Atqui demum servati sunt : iis enim peccatorum veniam indulisit rex Agrippa. Et quæ ad eos quidem spectabant hujusmodi exitum habebant.

32. Cives autem Tiberienses per literas regem rogaverunt ut milites, qui regionem ipsorum custodirent, mittendos curaret : se enim velle ad eum transire. Atque ita quidem ei scribebant. Quum autem ad eos venissem, postulabant ut mœnia ipsorum urbi, sicuti fueram pollicitus, exstruerem. Audiverant enim Tarichæas jam mœnibus cinctas. Ego itaque quum annuissem, et omnia ad structuram necessaria parassem, architectos jubebam operi manus admovere. Post triduum vero, quum a Tiberiade digrederer Tarichæas, triginta stadiis inde dissitas, contigit ut equites aliquot Romanorum conspicerentur non procul a civitate iter facientes, qui Tarichæatas adduxerunt ut crederent exercitum venire a rege missum. Mox igitur ingenti clamore ovabant, regem multis laudibus efferentes, et in me contumelias jactantes : et quidam accurrens mihi nuntiabat quæ esset eorum sententia, quod a me defectionem facere decreverint. Ego vero istis auditis valde perturbatus eram. Nam milites Tarichæis domum quemque suam dimiseram, quod dies insequens sabbatum esset : quippe nolebam iis qui Tarichæis erant militari multitudine molestiam facessere, (et alioquin, quoties illic versarer, nihil mihi curæ erat corpori adhibere custodiam, ut qui incolarum in me fidei experimentum sæpius fecerim,) sed septem duntaxat e militibus et amicos quosdam circa me habens, incertus hærebam quid mihi agendum esset. Meas autem copias revocare non placebat, die jam inclinante et vespera appetente : nam etiamsi advenissent, crastina die ad arma non iretur, lege nos *id facere* vetante, magna licet necessitas eo nos adigere videretur. Quodsi Tarichæatis et peregrinis qui apud ipsos erant urbem diripiendam permissem, eos numero haud satis magno fore perspiciebam, meamque moram longiusculam *esse* sentiebam : nam copias a rege missas brevi venturas et civitatem præoccupaturas esse, foreque arbitrabar ut civitate exciderem. Itaque mecum statuebam quodam adversus eos uti strategemate. E vestigio scilicet quum amicorum fidissimos Tarichæarum portis præfēcissem, summa cum cautione eos qui egredi vellent observaturos, et familiarum principes ad me advocassem, singulos eorum jussi navem in lacum detractam conscendere, et gubernatore secum adducto me sequi ad urbem usque Tiberiensem. Dein ipse cum amicis et militibus, quos septem numero fuisse dicebam, nave conscensa ad Tiberiadem navigabam.

33. Tiberienses autem ubi cognoverunt nullas a rege ipsorum in auxilium venire copias, lacum vero omnem navibus stratum conspexerunt, de urbe solliciti et timore percussi, ac si vectoribus plenæ essent naves, mutarunt sententiam. Armis igitur projectis obviam mihi cum uxo-

μετὰ γυναικῶν καὶ παίδων ὑπηνητίζον, πολλὰς μετ' ἐπαίνων φωνὰς εἰς ἐμὲ ἀφίεντες (εἰκαζον γὰρ οὐ προπεύσθαι με τὴν διάνοιαν αὐτῶν) καὶ παρεκάλουν φείσασθαι τῆς πόλεως. Ἐγὼ δὲ πλησίον γενόμενος, ἀγκύρας μὲν ἔτι πόρρω τῆς γῆς ἐκέλευον βαλέσθαι τοὺς κυβερνήτας, ὑπὲρ τοῦ μὴ κατάδηλα τοῖς Τιβεριεῦσιν εἶναι τὰ πλοῖα κενὰ τῶν ἐπιβατῶν ὄντα. Πλησιάζας δ' αὐτὸς ἐν τινὶ πλοίῳ κατεμεμφόμεν αὐτῶν τὴν ἀγνοίαν, καὶ ὅτι δὴ οὕτως εὐχερεῖς εἶεν, πάσης δικαίας ἀνευ προφάσεως ἐξίστασθαι τῆς πρὸς με πίστεως. Ὁμολόγουν δ' εἰς τε τὸ λοιπὸν αὐτοῖς συγγνώσεσθαι βεβαίως, εἰ πέμψειαν δέκα τοῦ πλήθους προεστῶτας. Ὑπακουσάντων δ' ἐτοίμως καὶ πεμψάντων ἄνδρας οὓς προεῖπον, ἐμιδιάσας ἀπέλυσεν εἰς Ταριχαίας φυλαχθ-
 15 σομένους.

16 λδ'. Τῷ στρατηγίματι δὲ τούτῳ τὴν βουλὴν πᾶσαν κατ' ὀλίγους λαβὼν, εἰς τὴν προειρημένην πόλιν καὶ μετ' αὐτῶν τοὺς πολλοὺς τοῦ δήμου πρῶτους ἄνδρας οὐκ ἐλάττους ἐκείνων ὄντας διεπεμψάμην. Τὸ δὲ πλῆ-
 20 θος, ὡς εἶδον εἰς ὧν κακῶν ἤκουσι μέγεθος, παρεκάλουν με τὸν αἴτιον τῆς στάσεως τιμωρήσασθαι. Κλεῖτος δ' ἦν ὄνομα τούτῳ, θρασὺς τε καὶ προπετὴς νεανίας. Ἐγὼ δ' ἀποκτεῖναι μὲν οὐχ ὅσιον ἡγούμενος ὁμόφυλον ἄνδρα, κολάσαι δ' ἀνάγκην ἔχων, τῶν περὶ ἐμὲ τινι
 25 σωματοφυλάκων Λευὶ προσέταξα προσελθόντι κόψαι τοῦ Κλεῖτου τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν. Δείσαντος δὲ τοῦ κελευσθέντος εἰς τοσοῦτο πλῆθος προδιελθεῖν μόνου, τὴν δεξιάν τοῦ στρατιώτου μὴ βουληθεὶς κατάδηλον γενέσθαι τοῖς Τιβεριεῦσιν, αὐτὸν Κλεῖτον φωνήσας,
 30 « ἐπειδὴ καὶ δίκαιος, εἶπον, ὑπάρχεις ἀμφοτέρας τὰς « χεῖρας ἀποβαλεῖν, οὕτως ἀχάριστος εἰς ἐμὲ γενόμε-
 « νος, γενοῦ σαυτοῦ δῆμιος, μὴ καὶ ἀπειθήσας χεῖρονα
 « τιμωρίαν ὑπόσχῃς. » Τούτῳ δὲ τὴν ἐτέραν αὐτῷ συγ-
 35 χωρῆσαι πολλὰ δεομένου, μόλις κατένευσα. Κάκεινος ἄσμενος ὑπὲρ τοῦ μὴ τὰς δύο χεῖρας ἀποβαλεῖν λαβὼν μάχαιραν κόπτει τὴν ἀριστεράν ἑαυτοῦ. Καὶ τοῦτο τὴν στάσιν ἔπαυσεν.

λε'. Τιβεριεῖς δὲ, ὡς εἰς τὰς Ταριχαίας ἀφικόμεν, γνόντες τὴν στρατηγίαν ἧ κατ' αὐτῶν ἐχρησάμην, ἀπε-
 40 θαύμαζον ὅτι χωρὶς φόνων ἔπαυσα τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐκ τῆς εἰρκτῆς μεταπεμψάμενος τοῦ πλήθους τῶν Τιβεριέων (ἦν δὲ σὺν αὐτοῖς Ἰούστος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πίστος) συνδείπνους ἐποίησάμην· καὶ παρὰ τὴν ἐστίασιν ἔλεγον ὅτι τὴν Ῥωμαίων δύνα-
 45 μιν οὐδ' αὐτοὺς ἀγνοῦν πασῶν διαφέρουσιν, σιγῶν μὲν-
 50 τοι διὰ τοὺς ληστὰς περὶ αὐτῆς. Καὶ αὐτοῖς δὲ ταῦ-
 55 τὰ συνεβούλευον ποιεῖν, τὸν ἐπιτήδειον περιμένουσι καιρὸν, καὶ μὴ δυσαναχετεῖν ἐμοὶ στρατηγῷ· μηδε-
 νος γὰρ αὐτοὺς ἐτέρου δυνήσεσθαι βραδίως ἐπιειχοῦς
 60 ὁμοίως τυχεῖν. Τὸν Ἰούστον δὲ καὶ ὑπεμύμνησκον ὅτι πρόσθεν ἢ με παραγενέσθαι ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων οἱ Γαλιλαῖοι τάδε λφου τὰς χεῖρας ἀποκόψειαν αὐτοῦ, πρὸ τοῦ πολέμου πλαστῶν αὐτῷ γραμμάτων κακουργίαν ἐπικαλέσαντες, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τὴν Φι-

ribus et liberis prodibant, me summis laudibus efferentes (existimabant enim me nihil adhuc de illorum proposito ne fando quidem audivisse) et obsecrabant ut urbi parcerem. Ego vero, quum jam in propinquo essem, jussi gubernatores paulo longius a terra ancoras jacere, ne Tiberienses vectoribus vacuas esse naves deprehenderent. Ego vero, quum navi quadam vectus eis propinquassem, illorum stultitiam increpabam, quodque adeo faciles essent ad discedendum a sua in me fide, idque sine ulla justa causa. Pollicebar tamen etiam in posterum me veniam illis certo daturum, si decem eorum qui populo praeerant mitterent. Quum autem prompte mihi auscullassent, misissentque quos jam dictos postulaveram, in navem impositos Tarichaeas misi in custodiam.

34. Atque hoc strategemate quum paulatim nactus essem universum senatum, eos in civitatem praedictam, unaque cum eis multos e populi primoribus, illis non pauciores, mittendos curavi. Populus vero, ubi viderunt in quantam calamitatem inciderint, me rogabant ut seditionis auctorem supplicio afficerem. Is autem nomine erat Clitus, juvenis et audax et temerarius. Ego vero, qui nefas ducebam ejusdem tribus hominem interficere, et tamen necesse habebam poenam de eo sumere, Levi, uni e satellitibus qui tum forte aderant, praecipi ut Clitum adiret, eique manum alteram amputaret. Quum autem is, qui jussus erat, non ausus fuerit solus in tantam multitudinem progredi, ipse, ut qui nollem militis timiditatem Tiberiensibus innotescere, Clitum ipsum allocutus, « quandoquidem, aiebam, « meritis es ambas manus amittere, qui in me adeo ingra-
 « tus exstisti, esto tibi ipsi carnifex, ne, si recusaveris,
 « poenam graviolem subeas. » Quumque multis precibus, alteram manum sibi ut condonarem, peteret, aegre annui. Atque ille libenter, ne utramque perderet manum, sumpto gladio sinistram sibi praecidit. Atque hoc ipsum seditionem restinxit.

35. Tiberienses autem, postquam Tarichaeas perveni, ubi resciverunt quo essem adversus eos usus strategemate, mirabantur quod sine caede sedavisset eorum vesaniam. Ego autem, quum certos quosdam Tiberiensium e custodia accivissem, (erat in his Justus, et Justus pater Pistus,) eos convivio adhibui: atque inter epulandum dicebam me non ignorare Romanorum potentiam omni potestati praestare, eam licet dissimularim propter latronum multitudinem. Atque ipsis suadebam ut eadem facerent, tempus opportunum exspectantes; neque gravatim ferrent quod ipse exercitum ducerem: neminem enim alium eos facile nacturos esse, qui miti adeo mansuetoque regeret imperio. Porroque Justo in memoriam revocabam quod, antequam ego Hierosolymis relictis venissem, Galilaei fratri ejus manus amputaverint, obiecto ei literarum ante bellum fictarum maleficio; et quod post Philippi discessum Gamalitae, dis-

λίππου Γαμαλίται πρὸς Βαβυλωνίους στασιάζοντες ἀνέλοιεν Χάρητα, (συγγενὴς δ' ἦν οὗτος τοῦ Φιλίππου,) καὶ ὡς Ἰησοῦν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς Ἰούστου σωφρόνως κολάσειαν. Ταῦτα παρὰ τὴν ἐστία-
 5 σιν διαλεγθεὶς τοὺς περὶ τὸν Ἰουστον ἔωθεν ἐκέλευσα πάντας τῆς φυλακῆς ἀπολυθῆναι.

λς'. Πρὸ δὲ τούτων συνέβη τὸν Ἰακίμου Φιλίππον ἀπελθεῖν ἐκ Γάμαλα τοῦ φρουρίου, τοιαύτης αἰτίας γενομένης. Φιλίππος, πυθόμενος μεταστῆναι μὲν
 10 Οὐαρὸν ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα, διάδοχον δὲ ἀφί-
 χθαι Μόδιον Αἰκουον, ἄνδρα φίλον αὐτῷ καὶ συνήθη πάλαι, γράφει πρὸς τούτον τὰς καθ' ἑαυτὸν τύχας ἀπαγγέλλων, καὶ παρακαλῶν τὰ παρ' αὐτοῦ πειμ-
 15 μόδιος, δεξάμενος τὰς ἐπιστολάς, ἐχάρη σφόδρα, σῶ-
 ζεσθαι τὸν Φιλίππον ἐξ αὐτῶν ἐπιγνούς, καὶ πρὸς τοὺς βασιλέας ἐπέμψεν τὰ γράμματα, περὶ Βηρυτὸν ὄντας. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας ὡς ἔγνω ψευδῇ τὴν περὶ Φιλίππου φήμην γενομένην, (λόγος γὰρ διήλθεν ὡς στρα-
 20 τηγοί τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλε-
 μον,) ἐπέμψεν ἱππεῖς τοὺς παραπέμψαντας τὸν Φιλίπ-
 πον. Καὶ παραγενομένοιον ἀσπάζεται τε φιλοφρόνως, τοὺς τε Ῥωμαίων ἡγεμόσιν ἐπεδείκνυεν ὅτι δὴ Φιλίπ-
 25 πος οὗτός ἐστιν περὶ οὗ διεξήκει λόγος ὡς Ῥωμαίων ἀποστάντος. Κελεύει δ' αὐτὸν ἱππεῖς τινὰς ἀναλα-
 βόντα ὄψτον εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον πορευθῆναι, τοὺς οἰκείους αὐτῷ πάντας ἐκείθεν ἐξάγοντα καὶ τοὺς Βαβυλωνίους εἰς τὴν Βαταναίαν πάλιν ἀποκαταστή-
 30 σοντα. Παρήγγειλε δὲ καὶ πᾶσαν ποιήσασθαι πρό-
 νοιαν ὑπὲρ τοῦ μὴ γίνεσθαι τινὰ νεωτερισμὸν παρὰ τῶν ὑπηκόων. Φιλίππος μὲν οὖν, ταῦτα τοῦ βασιλέως ἐπιστελλάντος, ἔσπευδε ποιῆσαι αὐτὸν προσέταξεν.

λς'. Ἰώσηπος δὲ τῆς ἱατρικῆς πολλοὺς νεανίσκους θρασεῖς προτρεψάμενος αὐτῷ συνάρασθαι, καὶ ἐπανα-
 35 στάς τοις ἐν Γάμαλα πρώτοις, ἐπειθεν αὐτοὺς ἀφίστα-
 σθαι τοῦ βασιλέως, καὶ ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, ὡς δι' αὐ-
 τοῦ τὴν ἐλευθερίαν ἀποληψομένους. Καὶ τινὰς μὲν ἐδίασαντο, τοὺς δὲ μὴ συναρεσκομένους αὐτῶν ταῖς γνώμαις ἀνῆρουν. Κτείνουσι δὲ καὶ Χάρητα, καὶ μετ'
 40 αὐτοῦ τινὰ τῶν συγγενῶν Ἰησοῦν, καὶ Ἰούστου δὲ τοῦ Τιβεριέως ἀδελφὸν ἀνεῖλον, καθὼς ἤδη προείπομεν. Γράφουσι δὲ καὶ πρὸς με, παρακαλοῦντες πέμψαι δύ-
 ναμιν αὐτοῖς ὀπλιτῶν καὶ τοὺς ἀναστήσοντας αὐτῶν τῇ πόλει τείχη. Κἀγὼ πρὸς οὐδέτερον ἀντεῖπον ὧν ἡξίω-
 45 σαν. Ἀφίσταται δὲ τοῦ βασιλέως καὶ ἡ Γαυλαντὶς χώρα μέχρι κώμης Σολύμης. Σελευκείῃ δὲ καὶ Σω-
 γάνῃ φύσει κώμαις ὄχυρωτάταις ὠκοδόμησα τείχη·
 50 τὰς τε κατὰ τὴν ἄνω Γαλιλαίαν κώμας, καὶ πάνυ πε-
 τρώδεις οὖσας, ἐτείχισα παραπλησίως ὀνόματα δ' αὐ-
 τὰς, Ἰάμνεια, Μηρώθ, Ἀχαβάρη. Ὠχύρωσα δὲ καὶ τὰς ἐν τῇ κάτω Γαλιλαίᾳ, πόλεις μὲν Ταριχαίας, Τιβεριάδα, Σέπφωριν, κώμας δὲ Ἀρβήλων σπήλαιον, Βηρσάβην, Σελκυλιν, Ἰωτάπατα, Καφαρχεχώ καὶ Σιγῶ καὶ Ἰαφά καὶ τὸ Ἰταθύριον ὄρος. Εἰς ταύτας καὶ οἶτον

sidentes a Babylonis, Charetem interfecerint, (erat autem hic Philippi consanguineus,) quodque Jesum ejus fratrem, sororis Justi maritum, modica poena affecerint. Ista quum in convivio loquutus essem, mane Justum cum suis omni-
 bus e custodia dimittendos esse jussi.

36. Verum paulo ante contigit Philippum Jacimi filium e Gamala castello discesisse, hujusmodi de causa. Philip-
 pus, audito Varum a rege Agrippa defecisse, eique succes-
 surum venisse Modium Æquum, virum sibi amicū olim-
 que familiarem, ad hunc scribit, quæcumque ipsi evenerint narrans, simulque obsecrans ut literas ab ipso missas ad reges perferendas curaret. Tum Modius, quum literas ac-
 cepisset, valde lætatus est, ut qui ex eis Philippum sal-
 vum esse et incolumem intellexerit; easque literas ad reges misit, qui circa Berytum agebant. Rex autem Agrippa, ubi rescivit falsum esse rumorem de eo sparsum, (fama enim percubuit ipsum ducem esse Judæorum qui bellum contra Romanos moverint,) equites misit Philippum ad ipsum deducturos. Quumque jam adesset, eum amice com-
 mitterque salutem rex, Romanisque ducibus monstrabat hunc scilicet Philippum esse, qui ferretur a Romanis descivisse. Moxque jubet eum assumpta equitum manu ocuis Gamala castellum proficisci, domesticos suos omnes inde abducturum, rursusque Babylonios in Batanæam restitutum. Insuper illi in mandatis dedit ut modis omnibus provideret ne quid novi moliantur subditi. Et Philippus quidem, quum ista rex imperasset, festinabat ea sedulo exse-
 qui, quæ facere jussus erat.

37. Josephus autem obstetricis filius, quum juvenes mul-
 tos audaces secum stare hortatus esset et in primores Gamalitarum insurrexisset, illis persuasit a rege desciscere et arma corripere, ut qui ipsius opera sese in libertatem vindicarent. Et vi quidem nonnullos eo adegerunt, alios vero, quibus illorum displicerent consilia, peremerunt. Quin et Charetem occidunt, et cum eo Jesum unum e consanguineis, porroque Justi Tiberiensis fratrem interfecerunt, ut jam ante diximus. Post hæc ad me scribunt, obsecran-
 tes ut vim militum ad ipsos mitterem, quique civitatis ipsorum mœnia excitaturi essent. Atque ego neutri postulationi contradicebam. Tunc a rege desciscit etiam Gaulanitis regio usque ad vicum Solymam. Atque Soganæ et Se-
 leuciæ, vicis natura munitissimis, mœnia circumdedi; alios item in Galilæa superiore vicos, quamvis scopulis imposi-
 tos, muris similiter munivi. Nomina autem illis sunt, Jamnia, Merothi, Achabare. Loca præterea Galilææ inferioris munimentis firmavi, urbes quidem, Tarichæas, Tiberiadem, Sepphorin; vicos vero, Arbelorum speluncam, Bersaben, Selamin, Jotapata, Capharecho, et Sigo, et Japha, et

ἀπεθέμεν πολλὸν καὶ ὄπλα πρὸς ἀσφάλειαν τὴν μετὰ ταῦτα.

- λγ'. Ἰωάννη δὲ τῷ τοῦ Λευὶ τὸ κατ' ἐμοῦ μῖσος μᾶλλον προσήζετο βαρέως φέροντι τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν.
- 6 Προθέμενος οὖν πάντως ἐκποδῶν με ποιήσασθαι, τῇ μὲν αὐτοῦ πατρίδι τοῖς Γισχάλοις κατασκευάζει τείχη, τὸν ἀδελφὸν δὲ Σίμωνα, καὶ τὸν τοῦ Σισέννα Ἰωνάθην καὶ ὀπλίτας περὶ ἑκατὸν εἰς Ἱεροσόλυμα πέμπει πρὸς τὸν τοῦ Γαμαλιήλου Σίμωνα, παρακαλέσοντας αὐτὸν
- 10 πείσαι τὸ κοινὸν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, τὴν ἀρχὴν ἀφελόμενους ἐμὲ τῶν Γαλιλαίων αὐτῶ ψηφίσασθαι τὴν ἐξουσίαν τούτων. Ὁ δὲ Σίμων οὗτος ἦν πόλεως μὲν Ἱεροσολύμων, γένους δὲ σφόδρα λαμπροῦ, τῆς δὲ Φαρισαίων αἵρέσεως, ὃ περὶ τὰ πάτρια νόμιμα δοκοῦσι
- 15 τῶν ἄλλων ἀκριβεῖα διαφέρειν. Ἦν δ' οὗτος ἀνὴρ πλήρης συνέσεώς τε καὶ λογισμοῦ, δυνάμενός τε πράγματα κακῶς κείμενα φρονήσει τῇ ἑαυτοῦ διορθώσασθαι, φίλος τε παλαιὸς τῷ Ἰωάννῃ καὶ συνήθης, πρὸς ἐμὲ δὲ τότε διαφόρως εἶχεν. Δεξάμενος οὖν τὴν παράκλησιν
- 20 ἔπειθε τοὺς ἀρχιερεῖς Ἀνανὸν καὶ Ἰησοῦν τὸν τοῦ Γαμαλά, τινὰς τε τῶν τῆς αὐτῶν στάσεως ἐκείνης, ἐκκόπτειν με φυόμενον καὶ μὴ περιδεῖν ἐπὶ μήκιστον αὐξηθέντα δόξης, συνοίσειν αὐτοῖς λέγων, εἰ τῆς Γαλιλαίας ἀπαρθεῖτην. Μὴ μέλλειν δὲ παρεκάλει τοὺς
- 25 περὶ τὸν Ἀνανὸν, μὴ καὶ φθάσας γινῶναι μετὰ πολλῆς ἐπέλθω τῇ πόλει δυνάμειος. Ὁ μὲν Σίμων ταῦτα συνεβούλευεν· ὃ δὲ ἀρχιερεῖς Ἀνανὸς οὐ ῥᾶδιον εἶναι τὸ ἔργον ἀπέφαιναν· πολλοὺς γὰρ τῶν ἀρχιερέων καὶ τοῦ πλήθους προεστῶτας μαρτυρεῖν ὅτι καλῶς ἐγὼ
- 30 στρατηγῶ· ποιεῖσθαι δὲ κατηγορίαν ἀνδρός, καθ' οὗ μὴδὲν λέγειν δίκαιον δύνανται, φαύλων ἔργον εἶναι.
- λδ'. Σίμων δ' ὡς ἤκουσε ταῦτα παρὰ τοῦ Ἀνάου, σιωπᾶν μὲν ἐκείνους ἤβησε μηδ' εἰς πολλοὺς ἐκφέρειν τοὺς λόγους αὐτῶν· προνοήσασθαι γὰρ αὐτὸς ἔφασκεν
- 35 ἵνα θάπτον μετασταθῇ ἑκ τῆς Γαλιλαίας. Προσκαλεσάμενος δὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάννου προσέταξε πέμπειν ὠρεάς τοῖς περὶ τὸν Ἀνανὸν· τάχα γὰρ οὕτως ἔρη πείσειν αὐτοὺς μεταθέσθαι τὰς γνώμας. Καὶ τέλος ἔπραξεν ὁ Σίμων ὁ προὔθετο. Ὁ γὰρ Ἀνανὸς
- 40 καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τοῖς χρήμασι διαφθαρέντες συντίθενται τῆς Γαλιλαίας ἐκβαλεῖν με, μηδενὸς ἄλλου τῶν κατὰ τὴν πόλιν τούτου γινώσκοντος. Καὶ δὴ ἔδοξεν αὐτοῖς πέμπειν ἄνδρας κατὰ γένος μὲν διαφέροντας, τῇ παιδείᾳ δ' ὁμοίους. Ἦσαν δ' αὐτῶν οἱ μὲν δημοτικοὶ
- 45 δύο, Ἰωνάθης καὶ Ἀνανίας, Φαρισαῖοι τὴν αἵρεσιν, ὃ δὲ τρίτος Ἰζαχάριος ἱερατικοῦ γένους, Φαρισαῖος καὶ αὐτός, Σίμων δ' ἐξ ἀρχιερέων νεώτατος ἐκείνων. Τούτους ἐκέλευον ἀφικομένους εἰς τὸ πλῆθος τῶν Γαλιλαίων πυθέσθαι παρ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐμὲ φι
- 50 λοῦσιν. Εἰ δὲ φαίεν ὅτι πόλεως εἶην τῆς Ἱεροσολύμων, καὶ αὐτοὺς ἐξ ἐκείνων λέγειν ὑπάρχειν τοὺς τέσσαρας· εἰ δὲ διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῶν νόμων, μηδ' αὐτοὺς ἀγνοεῖν ἔσθαι τὰ πάτρια φάσκαι· εἰ δ' αὖ διὰ τὴν ἐρη-

montem Itahyrium. In ea loca et frumenti magnam vim recondidi, et arma ad securitatem in futurum.

38. Interim Joanni Levi filio odium in me adaugebatur, ut qui successus meos graviter ferebat. Quum itaque decrevisset omnino me de medio tollere, Gischalis patriæ suæ mœnia ædificat : Simonem vero fratrem et Jonatham Sissenæ filium, et milites ferme centum Hierosolyma mittit ad Simonem Gamalielis filium, eum obsecratos ut suaderet communi Hierosolymorum mihi auferre imperium in Galilæos, et potestatem in eos ipsi decernere. Simon autem hic ortu quidem erat Hierosolymitanus, genere vero perquam illustri, et e secta Phariseorum, qui accurata legum patriarum scientia et custodia inter alios videntur excellere. Hic proinde vir sapientia abundabat et ratione plurimum valebat, et suo unius consilio res labantes restituere poterat, vetusque erat Joannis amicus eique per familiaris, mihi vero tunc temporis infensus infestusque. Huic igitur adhortationi obsequutus, pontifices Ananum et Jesum Gamalæ filium, alios item aliquot, ejusdem cum illis factionis, adiit suadens me viribus crescentem tollere, nec sinere me ad summum gloriæ fastigium evectum iri, e re ipsorum fore dicens, si a Galilææ præfectura summoverer. Ananum autem et qui cum eo erant hortabatur ut nullam moram facerent, ne ipse, si prius rem resciscerem, urbem magno cum exercitu invaderem. Et Simon quidem ista suggerebat. Ananus vero pontifex id negotii difficile esse ostendebat, quod magna pars pontificum, eorumque qui populo præerant, mihi laudem boni ducis suo adstruerent testimonio ; atque improborum esse in eum accusationem instituire, cui nihil haberent quod objiceretur.

39. Tum Simon, ubi ab Anano ista acceperat, illos quidem tacere obsecrabat, neque sinere ut isti sermones in vulgus emanarent : sibi enim curæ fore dicebat ut ipse quantocius e Galilæa ejiceretur. Dein, accito fratre Joannis, mandavit ei munera mittere ad Ananum ejusque amicos : ita enim forsitan futurum esse siebat ut de sua sententia decedere persuadeantur. Tandemque quod proposuit, effecit Simon. Nam Ananus suique, largitionibus corrupti, constituunt me de Galilæa deturbare, e civibus nemine alio hujus rei conscio. Adeoque illis visum est viros mittere generis nobilitate spectabiles, paresque doctrinæ laude. Horum quidem duo viri erant populares, Jonathas et Ananias, secta Pharisei ; tertius autem Jozarus, genere sacerdotali natus, et ipse Phariseus, Simon vero e pontificibus illorum natu minimus. Hos jusserunt, quum in Galilæorum concionem venirent, ab illis quærere quid causæ esset cur me ita diligerent. Quodsi respondeant, quia Hierosolymitanus sim, dicere et ipsos quattuor ex eadem urbe esse : sin autem, quod legum bene peritus sim, subungere nec ipsos institutorum patriorum ignaros esse : sin vero dicere

σύνην λέγειεν ἀγαπᾶν με, καὶ αὐτῶν ἀποκρίνασθαι δύο ἱερεῖς ὑπάρχειν.

μ'. Ταῦθ' ὑποθέμενοι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην, τέσσαρας μυριάδας ἀργυρίου δίδόασιν αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων. Ἐπεὶ δέ τινα Γαλιλαῖον ἤκουσαν, Ἰησοῦν ὄνομα, περὶ αὐτὸν ἀξίν ἐξακοσίων ὀπλιτῶν ἔχειν, ἐπιδημοῦντα τοῖς Ἱεροσολύμοις, τότε μεταπεμψάμενοι τοῦτον καὶ τῶν μηνῶν μισθὸν δόντες ἐκέλευσαν ἔπεσθαι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην πειθαρχοῦντα αὐτοῖς, καὶ τῶν πολιτῶν δὲ τριακοσίοις ἀνδράσι δόντες ἀργύριον εἰς τροφήν τῶν ὄλων, προσέταξαν ἀκολουθεῖν τοῖς πρέσβεσιν. Πεισθέντων οὖν αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν ἐξοδὸν εὐτρεπισθέντων, ἐξήσαν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην σὺν τούτοις, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν Ἰωάννου καὶ ὀπλίτας ἑκατὸν, λαβόντες ἐντολὰς παρὰ τῶν πεμψάντων, εἰ μὲν ἔκων καταθεῖμην τὰ ὅπλα, ζῶντα πέμπειν εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, εἰ δ' ἀντιτασσοίμην, ἀποκτείναι μηδὲν δεδιότας· αὐτῶν γὰρ εἶναι τὸ πρόσταγμα. Ἐγεγράφεσαν δὲ καὶ τῷ Ἰωάννῃ πρὸς τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον ἐτοιμάζεσθαι τοῖς τε Σέπφωριν καὶ Γάβαρα κατοικοῦσι καὶ Τιβεριεῦσι προσέταττον συμμαχίαν τῷ Ἰωάννῃ πέμπειν.

μα'. Ταῦτά μοι τοῦ πατρὸς γράψαντος, (ἐξεῖπε δὲ πρὸς αὐτὸν Ἰησοῦς ὁ τοῦ Γαμαλᾶ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ βουλῇ γενομένων εἰς, φίλος ὢν καὶ συνήθης ἐμοί,) σφόδρα περιτρίγνησα, τοὺς τε πολίτας οὕτω περὶ ἐμὲ γενομένους ἀγαρίστους ἐπιγινούς διὰ φθόνον ἀναιρεθῆναι με προστάζει, καὶ τῷ τὸν πατέρα διὰ τῶν γραμμάτων πολλά με παρακαλεῖν ἀφικέσθαι πρὸς αὐτόν· ποθεῖν γὰρ ἔρη θεάσασθαι τὸν υἱὸν πρὸ τοῦ τελευτῆσαι. Ταῦτα δὲ πρὸς τοὺς φίλους εἶπον, καὶ ὅτι μετὰ τρίτην ἡμέραν καταλιπὼν τὴν χώραν αὐτῶν εἰς τὴν πατρίδα πορευεσόμεν. Λύπη δ' ἄπαντας τοὺς ἀκούσαντας κατέσχε, παρεκάλουν τε χλαίοντες μὴ ἐγκαταλιπεῖν αὐτοὺς ἀπολούμενους, εἰ τῆς ἐμῆς στρατηγίας ἀποστερηθεῖεν. Οὐ κατανεύοντος δέ μου ταῖς ἰκετείαις αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐμαυτοῦ φροντίζοντος σωτηρίας, δέισαντες οἱ Γαλιλαῖοι μὴ ἀπελθόντος εὐκαταφρόνητοι τοῖς λησταῖς γένοιτο, πέμπουσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἅπασαν τοὺς σηματοῦντας τὴν ἐμὴν γνώμην περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς. Πολλοὶ δὲ καὶ πανταχόθεν συνήχθησαν, ὥς ἤκουσαν, μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, οὐ πόθῳ, δοκῶ μοι, τῷ πρὸς ἐμὲ μᾶλλον ἢ τῷ περὶ αὐτῶν δέει τοῦτο πράττοντες· ἐμοῦ γὰρ παραμένοντος πείσεσθαι κακὸν οὐδὲν ὑπελάμβανον. Ἦκον οὖν πάντες εἰς τὸ μέγα πεδῖον, ἐν ᾧ διέτριβον· Ἀσχωίς ἐστὶν ὄνομα τούτῳ.

μβ'. Θυμάσιον δὲ οἷον ὄνειρον διὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἐθεασάμην. Ἐπεὶ γὰρ εἰς κοίτην ἐτραπόμην διὰ τὰ γραφέντα λυποῦμενος καὶ τεταραγμένος, ἔδοξα τινα λέγειν ἐπιστάντα μοι, « παῦσαι τὴν ψυχὴν, ὧ « οὗτος, ἀλγῶν, παντός τ' ἀπαλλάσσου φόβου. Ἴδ' « γὰρ λυποῦντά σε μέγιστον ποιήσει καὶ ἐν πᾶσιν εὐτυ- « χέστατον. Κατορθώσεις δ' οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ

pergerent se amare me ob sacerdotii dignitatem, denuo subjicere et ex ipsis duos sacerdotes esse.

40. Quum ista suggerissent Jonathæ ejusque collegis, quattuor illis argenti myriadas dant e publicis pecuniis. Deinde audito Galilæum quendam, Jesum nomine, cum sexcentorum militum cohorte jam venisse Hierosolyma, tunc ipsum accitum et trimestri stipendio donatum jussurunt Jonatham ejusque collegas sequi et illis obtemperare, insuper et trecentis e civibus imperarunt legatos comitari, dato omnibus in commeatum argento. Illis igitur persuasis et ad profectionem paratis, Jonathas ejusque collegæ egressi sunt, secum habentes etiam Joannis fratrem atque milites centum, mandatis ab his qui ipsos miserunt acceptis, ut si sponte ab armis discederem, me vivum in Hierosolymitarum urbem ablegarent; sin vero repugnarem, nihil metuentes me occiderent, freti scilicet ipsorum mandato. Scripserunt autem et Joanni ut ad bellum adversus me sese accingeret; simul et Sepphoritis et Gabarenis et Tiberienais injungebant ut Joanni suppetias mitterent.

41. Ista mihi quum pater literis significasset, (ut qui ea acceperat ab Jesu Gamalæ filio, qui concilio interfuit, mihi scilicet amico et familiari,) valde indolui, et quod novam cives in me adeo ingratos exstittisse, ut per invidiam de medio me tolli juberent; et quod pater me per literas vehementer obsecraverat, ad se ut venirem; dicebat enim se filium videre velle antequam mortem oppeteret. Ista sane amicis narrabam quodque post triduum regione relicta in patriam profecturus essem. Universos autem, qui ea audierant, occupabat mœror, meque lacrimantes obtestabantur, ne eos desererem, perituros si desererent meo regi imperio. Quum autem precibus illorum non annuerem, sed de mea unius salute sollicitus essem, veriti Galilæi ne post meum discessum latronibus contempnibilibiores fierent, nuncios per Galilæam omnem dimiserunt, meam de discessione sententiam indicaturos. Multi autem, quum primum id resciverunt, undique congregati sunt cum uxoribus et liberis, non tam mei, ut opinor, desiderio id agentes, quam quod sibi metuerent: nam persuasum habuerunt, me permanente, nihil se mali adituros. Venerunt igitur ad me universi in magnum campum, ubi tum agebam: Asochis nomen ipsi est.

42. Nocte autem illa mirandum mihi objectum est somnium. Quum enim in cubile me recepissem, mœstus et turbatus ex iis quæ ad me scripta erant, visus sum mihi videre quendam adstantem, dicentemque, « heus tu, qui « mœres, alleva animum a mœrore, et liber esto a formidine. Quæ tu doles, magnum te reddent et in omnibus « felicissimum. Nam facies ut non hæc solum tibi prospere

« καὶ πολλὰ ἕτερα. Μὴ κάμνε δὴ· μέμνησο δ' ὅτι
 « καὶ Ῥωμαῖοις δεῖ σε πολεμῆσαι. » Τοῦτον δὲ τὸν
 δνεῖρον θεασάμενος, διανίσταμαι καταβῆναι προθυμού-
 μενος εἰς τὸ πεδῖον. Πρὸς δὲ τὴν ἑμὴν θῦν πᾶν τὸ
 5 πλῆθος τῶν Γαλιλαίων (ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς γυναῖκες τε
 καὶ παῖδες) ἐπὶ στόμα ῥίψαντες ἑαυτοὺς καὶ δακρύον-
 τες ἱκέτευον μὴ σφᾶς ἐγκαταλιπεῖν τοῖς πολεμίοις,
 μὴδ' ἀπελθεῖν ἑάσαντα τὴν χώραν αὐτῶν ἐνύβρισμα
 τοῖς ἐχθροῖς ἐσομένην. Ὡς δὲ ταῖς δεήσεσιν οὐκ
 10 ἐπειθον, κατηνάγκαζον ὅρκοις μένειν παρ' ἑαυτοῖς.
 Ἐλοιδοροῦντό τε τῷ δήμῳ πολλὰ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν,
 ὡς εἰρηνεύεσθαι τὴν χώραν αὐτῶν οὐκ ἔονται.

μγ'. Ταῦτα δὲ καὶ ἐπακούον αὐτῶν καὶ βλέπων τοῦ
 πλήθους τὴν κατῆφιαν, ἐκλάσθη πρὸς ἔλεον, ἄξιον
 15 εἶναι νομίζων ὑπὲρ τοσούτου πλήθους καὶ προδύλου
 κινδύνους ὑπομένειν. Κατανεύω δὲ μένειν, καὶ πεν-
 τακισχιλίους ἐξ αὐτῶν ὀπλίτας ἤκειν κελύσας ἔχοντας
 ἑαυτοῖς τροφάς, ἐπὶ τὰς οἰκήσεις διαφῆκα τοὺς ἄλλους.
 Ἐπεὶ δὲ οἱ πεντακισχιλιοὶ παρεγένοντο, τούτους ἀνα-
 20 λαβὼν καὶ τρισχιλίους τοὺς σὺν ἑμαυτῷ στρατιώτας,
 ἱππεῖς δ' ὀγδοήκοντα, τὴν πορείαν εἰς Χαβωλὴν κώμην,
 Πτολεμαίδος μεθόριον οὔσαν, ἐποίησάμην. Κάκει
 τὰς δυνάμεις συνεῖχον, ἐτοιμάζεσθαι σκηπτόμενος ἐπὶ
 τὸν πρὸς Πλάκιδον πόλεμον. Ἀφίκετο δ' οὗτος μετὰ
 25 δύο σπειρῶν πεζοῦ στρατεύματος καὶ ἱππέων Ἰλως μῖα,
 ὑπὸ Κεστίου Γάλλου πεμφθεῖς, ἵν' ἐμπρήσῃ τὰς κώ-
 μας τῶν Γαλιλαίων, αἱ πλησίον ἦσαν Πτολεμαίδος.
 Βαλλόμενοι δ' ἐκείνου χάρακα παρ' τῆς Πτολεμαίων
 πόλεως, τίθεται καὶ ὁ στρατόπεδον, τῆς κώμης ὅσον
 30 ἐξήκοντα σταδίους ἀποσχών. Πολλάκις μὲν οὖν τὰς
 δυνάμεις προηγάγοντες ὡς εἰς μάχην, πλεόν δ' οὐδὲν
 ἀκροβολισμῶν ἐπράξαμεν. Ὁ γὰρ Πλάκιδος ὅσῳ περ
 ἐγίνωσκε σπεύδοντά με πρὸς μάχην, αὐτὸς καταπλητ-
 τόμενος ὑπεστέλλετο· τῆς μέντοι Πτολεμαίδος οὐκ
 35 ἐχώριζετο.

μδ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἀφικόμενος Ἰωνά-
 θης μετὰ τῶν συμπρέσβειων, ὧν ἔφαμεν ἐκ τῶν Ἱεροσο-
 λύμων ὑπὸ τῶν περὶ Σίμωνα καὶ Ἀνανὸν τὸν ἀρχιερέα
 πεπέμφθαι, λαβεῖν με δι' ἐνέδρας ἐπεβούλευεν φανερώς
 40 γὰρ ἐπιχειρεῖν οὐκ ἔτολμα. Γράφει δὲ πρὸς με τοιαύ-
 τὴν ἐπιστολήν. « Ἰωνάθης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, πεμ-
 « φθέντες ὑπὸ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, Ἰωσήφῳ χαίρειν.
 « Ἡμεῖς ὑπὸ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πρώτων, ἀκουσάν-
 « των τὸν ἀπὸ Γισχάλων Ἰωάννην ἐπιβεβουλευκέναι σοι
 45 « πολλάκις, ἐπέμψθημεν ἐπιπλήζοντες αὐτῷ καὶ παραι-
 « νήσαντες εἰς τὸ λοιπὸν ὑπακούειν σοι. Βουλεύεσθαι
 « δὴ σὺν σοὶ θέλοντες περὶ τῶν κοινῇ πρακτέων, παρα-
 « καλοῦμεν ἡκεῖν θάπτον πρὸς ἡμᾶς, καὶ μὴ μετὰ πολ-
 « λῶν· οὐδὲ γὰρ ἡ κώμη δύναται ἂν στρατιωτῶν πλῆθος
 50 « ὑποδέξασθαι. » Ταῦτα δ' ἔγραφον προσδοκῶντες
 δυοῖν θάπτερον, ἢ ὅτι χωρὶς ὀπλῶν ἀφικόμενον πρὸς αὐ-
 τοὺς ἔξουσιν ὑποχείριον, ἢ πολλοὺς ἐπαγόμενον κρινούσι
 πολέμιον. Ἦκε δέ μοι τὴν ἐπιστολήν ἱππεὺς κομί-
 ζων, θρασὺς ἄλλως νεανίας τῶν παρὰ βασιλεῖ ποτε

« cedant, sed et alia permulta. Itaque ne labora. Fac
 « memineris quod oporteat te cum Romanis quoque bellum
 « gerere. » Quum ista per somnium vidissem, surgebam eo
 animo ut in campum descenderem. Ubi vero me conspexer-
 ant, multitudo omnis Galilaeorum (erant autem in his
 mulieres et liberi) prostrata in faciem cum lacrimis suppli-
 cabant ne ipsos dederem in hostium potestatem, neve
 discederem regione ipsorum relicta expositaque inimicorum
 injuriis. Et quum precibus nihil proficerent, cogeant me,
 adjuratione adhibita, apud se manere, jactabantque multa
 in populum Hierosolymitarum convicia, ut qui regionem
 suam pace et tranquillitate frui non sinerent.

43. Itaque quum ista audivissem, et vidissem populi mae-
 stitiam, flectebar ad misericordiam, æquum esse existi-
 mans ut pro tanta multitudine non recusarem vel manife-
 stum adire discrimen. Itaque mansurum me annuebam :
 quumque jussissem quinque millia ex ipsis cum armis et
 commeatu ad me venire, ceteros domum quemque suam
 dimisi. Postquam vero mihi præsto erant quinque illa mil-
 lia, assumptis his et ter mille militibus quos mecum ha-
 bebam, et equitibus octoginta, recta contendebam ad vicum
 Chabolo in Ptolemaidis confiniis situm : atque ibi contine-
 bam exercitum, simulans mihi bellum gerendum esse con-
 tra Placidum. Is autem advenit cum duabus peditum
 cohortibus et ala una equitum, missus a Cestio Gallo, ut
 incenderet Galilaeorum vicos, qui proximi erant Ptolemai-
 di. Dumque ille ante Ptolemaensium urbem vallum ex-
 strueret, ipse etiam, quum stadiis circiter sexaginta a Cha-
 bolo abessem, castra metatus sum. Et sæpe quidem
 militem utrinque produximus, quasi prælio congressuri,
 sed non ultra velitationes processimus. Placidus enim,
 in quantum norat me modis omnibus agere ut pugnam ini-
 rem, præ metu prælium detrectabat : veruntamen a Ptole-
 maide non recessit.

44. Per idem autem tempus advenit Jonathas cum colle-
 gis, quem missum Hierosolymis diximus a factione Simo-
 nis et Anani pontificis, et insidias ad me capiendum inten-
 debat : non enim audebat aperto Marte me adoriri. Ad me
 vero hujusmodi epistolam scribit. « Jonathas et qui cum
 « eo missi sunt ab Hierosolymitis Josepho S. Nos ab Hie-
 « rosolymitarum primoribus, qui audiverant Joannem
 « Gischalenum sæpe tibi insidias tetendisse, missi sumus,
 « ut illum increparemus, et in posterum facere admonere-
 « mus quicquid tu imperabis. Itaque quum nobis in animo
 « sit tecum deliberare de iis quæ in communem tibi nobis
 « cum utilitatem agenda sint, obsecramus ut ad nos ocius
 « non magno comitalu venias : neque enim vicus hic exci-
 « piendo est militum multitudinem. » Atque hæc scribe-
 bant, alterutrum exspectantes, aut fore ut me ad ipsos
 sine armis venientem in sua potestate haberent, aut ut
 multos mecum adducentem pro hoste condemnarent. Istas
 ad me literas deferens veniebat eques, juvenis alioqui au-
 daculus, qui olim sub rege stipendia meruerat. Erat au-

στρατευσαμένον. Ἦν δ' ὥρα νυκτὸς ἤδη δευτέρα, καθ' ἣν ἐτύγχανον μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν Γαλιλαίας πρώτων ἐστιώμενος. Οὗτος δὲ, προσαγγελλαντος οἰκέτου μοι ἤκειν τινὰ ἱππέα Ἰουδαῖον, εἰσκληθεὶς ἐμοῦ
 6 κελεύσαντος, ἡσπάσατο μὲν οὐδ' ὄλωσ, τὴν δὲ ἐπιστολὴν προτεινάς, « ταύτην, εἶπεν, οἱ ἐξ Ἱεροσολύμων « ἤκοντες πεπόμφασί σοι. Γράψε δὲ τάχιστα καὶ σύ « καὶ γὰρ ἐπείγομαι πρὸς αὐτοὺς ὑποστρέφειν. » Οἱ μὲν οὖν κατακείμενοι τὴν τοῦ στρατιώτου τὸλμαν
 10 ἐθαύμασαν, ἐγὼ δὲ καθίζεσθαι παρεκάλουν καὶ συνδειπνεῖν ἡμῖν. Ἀρνησαμένου δὲ, τὴν μὲν ἐπιστολὴν μετὰ χειρὸς εἶχον ὡς ἐδεξάμην, πρὸς δὲ τοὺς φίλους περὶ πραγμάτων ἐτέρων τὴν ὁμιλίαν ἐποιούμην. Μετ' οὐ πολλὴν δὲ ὥραν ἐξαναστὰς, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους
 15 ἀπολύσας ἐπὶ κοίτῃν, τέσσαρας δὲ μοι μόνων τῶν ἀναγκαίων φίλων προσμεῖναι κελεύσας, καὶ τῷ παιδὶ προστάξας οἶνον ἐτοιμάσαι, τὴν ἐπιστολὴν ἀναπτύξας μηδενὸς ἐμβλέποντος, καὶ αὐτῆς ταχὺ συνείς τὴν τῶν γεγραφότων ἐπίνοιαν, πάλιν αὐτὴν ἐσημνήαμην. Καὶ
 20 ὡς μὴ προανεγνωκώς, ἀλλὰ μετὰ χειρὸς αὐτὴν ἔχων, προσέταξα τῷ στρατιώτῃ δραχμὰς εἰκοσιν ἐρόδιον δοῦναι. Τοῦ δὲ λαβόντος καὶ χάριν ἔχειν φήσαντος, συνείς τὴν αἰσχροκερδίαν αὐτοῦ, καὶ ὡς ταύτῃ μάλιστα ἔστιν ἄλωσιμος, « ἀλλ' εἰ συμπιεῖν ἡμῖν, ἔφην,
 25 « θελήσεις, λήφει κατὰ κύαθον δραχμὴν μίαν. » Ὁ δ' ἀσμένως ὑπήκουσεν, καὶ πολλὸν τὸν οἶνον προσφερόμενος ὑπὲρ τοῦ πλείον λαβεῖν ἀργύριον, καὶ μεθυθεὶς οὐκέτι τὰ ἀπόρρητα στέγειν ἐδύνατο, ἀλλ' ἔφραζεν οὐκ ἐρωτώμενος τὴν τε συνεσκευασμένην ἐπιβουλὴν καὶ ὡς
 30 κατεψηφισμένοι εἴην θάνατον παρ' αὐτοῖς. Ταῦτα ἀκούσας ἀντιγράφω τὸν τρόπον τοῦτον. « Ἰωσήπος « Ἰωνάθην καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ χαίρειν. Ἐρρωμένους « ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἤκειν πυθόμενος ἡδομαι, « μάλιστα δ' ὅτι δυνήσομαι, παραδοὺς ὑμῖν τὴν τῶν
 35 « ἐνθάδε πραγμάτων ἐπιμέλειαν, εἰς τὴν πατρίδα πορευθῆναι. τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ποιεῖν ἤθελον. « Ἐδοί μὲν οὖν μὴ μόνον εἰς Ξαλῶθ παραγενέσθαι με « πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ πόρρω, καὶ μηδὲ κελυσάντων. « Συγγνώμης δὲ τυχεῖν ἀξίω μὴ δυνάμενος τοῦτο
 40 « ποιῆσαι. Παραφυλάσσω γὰρ ἐν Χαβωλὼ Πλάκι- « δον εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀναθῆναι δι' ἐννοίας ἔχοντα. « Ἦκατε οὖν ἡμεῖς πρὸς με τὴν ἐπιστολὴν ἀναγνόντες. « Ἐρρωσθε. »
 με. Ταῦτα γράψας καὶ δοὺς τῷ στρατιώτῃ φέρειν,
 45 συνεξέπεμψα τριάκοντα τῶν Γαλιλαίων δοκιμωτάτους, ὑποθέμενος αὐτοῖς ἀσπάζεσθαι μὲν ἐκείνους, ἕτερον δὲ μηδὲν λέγειν. Ἔταξα δὲ καθ' ἕκαστον αὐτῶν πιστῶν ὀπλιτῶν ἓνα παραφυλάξοντα, μή τις τοῖς πεμφθεῖσιν ὑπ' ἐμοῦ πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην ὁμιλία γένηται.
 50 Καὶ οἱ μὲν ἐπορεύθησαν, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, τῆς πρώτης πείρας ἁμαρτύντες, ἑτέραν ἐπιστολὴν μοι τοιαύτην ἐπέμψαν. « Ἰωνάθης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ « Ἰωσήφω χαίρειν. Παραγγέλλομέν σοι χωρὶς δ- « πλιτῶν εἰς τρίτην παραγενέσθαι πρὸς ἡμᾶς εἰς Γα-

tem hora noctis jam secunda, et tunc forte amicos et Galilaeorum primores convivio excipiebam. Hic sane, quum mihi nunciasset famulus adessee equitem quendam Judaeum, intro jussu meo vocatus, ne salutare quidem me dignatus est, sed porrecta epistola, haec, « inquit, tibi miserunt legati « ti Hierosolymitani. Scribe jam et tu quam celerrime: nam « mihi necesse est reditum ad ipsos accelerare. » Et ita quidem qui accumbebant valde mirati sunt militis audaciam; ego vero obsecrabam ut discumberet et nobiscum epularetur. Quum autem abnuisset, epistolam quidem, uti eam acceperam, manu tenebam, cum amicis vero aliis de rebus colloquebar. At non multo post quum surrexissem, et alios quidem cubitum dimissem, quattuor vero solum e necessariis meis et amicis manere hortatus essem, jussissemque puero ut vinum appararet, literis explicatis quum nemo animadverteret, statimque ex iis intellecto quid sibi velint, rursum illas obsignabam, et quasi nondum eas legissem, sed manibus adhuc tenens, praecepi ut drachmae viginti militi darentur in viaticum. Quas quum ille accepisset, seque mihi gratias habere dixisset, inde conjiciens hominem lucri valde cupidum esse, quodque hac parte facillime expugnari posset, dicebam, si nobiscum potare vuleris, in singulos cyathos drachmam accipies. Ille libenter dicto audiebat, multoque vino epoto, quo plus pecuniae auferret, tandemque ebrius factus, non amplius secreta tacere potuit; sed nemine rogante narrabat insidias mihi structas, quodque ipsorum decreto morti essem addictus. Quibus auditis ad hunc modum rescripsi. « Josephus Jonathae « ejusque collegis S. Audito vos bona cum valetudine in « Galilaeam pervenisse, equidem laetor, idque maxime, « quod, rerum in hac regione cura vobis commissa, liceat « mihi in patriam reverti: hoc enim facere mihi jampridem in votis fuit. Et oportebat quidem me, ut vos « convenirem, non solum in Xaloth proficisci, sed et longius, etiamsi a vobis non accerserer. Rogo tamen veniam mihi detis, quod non possim quod volui facere. « Nam apud Chabolo motus Placidi observo, in animo id « habentis ut in Galilaeam ascendat. Vos igitur, quum hanc « epistolam legeritis, ad me venite. Valete. »

45. Quum has literas scripsissem, militique, qui eas perferret, dedissem, misi cum eo triginta Galilaeorum spectatissimos, quibus jussi ut legatos salutarent quidem, nihil vero praeterea dicerent. Singulis autem horum adjuncti e militibus unum fidissimum, qui eos observaret an qui a me missi erant sermones sererent cum Jonathae ejusve sociis. Et illi quidem profecti sunt; Jonathas vero sociique, ubi primum iis non successit tentamen, alteram mihi miserunt epistolam, hujusmodi verbis. « Jonathas ejusque collegae Josepho S. Tibi denunciamus mandamusque ut tertio « abhinc die sine militibus venias ad nos in oppidum Gaba-

« βαρὺ κώμην, ἵνα διακούσωμεν τῶν πρὸς Ἰωάννην
« ἐγκλημάτων σοι γεγονότων. » Ταῦτα γράψαντες
καὶ ἀσπασάμενοι τοὺς Γαλιλαίους οὐκ πέποιμα, ἀφί-
κοντο εἰς Ἰάφαν κώμην μεγίστην οὖσαν τῶν ἐν τῇ Γα-
5 λιλαιᾷ, τείχεσιν ὀχυρωτάτην καὶ πολλῶν οἰκητόρων
μεστήν. Ὑπηντίαζεν δὲ τὸ πλῆθος αὐτοὺς μετὰ γυ-
ναικῶν καὶ τέκνων, καὶ κατεβόων κελεύοντες ἀπιέναι
καὶ μὴ φθονεῖν αὐτοῖς ἀγαθοῦ τοῦ στρατηγοῦ. Παρη-
ρεθίζοντο δὲ ταῖς φωναῖς οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, καὶ φα-
11 νεροῦν μὲν τὴν ὁργὴν οὐκ ἐτόλμων, οὐκ ἀξιώσαντες δ'
αὐτοὺς ἀποκρίσεως, εἰς τὰς ἄλλας κώμας ἐπορεύοντο.
Ὁμοίαι δ' ὑπῆντων αὐτοῖς παρὰ πάντων αἱ καταβοή-
σεις, μεταπίσειν αὐτοὺς βοώντων οὐδένα περὶ τοῦ μὴ
στρατηγὸν ἔχειν Ἰώσηπον. Ἀπρακτοὶ δὲ παρὰ τού-
15 των ἀπελθόντες οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς Σέπφωριν,
μεγίστην τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλιν, ἀφικνοῦνται. Οἱ
δ' ἐντεῦθεν ἄνθρωποι πρὸς Ῥωμαίους ταῖς γνώμαις
ἀποβλέποντες ἐκαίνοις μὲν ὑπῆντων, ἐμὲ δὲ οὔτε ἐπή-
νουον οὔτε ἐδλασφύμουν. Παρὰ δὲ Σεπφωριτῶν εἰς
20 Ἀσوخὴν καταβάντες, οἱ ἐντεῦθεν παραπλησίως τοῖς Ἰα-
φηνοῖς κατεβόων αὐτῶν. Οἱ δὲ τὴν ὁργὴν οὐκέτι κατα-
σχόντες κελεύουσι τοῖς μετ' αὐτῶν ὁπλίταις τύπτειν
ξύλοις τοὺς καταβοῶντας. Κατὰ Γάβαρα δὲ γενομέ-
νους ὑπαντᾷζει μετὰ τρισχιλίων ὁπλιτῶν Ἰωάννης.
25 Ἐγὼ δ' ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἤδη συνείδω ὅτι διεγνώκασιν
πρὸς με πολεμεῖν, ἀναστὰς ἀπὸ Χαθωλῶ μετὰ τρισχί-
λων ὁπλιτῶν, καταλιπὼν ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὸν πιστό-
τατον τῶν φίλων, εἰς Ἰωτάπατα παρεγενόμεν, πλησίον
αὐτῶν εἶναι βουλόμενος ὅσον ἀπὸ τεσσαράκοντα στα-
30 δίων· καὶ γράφω πρὸς αὐτοὺς τάδε. « Εἰ πάντως με
« πρὸς ὑμᾶς ἔλθειν βούλεσθε, διακόσαι καὶ τέσσαρες
« κατὰ τὴν Γαλιλαίαν εἰσὶ πόλεις καὶ κώμαι· τούτων
« εἰς ἣν θελήσете παραγενέσθαι χωρὶς Γαβάρων καὶ
« Γισχάλων. Ἡ μὲν γὰρ πατρίς ἐστὶν Ἰωάννου, ἡ
35 « δὲ σύμμαχος καὶ φίλη. »

μς'. Ταῦτα τὰ γράμματα λαβόντες οἱ περὶ τὸν Ἰω-
νάθην οὐκέτι μὲν ἀντιγράφουσιν, συνέδριον δὲ τῶν φί-
λων καθιστάντες καὶ τὸν Ἰωάννην παραλαβόντες ἐβου-
λεύοντο τίνα τρόπον ἐπιχειρήσωσί μοι. Καὶ Ἰωάννην
40 μὲν ἰδοὺ γράφει πρὸς πάσας τὰς ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ
πόλεις καὶ κώμας· εἶναι γὰρ ἐν ἐκάστῃ πάντως ἕνα
γούν καὶ δεύτερον διάφορον ἔμοι, καὶ καλεῖν τούτους
ὡς ἐπὶ πολέμιον. Πέμπειν δ' ἐκέλευε τὸ δόγμα τοῦτο
καὶ εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, ἵνα κἀκεῖνοι
45 γνόντες ὑπὸ τῶν Γαλιλαίων κεκρίσθαι με πολέμιον, καὶ
αὐτοὶ ψηφίσωνται. Γενομένου γὰρ τούτου καὶ τοὺς
εὐνοῖας ἔχοντάς μοι Γαλιλαίους ἐγκαταλείψειν ἐφ' ὁδοῦ
θάντας. Ταῦτα συμβουλευσάντος Ἰωάννου, σφόδρα καὶ
τοῖς ἄλλοις ἤρεσε τὰ λεχθέντα. Περὶ δὲ ὥραν τῆς
50 νυκτὸς τρίτην εἰς γνῶσιν ἦκέ μοι ταῦτα, Σαχχαίου τῶν
σὺν αὐτοῖς τινος αὐτομολήσαντος πρὸς με καὶ τὴν ἐπι-
χείρησιν αὐτῶν ἀπαγγελλαντος. Οὐκέτι δὲ ἤδην ὑπερ-
τίθεσθαι τὸν καιρὸν· ἄξιον δὲ κρίνας Ἰάκωβον ὁπλί-
την τῶν περὶ ἐμὲ πιστῶν κελεύω διαχοσίου ὁπλί-

« roth, ex te cognituros de criminationibus quæ Joanni
« objecisti. » His scriptis et consalutatis Galilæis quos
miseram, veniunt in Japham, vicum Galilææ maximum,
mœnibus munitissimum, plenumque incolarum. Obviam
autem eis prodiit universa multitudo virorum cum uxoribus
et liberis, et sublato clamore jubebant eos discedere, et
ducem bonum ipsis non invidere. Ista vociferatione valde
irritati erant Jonathas ejusque collegæ; et iram quidem
patefacere non audebant, illos vero nullo dignati responso,
alios adibant vicos. Clamore autem non dissimili ab omni-
bus excipiebantur, vociferantibus neminem posse ipsos a
sententia dimovere Josephum pro duce habendi. Jonathas
igitur ejusque collegæ re infecta illinc discedentes Seppho-
rim se recipiunt, urbem omnium in Galilæa maximam.
Istius autem loci homines, animis in Romanos propenden-
tes, illis quidem obviam ibant, de me vero nihil dicebant,
neque in laudem neque in vituperium. At quum a Seppho-
ritis in Asochin descendissent, ejus incolæ similiter ac
Japheni clamoribus eos excipiebant. Illi vero, utpote qui
iram non amplius cohibendo erant, jubent suos milites
fustibus eos cædere qui adversus ipsos inclamarent. At
postquam Gabara venerant, Joannes illis occurrit cum tri-
bus militum millibus. Proinde ego, qui jam ex literis
præsenseram quod mihi bellum inferre decreverint, Cha-
bolo digressus cum tribus militum millibus, relictoque in
castris amicorum fidissimo, Jotapata me confereham, ut
qui ab illis longius quadraginta stadiis abesse nollem: scri-
psique eis in hunc inodum. « Si omnino me conventum
« esse expetitis, in Galilæa urbes sunt vicique quattuor et
« ducenti: horum in quemcunque, prout vos statueritis,
« ipse veniam, præter Gabara et Gischala. Nam hæc
« quidem civitas patrias est Joanni, illa vero socia et
« amica. »

46. Quum istas literas accepissent Jonathas ejusque col-
legæ, non amplius ad me rescribunt: sed convocato ami-
corum concilio et in id adhibito Joanne, consultabant quo
modo me possent aggredi. Et Joanni quidem videbatur
scribi oportere ad omnes in Galilæa urbes vicosque: esse
enim omnino in singulis unum et alterum in diversum a
me abeuntes, illosque vocandos esse tanquam adversus
hostem. Atque decretum hoc mittendum esse jubebat etiam
in Hierosolymitarum urbem, ut quum et illis cognitum esset
me a Galilæis haberi pro hoste, idem et ipsi confirmatum
irent. Quod si fieret, fore aiebat ut Galilæi, quotquot be-
nevolis uterer, perterriti me desererent. Quum ita eis con-
suluisset Joannes, valde ceteris placuere quæ dicebat.
Ceterum sub horam noctis tertiam ista mihi innotuerunt,
beneficio Sacchei cujusdam, qui cum illis erat, et ad me
transfugit, et quid molirentur renunciavit. Noveram autem
non amplius cunctandum esse. Itaque quum virum ido-
neum existimassem Jacobum, e fidis qui circa me erant
militibus jubeo ut ducentia assumptis exitus omnes e

τας λαβόντα φρουρεῖν τὰς ἀπὸ Γαβάρων εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐξόδους, καὶ τοὺς παριόντας συλλαμβάνοντα πρὸς ἐμὲ πέμπειν, μάλιστα δὲ τοὺς μετὰ γραμμάτων ἁλισκομένους. Ἰερεμίαν δὲ καὶ αὐτὸν ἐκ τῶν φίλων μου
6 μετὰ ἐξακοσίων ὀπλιτῶν εἰς τὴν μεθόριον τῆς Γαλιλαίας ἐπεμψα, τὰς ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν δόδους παραφυλάσσοντα, πρόσταγμα δόδους κἀκείνῳ τοὺς μετ' ἐπιστολῶν ὀδεύοντας συλλαμβάνειν, καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας ἐν δεσμοῖς ἐπὶ τόπου φυλάττειν, τὰ δὲ γράμματα
10 πρὸς ἐμὲ διατέμπειν.

μζ'. Ταῦτα τοῖς πεμπομένοις ἐντειλάμενος Γαλιλαίοις διήγγεila κελεύων εἰς τὴν ἐπιούσαν ἀναλαβόντας τὰ ὅπλα καὶ τριῶν ἡμερῶν τροφὴν εἰς Γαβαρὼθ κώμην παραγενέσθαι πρὸς με. Τῶν δὲ περὶ ἐμὲ ὀπλιτῶν
15 μοίρας τέτταρας νεύμας, τοὺς πιστοτάτους αὐτῶν περὶ τὴν τοῦ σώματος φυλακὴν ἔταξα, ταξιάρχους αὐτοῖς ἐπιστήσας, καὶ φροντίζειν κελεύσας ὑπὲρ τοῦ μηδένα στρατιωτῶν ἄγνωστον αὐτοῖς συναναμίγνυσθαι. Τῇ δ' ἐπιούσῃ περὶ πέμπτην ὥραν ἐν Γαβαρὼθ γενόμενος
20 εὐρίσκω πᾶν τὸ πεδίον τὸ πρὸ τῆς κώμης ὀπλιτῶν πλήρεις, τῶν ἐκ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὴν συμμαχίαν παρόντων, ὡς αὐτοῖς παρηγγέλλειν· πολλὸς δὲ καὶ ἄλλος ἐκ τῶν κωμῶν ὄχλος συνέτρεχεν. Ἐπει δὲ καταστάς εἰς αὐτοὺς λέγειν ἡρξάμην, ἐβόων ἅπαντες εὐεργέτην καὶ
25 σωτήρα τῆς χώρας αὐτῶν καλοῦντες. Κἀγὼ χάριν αὐτοῖς ἔχων ὁμολογήσας συνεβούλευον πρὸς μηδένα μήτε πολεμεῖν μήτε ἀρπαγῇ λαμβάνειν τὰς χώρας, ἀλλὰ σκηνοῦν κατὰ τὸ πεδίον ἀρκουμένους τοῖς ἑαυτῶν ἐφοδίοις· θέλειν γὰρ ἔφασκον τὰς ταραχὰς χωρὶς φόνων
30 καταστellaται. Συνέβη δὲ αὐθημερόν εἰς τὰς ὑπ' ἐμοῦ κατασταθείσας τῶν δόδων φυλακὰς τοὺς παρὰ τοῦ Ἰωνάθου πεμφθέντας μετὰ τῶν ἐπιστολῶν ἐμπεσεῖν. Καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἐφυλάχθησαν ἐπὶ τῶν τόπων, ὡς παρήγγειλα, τοῖς δὲ γράμμασιν ἐντυχὼν πλήρεις βλασφημιῶν
35 καὶ ψευσμάτων, οὐδενὶ ταῦτα φράσας, ἡρμᾶν ἐπ' αὐτοὺς διενοοῦμην.

μη'. Ἀκούσαντες δὲ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην περὶ τῆς ἐμῆς ἀφίξεως, τοὺς ἰδίους πάντας ἀναλαβόντες καὶ τὸν Ἰωάννην, ὑπεχώρησαν εἰς τὴν Ἰησοῦ οἰκίαν· βᾶρις
40 δ' ἦν αὕτη μεγάλη καὶ οὐδὲν ἀκροπόλεως ἀποδέουσα. Κρύψαντες οὖν λόχον ὀπλιτῶν ἐν αὐτῇ, καὶ τὰς ἄλλας ἀποκλείσαντες θύρας, μίαν δὲ ἀνοίξαντες, προσεδόκων ἦκειν ἐκ τῆς ὁδοῦ με πρὸς αὐτοὺς ἀσπασόμενον. Καὶ δὴ δίδασιν ἐντολὰς τοῖς ὀπλίταις, ἐπειδὴν παραγένωμαι
45 μόνον εἰσελθεῖν ἑᾶσαι, τοὺς ἄλλους ἀπείρξαντας· οὕτω γὰρ ὥντό με γενήσεσθαι βραδίως αὐτοῖς ὑποχείριον. Ἐψεύσαντο δὲ τῆς ἐλπίδος. Ἐγὼ γὰρ τὴν ἐπιβουλὴν προαισθόμενος, ὡς ἐκ τῆς ὁδοῦ παρεγένόμην, καταλύσας ἀντικρὺς αὐτῶν καθεύδειν ἐσκηπτόμην. Καὶ
50 οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὑπολαμβάνοντες ὄντως ἀναπαύεσθαι με καθυπνωμένον, ὥρμησαν καταβάντες εἰς τὸ πεδίον μεταπειθεῖν αὐτοὺς ὡς ἐμοῦ κακῶς στρατηγούντος. Τάναγτα δὲ αὐτοῖς συνέπεσεν. Ὁφθέντων γὰρ εὐθὺς ἐγένετο βοή παρὰ τῶν Γαλιλαίων, πρὸς ἐμὲ τὸν

Gabaris in Galilæam custodiret, et quotquot præterirent comprehensos ad me mitteret, eosque inprimis qui cum literis caperentur. Ac Jeremiam, et ipsum ex amicis meis, cum sexcentis militibus misi in confinia Galilææ, qui vias inde in Hierosolymitarum urbem ducentes caute observaret, dato illi in mandatis, ut iter facientes cum literis corripere, hominesque in vincula coniectos istis loci in custodia teneret, literas vero ad me deferendas curaret.

47. Ista quum iis, qui missi erant, imperassem, Galilæis per nuncios edixi ut in crastinum cum armis et trium dierum cibariis mihi ad Gabaroth vicum præsto essent. Illis vero, quos circa me habebam, militibus in tres cohortes divisus, fidissimos illorum in corporis custodiam adhibui, et centuriones eis præfeci, qui jussi erant sedulo curare ne quem militem ignotum suis immisceri sinerent. Postridie autem ejus diei, circiter horam quartam, quum essem in vico Gabaroth, invenio campum omnem ante oppidum a militibus occupatum, qui a Galilæa mihi in auxilium aderant, sicuti eis præceperam: et præter hos ingens multitudo e vicis eo confluerat. Postquam vero in medium surrexi, verba illis facturus, clamorem omnes sustulerunt, benefactorem appellantes me et regionis suæ servatorem. Tum ego, me gratiam illis habere professus, consilium dedi ut nec quenquam pugna laceaserent, nec vi invaderent regiones, sed in agris tentoria figerent, contenti suis stipendiis: nam mihi in animo esse dicebam omnem tumultum absque cæde componere. Accidit autem ut qui ab Jonathæ missi erant cum literis, eodem die in viarum custodias incidere, quæ a me constitutæ erant. Et viri quidem, prout jusseram, istis locorum tenebantur; literis vero perlectis, quæ calumniis plenæ erant et mendaciis, mecum statuebam, ne verbo quidem cuiquam facto, ad eos aggrediendum propere.

48. At Jonathas ejusque collegæ, quum de adventu meo nonnihil accepissent, cum omnibus suis et Joanne se receperunt in domum Jesu: quæ turris erat magna, et nihil ab arce differens. Itaque quum in eam militum cohortem abdidissent, unamque januam aperuissent reliquis oclis, exspectabant me ad ipsos salutandum ex itinere venturum. Adeoque militibus præcipiunt ut me, simul atque adfuerim, solum ingredi sinerent, ceteris repulsis: sic enim putabant me facile posse in ipsorum potestatem redigi. Verum spe sua falsi sunt: nam ego, qui insidias præsenferam, quum primum e via pervenissem, et in devorsorium illis ex adverso situm me recepissem, dornitum ire simulabam. Atque Jonathas suique, existimantes me somno oppressum requiescere, facto in campum descensu, tentant eos ad se pertrahere, quasi male ducis officio fungerer. Verum res longe aliter cecidit. Nam ad primum illorum conspectum Galilæi clamorem ediderunt, plane sua erga me ducem be-

στρατηγὸν εὐνοίας ἄξια· κατὰ μέμφιν τε ἐποιοῦντο τῶν
περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὅτι πάρεσιν, οὐδὲν μὲν αὐτοὶ κακὸν
προπεπονθότες, ἀνατρέφοντες δὲ τὰ ἐκείνων πράγματα·
καὶ παρεκελεύοντο ἀπιέναι· μὴ γὰρ ἂν ποτε μετα-
6 πεισθῆναι προστάτην ἕτερον ἂν' ἐμοῦ λαβεῖν. Τούτων
ἀπαγγελλέντων μοι προελθεῖν εἰς μέσους οὐκ ὤκνησα.
Κατέβαινον οὖν εὐθέως αὐτοὶ τί λέγουσιν οἱ περὶ τὸν
Ἰωνάθην ἀκουσόμενος. Προελθόντος δέ μου κρότος
παρὰ παντός τοῦ πλήθους εὐθὺς ἦν, καὶ μετ' εὐφημιῶν
10 ἐπιβοήσεις χάριν ἔχειν ὁμολογούντων τῇ ἐμῇ στρατηγίᾳ.
μὲν. Ταῦτα δ' οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκούοντες ἐφο-
βήθησαν μὴ καὶ κινδυνεύσωσιν ἀποθανεῖν, ἐπ' αὐτοὺς
δρμησάντων τῶν Γαλιλαίων κατὰ τὴν πρὸς ἐμὲ χάριν.
Δρασμὸν οὖν ἐπενόουν. Μὴ δυνήντες δὲ ἀπελθεῖν,
15 (προσμεῖναι γὰρ αὐτοὺς ἤξιωσα,) κατήφισαν ἐκστησά-
μενοι τῷ λόγῳ. Προστάξας οὖν τῷ μὲν πλήθει τὰς
εὐφημίας πάντας ἐπισχεῖν, καὶ τῶν ὁπλιτῶν τοὺς πι-
στοτάτους ταῖς ὁδοῖς ἐπιστήσας, ὑπὲρ τοῦ φρουρεῖν μὴ
ἀπροσδοκῆτως ἡμῖν ὁ Ἰωάννης ἐπιπέσει, παραινέσας δὲ
20 καὶ τοῖς Γαλιλαίοις ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, μὴ πρὸς τὴν
ἐφοδὸν τῶν πολεμιῶν, ἐὰν γένηται τις αἰφνίδιος, τα-
ραχῶσιν, πρῶτον τῆς ἐπιστολῆς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνά-
θην ὑπεμίμνησκον, ὃν τρόπον γράψαιαν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ
τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπεμφθαι, διαλύσοντές μου τὰς
25 πρὸς τὸν Ἰωάννην φιλονεικίας, ὡς παρακαλέσειάν με
πρὸς αὐτοὺς ἀρικέσθαι. Καὶ ταῦτα διεζῶν τὴν ἐπι-
στολὴν εἰς μέσους προὔτεινον, ἵνα μηδὲν ἀρνήσασθαι
δυνήωσιν, ἐλεγχόντων αὐτοὺς τῶν γραμμάτων. « Καὶ
« μὴν, ἔφη, Ἰωνάθῃ ὑμεῖς τε οἱ συμπρέσβεις, εἰ
30 « πρὸς Ἰωάννην κρινόμενος, ὑπὲρ τοῦ παραστήσαι τὸν
« ἑαυτοῦ βίον, δύο τινὰς ἢ τρεῖς μάρτυρας καλοὺς
« κάγαθούς ἤγαγον, ὅτλον ὡς ἀνάγκη ἂν εἴχετε, προεξ-
« ἐτάσαντες καὶ τοὺς τούτων βίους, ἀπαλλάξαι με τῶν
« ἐγκλημάτων. Ἰν' οὖν γινώτε καλῶς πεπρῆχθαι μοι
35 « τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν, τρεῖς μὲν μάρτυρας ὀλίγους
« εἶναι νομίζω τῷ καλῶς βεβιωκότῳ· τούτους δὲ πάντας
« ἑμῖν δίδωμι. Παρὰ τούτων οὖν πύθεσθε τίνα τρό-
« πον εἰδῶσα, εἰ μετὰ πάσης σεμνότητος καὶ πάσης δὲ
« ἀρετῆς ἐνθάδε πεπολίτευμαι. Καὶ δὴ ὀρκίζω ὑμᾶς,
40 « ὦ Γαλιλαῖοι, μηδὲν ἐπικρύψασθαι τῆς ἀληθείας, λέ-
« γειν δ' ἐπὶ τούτων, ὡς δικαστῶν, εἴ τι μὴ καλῶς πέ-
« πρακται. »

ν'. Ταῦτ' ἔτι λέγοντός μου, κοιναὶ παρὰ πάντων ἐ-
γίνοντο φωναί, καλούντων εὐεργέτην με καὶ σωτήρα.
45 Καὶ περὶ μὲν τῶν πεπραγμένων ἐμχρτύρουν, περὶ δὲ
τῶν πράχθησμένων παρεκάλουν. Πάντες δ' ὡμυον
ἀνυβρίστους μὲν εἶναι τὰς γυναῖκας, λελυτῆσθαι δὲ μη-
δέποτε μηδένα ὑπ' ἐμοῦ. Μετὰ τούτου δύο τῶν ἐπιστο-
λῶν ἃς οἱ κατασταθέντες ὑπ' ἐμοῦ φρουροὶ, πεμφθείσας
50 ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἐλόντες, ἀπεστάλκεισαν
πρὸς ἐμὲ παρανεγίνωσκον τοῖς Γαλιλαίοις, πολλῶν
βλασφημιῶν πλήρεις καὶ καταψευδομένας ὅτι τυραννίδι
μᾶλλον ἢ στρατηγίᾳ χρῶμαι κατ' αὐτῶν· ἑτερά τε
πολλὰ πρὸς τοῦτοις ἐνεγέγραπτο μηδὲν παραλείποντων

JOSEPHUS. I.

nevolentia dignum : et Jonatham ejusque collegas incusa-
bant, quod adessent, nulla quidem ipsi lacesiti injuria,
res vero ipsorum funditus eversuri : eosque ad discedendum
hortabantur : nunquam enim se eo adduci posse ut alium
pro me acciperent qui ipsis præset. His mihi renunciatis,
nihil quicquam dubitavi in medium prodire. Itaque conti-
nuo ipse descendebam, auditurus quid Jonathas ejusque
collegæ dicerent. Mihi autem in publicum progresso statim
a populo universo applausum est, lætisque acclamationibus
me prædicarunt, gratias se habere fatentes meo ductui et
imperio.

49. Quum autem ista audirent Jonathas et qui cum eo
erant, valde timuerunt ne mortis discrimen adirent, facto
in eos a Galilæis impetu mei in gratiam. Itaque de fuga
cogitabant. Verum quum abire non potuissent, (postulavi
enim ab ipsis ut manerent,) mæsti vultuque demisso stabant
verbis meis attoniti. Itaque quum multitudini quidem im-
perassem ut mihi adeo acclamare omnino desinerent, et
militum fidissimis viis ad eas custodiendas præficerem,
ne nos inopinantes Joannes adoriretur, Galilæos vero etiam
in armis esse admonuissem, ne ad hostium incursum, si
quis derepente fieret, turbarentur; primo Jonatham ejusque
collegas commonefaciebam epistolæ, quemadmodum ad me
scripserint, missos se a communi Hierosolymitarum ad
contentiones quæ mihi cum Joanne erant finiendas, et ut
me obsecraverint ipsos convenire. Hisque commemoratis,
epistolam coram ipsis proferebam, ne quid infitiri possent,
dum literis ipsos coarguerem. « Atqui, dicebam, o Jona-
« tha vosque ejus collegæ, si mihi cum Joanne contententi
« reddenda esset vitæ meæ ratio, adductis pro me duobus
« tribusve testibus qui viri essent probi et honesti, procul
« dubio necesse fuisset, facta in illorum vitas inquisitione,
« ab intentato crimine me absolvi. Ut igitur scialis bene
« a me administratas esse res Galilææ, tres quidem testes
« paucos esse arbitror ei qui vitam recte instituerit; hos
« vero universos vobis exhibeo sistoque. Itaque ab his
« vitæ meæ rationem poscite, annon cum omni honestate
« atque etiam virtute omni hic versatus fuerim. Et vos
« sane cunctos, o Galilæi, adjuro ne quid veri occultetis
« aut dissimuletis, sed coram his tanquam judicibus dica-
« tis, si quid minus recte factum fuerit. »

50. Vix ista loquutus sum, quum una omnium vox exori-
tur, benefactorem me suum et servatorem appellantium.
Et anteactis quidem testimonium perhibebant, in agendis
vero adhortabantur. Affirmabant etiam omnes jurejurando
se uxorum quidem pudicitiam salvam habere, neminem
vero unquam a me dolore injuriave affectum. Deinde epi-
stolas duas ab Jonatha ejusque collegis datas, quas custodes
a me constituti interceptas mihi miserant, prælegebam Ga-
lilæis, perquam plenas maledictis, meque falso insimulantes,
quod pro tyranno potius quam duce apud ipsos me gererem;
insuper et alia multa in iis perscripta erant, illis nihil men-

ἀναισχύντου ψευδολογίας. Ἐφην δ' ἐγὼ πρὸς τὸ πλῆθος τὰ γράμματα λαθεῖν, δόντων ἑκουσίως τῶν κομιζόντων· οὐ γὰρ ἐβουλόμην αὐτοὺς τὰ περὶ τὰς φρουρὰς τοὺς ἐναντίους εἰδέναι, μὴ δέισαντες τοῦ γράφειν ἀποστῶσιν.

να'. Ταῦτα ἀκούσαν τὸ πλῆθος σφόδρα παροξυνθέν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὥρμα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ συμπαρόντας, ὡς διαφθεροῦντες. Κἀν ἐπεπράχρισαν τὸ ἔργον, εἰ μὴ τοὺς μὲν Γαλιλαίους ἔπαυσα τῆς ὀργῆς, τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην δ' ἔφην συγγινώσκειν τῶν ἤδη πεπραγμένων, εἰ μέλλοιεν μετανοήσῃν καὶ πορευθέντας εἰς τὴν πατρίδα λέγοιεν τοῖς πέμψαι τάληθ' ἐπὶ τῶν ἐμοὶ πεπολιτευμένων. Ταῦτ' εἰπὼν ἀπέλυσεν αὐτοὺς, καίτοι γινώσκων ὅτι μηδὲν ὦν ὑπέσχητο ποιήσουσιν. Τὸ πλῆθος δὲ εἰς ὀργὴν ἐξεκαίετο κατ' αὐτῶν, καὶ μὲν παρεκάλουν ἐπιτρέπειν αὐτοῖς τιμωρῆσθαι τοὺς τοιαῦτα τολμήσαντας. Παντοῖος μὲν οὖν ἐγενόμην πείθων αὐτοὺς φείσασθαι τῶν ἀνδρῶν· πᾶσαν γὰρ ᾗδεν στάσιν διελθρον οὖσαν τοῦ κοινῆ συμφέροντος. Τὸ δὲ πλῆθος ἔσχε τὴν κατ' αὐτῶν ὀργὴν ἀμετάβλητον, καὶ πάντες ὄρμησαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ κατέλυνον οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐγὼ δὲ, συνορῶν τὴν ὄρμην οὖσαν αὐτῶν ἀνεπίσχετον, ἀναπαρθήσας ἐφ' ἵππον ἐκέλευσα τοῖς πλῆθεσι πρὸς Σωγάνην κώμην ἔπεσθαι, Γαδάρων ἀπέγουσαν εἴκοσι στάδια.

25 Καὶ τοιοῦτω στρατηγήματι χρῆσάμενος παρέσχον ἑμαυτῷ τὸ μὴ δοκεῖν ἐμφυλίου πολέμου κατάρχειν.

νβ'. Ἐπεὶ δὲ περὶ τοὺς Σωγανέας ἐγενόμην, ἐπιστήσας τὸ πλῆθος, καὶ παραινέσαι χρῆσάμενος περὶ τοῦ μὴ πρὸς τὰς ὀργὰς καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀνηκέστοις τιμωραῖς ὀξέως φέρεσθαι, κελεύω τοὺς καθ' ἡλικίαν ἤδη προδεδηκίας καὶ πρῶτους παρ' αὐτοῖς ἑκατὸν ἀνδρας, ὡς πορευομένους εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν εὐτρεπίζεσθαι, μέμψιν ποιησομένους ἐπὶ τοῦ δήμου τῶν τὴν χώραν διαστασιζόντων· « καὶ ἂν ἐπικλασθῶσιν, ἔφην, πρὸς τοὺς

35 « λόγους ὑμῶν, παρακαλέσετε τὸ κοινὸν γράψαι πρὸς « ἐμὲ, μένειν κελεύοντας ἐπὶ τῇ Γαλιλαίᾳ, τοὺς δὲ περὶ « τὸν Ἰωνάθην ἀναχωρεῖν ἐκείθεν. » Ταύτας αὐτοῖς τὰς ὑποθήκας δοὺς, ἐναρμοσαμένων τε ταχέως ἐκείνων, ἡμέρᾳ τρίτῃ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἀποστολὴν ἐποίη-

40 σάμην, συμπέμψας ὀπλίτας πεντακοσίους. Ἐγραψα δὲ καὶ τοῖς ἐν Σαμαρείᾳ φίλοις προνοήσασθαι τοῦ ἀσφαλῆ γενέσθαι τὴν πορείαν αὐτοῖς· ἥδη γὰρ ὑπὸ Ῥωμαίοις ἦν ἡ Σαμαρεία, καὶ πάντως ἔδει τοὺς ταχὺ βουλομένους ἀπελθεῖν δι' ἐκείνης πορεύεσθαι· τρισὶ

45 γὰρ ἡμέραις ἀπὸ Γαλιλαίας ἐνεστὶν οὕτως εἰς Ἱεροσόλυμα καταλῦσαι. Συμπαρέπεμψα δὲ τοὺς πρέσβεις καὶ γὰρ τῶν τῆς Γαλιλαίας ὄρων, φύλακας ἐπιστήσας ταῖς ὁδοῖς, ὑπὲρ τοῦ μὴ βραδίως τινὰ μαθεῖν ἀπαλλαττομένους. Καὶ ταῦτα πράξας ἐν Ἰάφοις τὴν δια-

50 τριθὴν ἐποιούμην.

γγ'. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, διαμαρτάνοντες τῆς κατ' ἐμοῦ πράξεως, Ἰωάννην ἀπέλυσαν εἰς τὰ Γίσχαλα, αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν Τιβεριέων πόλιν παρόντων λήψεσθαι προσδοκῶντες αὐτὴν ὑποχείριον, ἐπειδὴ καὶ Ἰησοῦς,

daci impudenter confictum omittentibus. Sed multitudinē dicebam me literas accepisse a perferentibus, qui non inviti eas mihi dederint: quippe volebam adversarios quidquam resciscere de custodiis, ne prae metu literas scribere desinerent.

51. Quum ista audivisset multitudo, exasperati gestiebant in Jonatham et qui cum eo aderant impetum facere, quasi interfecturi. Atque id sane perfecissent, nisi Galilaeos quidem furentes cohibuissem, Jonathae vero ejusque collegis dixissem me illis ignoscere quae jam ante gesserint, si modo resipiscere, et profecti in patriam his a quibus missi erant vera referrent de rebus a me administratis. His dictis eos dimittebam, quamvis scirem nihil esse facturos eorum quae pollicebantur. At multitudo contra eos in iram accendebatur, meque obsecrabant ut ipsis permitterem de illis qui talia ausi fuerint poenas sumere. Verum ego summopere adnitebar, quo eis persuaderem, istis ut parcerent hominibus: probe enim noveram omnem seditionem bono publico in perniciem cedere. At multitudo immobilis perstabat in sua contra eos iracundia, unoque impetu omnes in domum ferebantur, in qua Jonathas ejusque collegae diversabantur. Ego vero, quum conspicerem impetum illorum cohiberi non posse, in equum insiliens, jussi multitudinem me sequi ad Soganam usque vicum, a Gabaris viginti stadiis distantem. Atque ejusmodi usus strategemate hoc mihi met praestabam, ut pro belli civilis auctore nequaquam habear.

52. Postquam autem propius ad Soganenses accesseram, quum multitudinem stitissem, eosque admonivissem ne ad irascendum et gravissimas poenas ocius ferrentur, jubeo centum aetate proveciores et dignitate praestantes se parare, ut qui in Hierosolymitarum urbem profecturi essent, et querelam apud populum habituri adversus eos qui in regione seditionem moverent: illisque dicebam, « si contigerit eos « flecti oratione vestra, a communi Hierosolymorum efflagitate ut literas ad me dent, jubentes memet in Galilaea manere, et Jonatham ejusque collegas inde discedere. » Quum ista illis suggessissem mandassemque, illique statim se ad profectionem instruxissent, tertio post habitam concionem die eos in legationem misi, unaque cum eis milites quingentos. Etiam amicis Samariae scripsi, darent operam ut legati per eorum agrum tuto iter facerent: tum enim Romanorum in potestate erat Samaria; et omnino necesse erat volentibus celeriter Hierosolyma proficisci per eam transire: sic enim tribus diebus e Galilaea Hierosolyma pervenitur. Praeterea ipse legatos deduxi ad fines usque Galilaeae, custodes qui viis praessent constituens, ne quis facile legatos discessisse rescisceret. Quumque ista perfecissem, apud Japha morabar.

53. Jonathas autem ejusque collegae, quum frustrati essent in iis quae contra me moliti sunt, Joannem Gischala remisserunt; ipsi vero in urbem Tiberiadem profecti sunt, spei pleni fore ut eam in suam potestatem redigerent: quando-

δ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἐκείνων ἄρχων, ἐγεγράφει πρὸς αὐτοὺς, πείσειν ἐπαγγελλόμενος τὸ πλῆθος ἐλθόντας ὑποδέχασθαι καὶ αὐτοῖς ἐλθεῖναι προστεθῆναι. Ἐκείνοι μὲν ἐπὶ τοιαύταις ἐλπίσιν ἀπῆλθον. Ἀπαγγέλλει δέ μοι ταῦτα Σίλας διὰ γραμμάτων, ὃν ἔφην τῆς Τιβεριάδος ἐπιμελητὴν καταλειπομένην, καὶ σπεύδειν ἡξίου. Κἀγὼ, ταχέως ὑπακούσας αὐτῷ καὶ παραγόμενος, εἰς κίνδυνον ἀπωλείας κατέστην ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Οἱ περὶ τὸν Ἰωάνῃν γενόμενοι παρὰ τοῖς Τιβεριεῦσι, καὶ πολλοὺς πείσαντες ἀποστῆναι μου διαφόρους ὄντας, ὡς ἤκουσαν τὴν ἐμὴν παρουσίαν, δέισαντες περὶ αὐτῶν ἦγον πρὸς ἐμέ. Καὶ ἀσπασάμενοι μακαρίζουσιν ἔλεγον οὕτως περὶ τὴν Γαλιλαίαν ἀναστραφέντα, συνήδεσθαι τε διὰ τιμῆς ἀγομένης κόσμον γὰρ αὐτῶν εἶναι τὴν ἐμὴν δόξαν ἔφασαν, ὡς ἂν διδασκάλων τ' ἐμοῦ γενομένων καὶ πολιτῶν. Δικαιοτέρων τε τῆς Ἰωάννου τὴν ἐμὴν πρὸς αὐτοὺς φιλίαν ὑπάρχειν ἔλεγον, καὶ σπεύδειν μὲν εἰς τὴν οἰκίαν ἀπελθεῖν, περιμένειν δὲ ἕως ὑποχείριον τὸν Ἰωάννην ἐμοὶ ποιήσωσιν. Καὶ ταῦτα λέγοντες ἐπώμοσαν τοὺς φρικωδεστάτους ὄρκους παρ' ἡμῖν, δι' οὓς ἀπιστεῖν οὐ θεμιτὸν ἡγούμεν. Καὶ δὴ παρακαλοῦσί με τὴν καταλύσιν ἀλλαγῇ ποιήσασθαι, διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν εἶναι σάββατον ὀχλεῖσθαι δὲ μὴ δεῖν ὑπ' αὐτῶν τὴν πόλιν τῶν Τιβεριέων ἔφασκον.

νδ'. Κἀγὼ μηδὲν ὑπονοήσας, ἐς τὰς Ταριχαίας ἀπῆλθον, καταλιπὼν ὅμως ἐν τῇ πόλει τοὺς πολυπραγμονήσοντας εἰ τι περὶ ἡμῶν λέγοιτο. Διὰ πάσης δὲ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀπὸ Ταριχαίων εἰς Τιβεριάδα φερούσης, ἐπέστησα πολλοὺς, ἵνα μοι δι' ἀλλήλων σημῆναι ἅπερ ἂν παρὰ τῶν ἐν τῇ πόλει καταλειφθέντων πυθάνωνται. Κατὰ τὴν ἐπιούσαν οὖν ἡμέραν συνάγονται πάντες εἰς τὴν προσευχὴν, μέγιστον ὄχλον πολλὸν ὄχλον ἐπιδέξασθαι δυνάμενον. Εἰσελθὼν δὲ ὁ Ἰωάννης φανερώς μὲν περὶ τῆς ἀποστάσεως οὐκ ἐτόλμα λέγειν, ἔφη δὲ στρατηγοῦ χρεῖττονος χρεῖαν τὴν πόλιν αὐτῶν ἔχειν. Ἰησοῦς δ' ἄρχων οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἀναφανδὸν εἶπεν, « ἄμεινόν ἐστιν, ὃ πολῖται, τέσσαρσιν ἡμῶς ἀνδράσιν ὑπακούειν ἢ ἐνί, καὶ κατὰ γένος λαμπροῖς καὶ κατὰ συνέσειν οὐκ ἀδόξοις. » Ὑπεδέκνυε δὲ τοὺς περὶ Ἰωάνῃν. Ταῦτ' εἰπόντα τὸν Ἰησοῦν ἐπήναι παρελθὼν Ἰούστος, καὶ τινες ἐκ τοῦ δήμου συνέπειθεν. Οὐκ ἤρρισκετο δὲ τοῖς λεγούσι τὸ πλῆθος, καὶ πάντως ἂν εἰς στάσιν ἐχώρησαν, εἰ μὴ τὴν σύνοδον διέλυσεν ἐπελθὼν ἑκτὴ ὥρα, καθ' ἣν τοῖς σάββασιν ἀριστοποιεῖσθαι νόμιμόν ἐστιν ἡμῖν. Καὶ οἱ περὶ τὸν Ἰωάνῃν, εἰς τὴν ἐπιούσαν ὑπερβέμενοι τὴν βουλήν, ἀπῆσαν ἀπρακτοί. Εὐθὺς δέ μοι τούτων ἀπαγγελλέντων, πρῶτ' ἐγὼ εἰσὶν εἰς τὴν Τιβεριέων πόλιν ἀφικέσθαι καὶ τῇ ἐπιούσῃ περὶ πρώτην ὥραν ἦγον ἀπὸ τῶν Ταριχαίων, καταλαβάνω δὲ συναγόμενον ἄδῃ τὸ πλῆθος εἰς τὴν προσευχὴν ἐφ' ἧς οἱ αὐτοὶ σύνοδος, οὐκ ἐγίνεσκον οἱ συλλεγόμενοι. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωάνῃν ἀπροσδοκῆτως θασασάμενοί με παρόντα διαταράχθησαν· εἴτ' ἐπινουοῦσι

quidam et Jesus, qui eo tempore summæ rerum istis præerat, scripserat ad ipsos, promittens se populo persuasurum esse ut venientes exciperent, et in eorum partes transire vellent. Illi quidem hujusmodi spe freti illuc digressi sunt. Ista autem Silas mihi per literas significat, (quem dixi Tiberiadis curatorem me reliquisse,) utque festinarem me rogabat. Atque ego, quum e vestigio illi obsequutus eo me contulissem, in interitus periculum incidi ex hujusmodi causa. Jonathas ejusque collegæ, quum apud Tiberienses essent, et multis adversæ mihi factionis a me deficere suasissent, quum primum me adesse audissent, de se solliciti ad me veniunt, meque salutato beatum prædicabant, qui ita me gesserim in Galilææ rebus administrandis, sequæ mihi gratulari quod tanto in honore habitus essem; meam enim gloriam sibi in decus cedere dicebant, ut qui civis ipsorum et ab ipsis institutus fuisset. Adiciebantque justius esse ut meam erga ipsos amicitiam quam Joannis complecterentur: et domum quidem ocius redire aiebant, manere vero donec Joannem in meam potestatem tradiderint. Atque ista loquuti jurjurandum jurarunt unum et alterum, ex his quæ apud nos horrore pleissima habentur, quorum gratia illa diffidere nefas ducebam. Deinde me rogabant ut in alium locum deverterem, quod in crastinum diem sabbatum incideret; ipsosque minime decere aiebant Tiberiensium civitatem in tumultus conjicere.

54. Tum ego nihil suspicatus Tarichæas me conferebam, relictis tamen aliquibus in civitate, curiose in sermones inquisituris, qui de me sererentur; et per omnem viam, quæ a Tarichæis Tiberiadem ferebat, aliquammultos disposui, qui, alius ex alio, mihi significarent quæcunque inaudirent ab iis qui in urbe relictis erant. Die igitur sequenti omnes congregantur in proseucham, domum amplissimam et ingentis multitudinis capacem. Quum autem Joannes esset ingressus, palam quidem minime audebat verba facere de defectione, duce vero meliore civitati ipsorum opus esse aiebat. At Jesus, qui urbi præerat, nihil dissimulans, aperte dicebat, « præstat, o cives, quattuor nos viris quam uni parere, præsertim illustri ortis genere, et rerum scientia inclitis. » Quibus verbis Jonatham subindicabat ejusque collegas. Hæc loquutum Jesus Justus, quum in medium prodisset, laudibus extollebat, et nonnullos e plebe in suam sententiam adducebat. At populo haud placebant quæ dicta erant, et proculdubio coorta fuisset seditio, nisi necesse habuissent et concione discedere sexta hora appetente, quo tempore moris est nobis Sabbatis prandere. Atque Jonathas ejusque collegæ, quum in crastinum diem concilium distulissent, re infecta abierunt. Istis autem mihi actutum renunciatis, decrevi mane Tiberiadem pervenire: et prima diei sequentis hora a Tarichæis veniebam, populumque in proseucham jamjam congregatum deprehendo: quem vero in finem advocarentur in concionem, plane nesciverant qui convenerant. At Jonathas ejusque collegæ, quum me ex improvviso adesse conspexissent, primo perturbati erant, deinde illis in mentem venit rumorem apargere procul vios

διαδοῦναι λόγον ὅτι Ῥωμαίων ἵππεις ἐν τῇ μεθορίῳ πόρρω τριάκοντα σταδίων ἀπὸ τῆς πόλεως, κατὰ τόπον λεγόμενον Ὀμόνοϊαν, εἰσὶν ἑωραμένοι. Καὶ προσαγγελλθέντων τούτων ἐξ ὑποβολῆς παρεκάλουν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην μὴ περιδεῖν ὑπὸ τῶν πολέμιων λεηλατουμένην αὐτῶν τὴν γῆν. Ταῦτα δ' ἔλεγον δι' ἐννοίας ἔχοντες ἐμὲ προφάσει τῆς κατεπειγούσης βοηθείας μεταστήσαντες αὐτοὶ τὴν πόλιν ἐχθρὰν μοι κατασκευάσαι.

10 νε'. Ἐγὼ δὲ καίπερ εἰδὼς αὐτῶν τὸ ἐνθύμημα δμῳς ὑπήκουσα, μὴ δοῖαν παράσχω τοῖς Τιβεριεῦσιν οὐ προνοούμενος αὐτῶν τῆς ἀσφαλείας. Ἐξῆλθον οὖν, καὶ γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ὡς οὐδ' ἔχνος πολέμιων ἡῦρον, ὑποστρέφω συντόνως δεύσας· καὶ καταλαμβάνων
15 τὴν τε βουλὴν πᾶσαν συνεληλυθυῖαν καὶ τὸν δημοτικὸν ὄχλον, ποιουμένους τε πολλὴν κατηγορίαν μοι τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὡς τοῦ μὲν τὸν πόλεμον ἐπελαφρύνειν αὐτοῖς ἀμελῶντος, ἐν τρυφαίῃς δὲ διάγοντος. Ταῦτα δὲ λέγοντες προὔφερον ἐπιστολάς τέσσαρας ὡς ἀπὸ τῶν ἐν
20 τῇ μεθορίᾳ τῆς Γαλιλαίας γεγραμμένας πρὸς αὐτοὺς, ἐπὶ βοήθειαν ἥκειν παρακαλούντων, (Ῥωμαίων γὰρ δύναμιν μέλλειν ἱππέων τε καὶ πεζῶν εἰς τρίτην ἡμέραν τὴν χώραν αὐτῶν λεηλατεῖν,) ἐπισπεύδειν τε καὶ μὴ περιοφθῆναι δεομένων. Ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ Τιβεριεῖς,
25 λέγειν ἀληθῆ δοῦντες αὐτοὺς, καταβολῆσεις ἐποιοῦντο, μὴ καθέζεσθαι με δεῖν λέγοντες, ἀλλ' ἀπελθεῖν ἐπικουρήσοντα τοῖς ὁμοεθνεῖσιν αὐτῶν. Πρὸς ταῦτ' ἐγὼ (συνῆκα γὰρ τὴν ἐπινόαν τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην) ὑπακούσεσθαι μὲν ἔφην ἐτοίμως, καὶ χωρὶς ἀναβολῆς δρομήσειν πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιγγειλάμην· συνεβούλευον δ' ὁμῳς, καὶ ἐπεὶ τὰ γράμματα κατὰ τέσσαρας τόπους Ῥωμαίους σημαίνει προσδαλεῖν, εἰς πέντε μοίρας διελόντας τὴν δύναμιν, ἑκάστη τούτων ἐπιστῆσαι
30 τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς ἐταίρους αὐτοῦ· πρέπειν γὰρ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς μὴ μόνον συμβουλεύειν, ἀλλὰ καὶ χρεῖας ἐπειγούσης ἡγουμένους βοηθεῖν· ἐγὼ γὰρ πλὴν μιᾶς μοίρας οὐκ ἔφην ἀφῆγεῖσθαι δυνατὸς εἶναι. Σφόδρα τῷ πλήθει συνήρεσεν ἡ ἐμὴ συμβουλία. Κακείνους οὖν ἠνάγκαζον ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξιέναι. Τοῖς
40 δ' οὐχὶ μετρίως συνεχύθησαν αἱ γνώμαι, μὴ κατεργασάμενοις ἀδιενόησιν, ἐμοῦ τοῖς ἐπιχειρήμασιν αὐτῶν ἀντιστρατηγήσαντος.

νε'. Εἷς δὲ τις ἐξ αὐτῶν Ἀνανίας τοῦνομα, πονηρὸς ἀνὴρ καὶ κακοῦργος, εἰσηγείτο τοῖς πλήθεσι πανδημεῖ
45 νηστεῖαν εἰς τὴν ἐπιούσαν τῷ Θεῷ προθέσθαι· καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐκέλευσεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἀνόπλους παρεῖναι, τῷ Θεῷ φανερόν ποιήσοντας ὅτι μὴ τῆς παρ' ἐκείνου τυγχάνοντες βοηθείας πᾶν ὄπλον ἀχρηστον εἶναι νομίζουσιν. Ταῦτα δ' ἔλεγεν οὐ δι' εὐσέβειαν, ἀλλ'
50 ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν ἀνοπλὸν με καὶ τοὺς ἐμούς. Καγὼ δι' ἀνάγκην ὑπήκουον, μὴ δοῖω καταφρονεῖν τῆς περὶ τὴν εὐσέβειαν υποθήκης. Ὡς οὖν ἀνεχωρήσαμεν ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην γράφουσι τῷ Ἰωάννῃ πρὸς αὐτοὺς ἐβόων ἀφικέσθαι κελεύοντες μεθ'

esse Romanorum equites in confiniis, triginta stadiis ab urbe, in loco qui Homonœa dicitur. Atque istis nunciatis, admonendo hortandoque subjiciunt Jonathas ejusque collega, non permittendos esse hostes agrum ipsorum depopulari. Dicebant autem hæc eo animo ut, quum me auxilii præsentis ferendi prætextu ab urbe amovissent, ipsi interim eam mihi infestam infensamque redderent.

55. Ego vero, etiamsi probe noram quid illi in mente agerent, eis tamen obsequutus sum, ne Tiberiensibus viderer parum prospicere illorum securitati. Itaque egressus sum, quumque ad locum pervenissem, ubi ne vestigium quidem ullum hostium deprehendi, maturato itinere revertor, et senatum omnem populique multitudinem congregatam invenio, et Jonatham ejusque collegas prolixam in me accusationem instituentes, quasi nihil pensi haberem eos belli miseriis levare, interim vero in deliciis ipse vitam agerem. Quum ista dicerent, quatuor epistolas proferebant, quasi ab iis qui in Galilææ confiniis debebant ad ipsos scriptas, ut sibi subveniretur obsecrantibus, (Romanorum quippe copias equestres pedestresque intra triduum regionem illorum populaturas esse,) et orantibus ut summa adhiberetur festinatio, et non negligerentur. His auditis Tiberienses, rati illos vera dicere, clamore sublato mihi nequaquam desidendum esse dicebant, sed ad ferendas popularibus suis suppetias abeundum. Ad hæc ego, ut qui intelligerem quid Jonathas sociique cogitarent, respondi me prompte imperata facturum esse, promissique sine mora in bellum profecturum: ceterum, quandoquidem literæ significarent Romanos in loca quattuor incursionem facere, suadebam oportere in quinque partes divisas copias Jonatham ejusque socios singulos singulis præfici: decere enim viros fortes non modo consilium dare, sed et aliis necessitate urgente ad opem ferendam præire; nam fieri non posse dicebam ut ego nisi partis unius me ducem præberem. Hoc meum consilium vehementer placuit multitudini. Itaque et eos compulerunt ad bellum proficisci. Illi vero non mediocriter aninis consternati erant, ut qui perficere non potuerint quæ mente versaverant, quod ego contra ea quæ moliebantur strategemata adhibuerim.

56. Unus autem ex illis, nomine Ananias, vir sceleratus et malorum artifex, auctor erat multitudini ut in crastinum diem universo populo apud Deum indiceretur jejuniū: jussitque eadem hora sine armis convenire in eundem locum, Deo palam facturos quod arma parum valere existiment, nisi ipse eis adsit in auxilium. Hæc autem non pietatis ergo dicebat, sed ut me meosque inermes opprimerent. Atque ego, necessitate coactus, parebam, ne piam admonitionem contemnere viderer. Postquam igitur nosmet in domum quisque suam recepimus, Jonathas ejusque collega scribunt Joanni, adhortantes ut mane ad ipsos veniat secum

δωαν ἂν στρατιωτῶν δυνήθῃ λήψεσθαι γὰρ εὖ ἐμὲ ὑπο-
χείριον καὶ ποιήσῃν περὶ ἐχοί δι' εὐχῆς. Δεξάμενος
δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνος, ὑπακούειν ἐμελλεν. Ἐγὼ
δὲ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας δύο τῶν περὶ ἐμὲ σωματοφυ-
λάκων, τοὺς κατ' ἀνδρείαν δοκιματώτους καὶ κατὰ πί-
στιν βεβαίους, κελεύω ξιφίδια κρύψαντας ὑπὸ τὰς
ἐσθῆτας ἐμοὶ συμπροελθεῖν, ἵν' εἰ γένοιτο παρὰ τῶν
ἐχθρῶν ἐπιθέσις ἀμυνώμεθα. Θώρακα δ' ἔλαβον αὐ-
τὸς, καὶ μάχαιραν ὑπεζωσάμην ὡς οἷόν τε ἦν ἀφανέ-
στατα, καὶ ἦλθον εἰς τὴν προσευχήν.

νζ'. Τοὺς μὲν οὖν σὺν ἐμοὶ πάντας ἐκκληῖσαι προσέ-
ταξεν Ἰησοῦς δ' ἄρχων. Αὐτὸς γὰρ ταῖς θύραις ἐφει-
στήκει· μόνον δὲ μετὰ τῶν φίλων εἰσελθεῖν εἴασεν.
Ἦδη δ' ἡμῶν τὰ νόμιμα ποιοῦντων καὶ εἰς εὐχὰς τρα-
πομένων, ἀναστὰς δ' Ἰησοῦς περὶ τῶν ληφθέντων ἐκ
τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς βασιλικῆς σκευῶν καὶ τοῦ ἀσπίου
ἀργυρίου ἐπυνθάνετό μου παρὰ τίνι τυγχάνει κείμενα.
Ταῦτα δ' ἔλεγε διατρίβειν τὸν χρόνον βουλούμενος, ἕως
ἂν δ' Ἰωάννης παραγένηται. Κάγρ' πάντα Κάπελλον
ἔχεν ἔφην καὶ τοὺς δέκα πρώτους Τιβεριέων, ἀνακρί-
ναι δ' αὐτοὺς ἔφην εἰ ψευδοίμαι. Τῶν δὲ παρ' ἑαυτοῦ
εἶναι λεγόντων, « οἱ δ' εἰκόσιν, εἶπε, χρυσοὶ οὐδ' ἑλαβες
πωλήσας τινὰ σταθμὸν ἀσπίου τί γηγόνασιν; » Καὶ τού-
τους ἔφην δεδοκέναι πρέσβειν αὐτῶν ἐφοδίων πεμφθεῖ-
σιν εἰς Ἱεροσόλυμα. Πρὸς ταῦτα οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰω-
νάθην οὐ καλῶς ἔφασαν πεποιθέναι με δόντα τοῖς
πρέσβεσι τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινοῦ. Παροξυνέντος δὲ
τοῦ πληθους ἐπὶ τούτοις, (ἐνόησαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων
τὴν πονηρίαν,) συνέλθον ἐγὼ σάβαν μέλλουσαν ἐξάπτε-
σθαι, καὶ προσεξερεθίσαι μᾶλλον βουλόμενος τὸν δῆμον
ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους, « ἀλλ' εἰ γε μὴ ὀρθῶς, εἶπον,
« ἔπραξα δούς τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινοῦ τοῖς πρέσβεσιν
« ὑμῶν, παύσαθε χαλεπαίνοντες· ἐγὼ γὰρ τοὺς εἰκοσι
« χρυσοὺς αὐτὸς ἀποτίσω. »

νη'. Ταῦτ' εἰπόντος, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἡσύ-
χασαν, δὲ δὲ δῆμος ἔτι μᾶλλον κατ' αὐτῶν παρωξύνθη,
φανερὰν ἐπιδεικνυμένων τὴν ἄδικον πρὸς ἐμὲ δυσμέ-
νειαν. Συνιδὼν δὲ τὴν μεταβολὴν Ἰησοῦς, τὸν μὲν
δῆμον ἐκέλευσεν ἀναχωρεῖν, προσμεῖναι δὲ τὴν βουλὴν
ἡξίωσεν· οὐ γὰρ δύνασθαι θορυβουμένους περὶ πρα-
γμάτων τοιούτων τὴν ἐξέτασιν ποιεῖσθαι. Τοῦ δὲ δῆ-
μου βοῶντος μὴ καταλείψῃν παρ' αὐτοῖς ἐμὲ μόνον,
ἡκέ τις ἀγγέλλων κρύφα τοῖς περὶ τὸν Ἰησοῦν Ἰωάν-
νην μετὰ τῶν ὀπλιτῶν πλησιάζειν. Καὶ οἱ περὶ τὸν
Ἰωνάθην οὐκέτι κατασχόντες αὐτοὺς, (τέχα καὶ τοῦ
Θεοῦ προνοοῦντος τῆς ἐμῆς σωτηρίας· μὴ γὰρ ἂν γενο-
μένου τούτου πάντως ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου διεφθάρην,)
« παύσασθε, ἔφη, ὦ Τιβεριεῖς, τὴν ζήτησιν εἰκοσι
« χρυσῶν ἔνεκεν. Διὰ τούτους μὲν γὰρ οὐκ ἀξίός ἐστιν
« Ἰώσηπος ἀποθανεῖν, οἷον δὲ τυραννεῖν μὲν ἐπαθύμησε,
« καὶ τὰ Γαλιλαίων πληθὴ λόγοις ἀπατήσας τὴν ἀρ-
« γὴν αὐτῶν κατεκτήσατο. » Ταῦτα δὲ λέγοντος, εὐθὺς
μοι τὰς χεῖρας ἐπέβαλλον ἀναιρεῖν τε ἐπειρώντο. Ὡς
δ' εἶδον οἱ σὺν ἐμοὶ τὸ γινόμενον, σπασάμενοι τὰς μα-

adducens quotcunque milites possit : facile enim me cap-
tulum esse et facturum quicquid facere vellet. Ille ac-
ceptis literis dicto audire in animo habebat. Ego vero die
sequenti duos ex satellitibus qui circa me erant, fortitudinē
spectatissimos fideique constantes, jubeo sicis sub vestibus
celatis una mecum prodire, ut, si hostes vim intentarent,
eam propulsaremus. Thoracem præterea ipse cepi et
gladio me succinxī, quam occultissime fieri potuit, et in
proseucham veniebam.

57. Ceterum eos qui mecum erant omnes excludi præ-
cepit Jesus princeps. Ipse enim foribus adstitit, solum-
que cum amicis ingredi sivit. Quum autem adhuc in ritibus
patriis occuparemur et ad preces converteremur, surrexit
Jesus, et me de supellectile et argento non signato e regia,
dum combureretur, ereptis percontabatur, apud quem depo-
sita essent : atque hæc eo animo dicebat ut tempus extrahe-
ret tantisper dum Joannes adveniret. Ego respondi, quic-
quid fuerit penes Capellum esse et decem Tiberiensium pri-
mores, jussique ut ex ipsis sciscitarentur an mentirer.
Illis vero in sua potestate esse dicentibus, subjecit, « at isti
viginti aurei quos capiehas, quum certum auri non signati
pondus vendidisses, quid de iis factum est? » Et hos, inquam,
dedi viaticum legatis ab illis Hierosolyma missis. Ad hæc
Jonathas quidem ejusque collegæ responderunt non recte
a me factum, quod legatis ex publica pecunia mercedem
solverim. Ex istis multitudine exasperata, ut quæ homi-
num malignitatem perspexerat, quum ipse intelligerem non
procul a seditione rem abesse, cupiensque magis etiam con-
tra eos populum irritare, adjiciebam : « si male feci,
« quod legatis vestris mercedem dederim ex publico, desi-
« nite mihi succensere; nam ipse viginti istos aureos re-
« pendam. »

58. Quum ista dixissem, Jonathas quidem ejusque col-
legæ conticuerunt : populus vero magis adhuc adversus
illos incitatus erat, ut qui iniquam erga me malevolentiam
palam fecerant. Atque Jesus, ubi *animorum* mutatio-
nem vidit, populum quidem abire jussit, senatum vero ut
maneret imploravit : fieri enim non posse ut in tumultu
de ejusmodi negotiis inquisitio haberetur. Populo autem
clamante se neutiquam me solum apud eos relicturos esse,
accedebat quidam, Jesu ejusque sociis clam nuncians in
propinquo esse Joannem cum militibus. Tum Jonathas
non valens amplius sese colibere, (Deo fortasse salutis meæ
prospiciente; nisi enim id contigisset a Joanne interissem,) in hæc verba erumpit, « desinite, o Tiberienses, de viginti
« aureis inquirere; propter hos enim haud morte dignus
« est Josephus, sed quod tyrannidem affectavit, et decepto
« verborum lenociniis Galilæorum vulgo imperium in eos
« est adeptus. » Ista autem quum diceret, e vestigio ma-
nus in me injiciebant, meque interficere adnitebantur. At
quum primum comites mei facinus conspexerunt, gladiis

χαίρας καὶ παῖειν ἀπειλήσαντες, εἰ βιάζοιντο, τοῦ τε δήμου λίθους ἀραμένου, καὶ βάλλειν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην δρμήσαντος, ἐξαρπάξουσὶ με τῆς τῶν πολεμίων βίας.

νθ'. Ἐπεὶ δὲ προελθὼν ὀλίγον ὑπαντιάζειν ἐμελλον τὸν Ἰωάννην ἰόντα μετὰ τῶν ὁπλιτῶν, δέισας ἐκείνον μὲν ἐξέκλινα· διὰ στενωποῦ δὲ τινος ἐπὶ τὴν λίμνην σωθεὶς καὶ πλοίου λαβόμενος, ἐμβὰς εἰς τὰς Ταριχαίας διεπεραιώθη, ἀπροσδοκῆτως τὸν κίνδυνον διαφυγών. Μεταπέμπομαί τε εὐθὺς τοὺς πρωτεύοντας τῶν Γαλι-
10 λαίων· καὶ φράζω τὸν τρόπον ᾧ παρασπονδηθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς Τιβεριεῖς παρ' ὀλίγον διαφθαρείην παρ' αὐτῶν. Ὅργισθέν δ' ἐπὶ τούτοις τῶν Γαλιλαίων τὸ πλῆθος παρεκαλύετό μοι μηκέτι μέλλειν τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον ἐκφέρειν, ἀλλ' ἐπιτρέ-
15 πειν αὐτοῖς ἐλθοῦσιν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην ἄρδην αὐτὸν ἀφανίσαι καὶ τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐπαίχον δ' ὅμως αὐτοὺς ἐγώ, καί περ οὕτως ὀργισμένους, περιμένειν αὐτοὺς κελεύω ἕως μάθωμεν τί οἱ πεμφθέντες ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν ἀπαγγελοῦσιν·
20 μετὰ τῆς ἐκείνων γὰρ γνώμης τὰ δοκοῦντα πράττειν αὐτοὺς ἔφην. Καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἔπεισα. Τότε δὴ καὶ Ἰωάννης, οὐ λαβούσης αὐτοῦ τέλος τῆς ἐνέδρας, ἀνεξεύγνυν εἰς τὰ Γίσχχλα.

ξ'. Μετ' οὐ πολλὰς δ' ἡμέρας ἀφικνοῦνται πάλιν
25 οὗς ἐπέμψαμεν, καὶ ἀπήγγελλον σφόδρα τὸν δῆμον ἐπὶ τοὺς περὶ τὸν Ἄνανον καὶ τὸν Σίμωνα τὸν τοῦ Γαμαλιήλου παρωξύνθαι, ὅτι χωρὶς γνώμης τοῦ κοινοῦ πέμψαντες εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐκπεσεῖν με παρεσκεύασαν. Ἐφασαν δ' οἱ πρέσβεις ὅτι καὶ τὰς οἰκίας αὐτῶν
30 ὁ δῆμος ὥρμησεν ἐμπιπράναι· ἔφερον δὲ καὶ γράμματα, δι' ὧν οἱ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρῶτοι, πολλὰ τοῦ δήμου δεηθέντος αὐτῶν, ἔμοι μὲν τῆς Γαλιλαίας ἀρχὴν ἐδεβαίον, τοῖς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην προσέτασσον εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέφειν θᾶσσον. Ἐν-
35 τυχὼν οὖν ταῖς ἐπιστολαῖς εἰς Ἀρβηλὰ κώμην ἀφικόμεν, ἐνθα σύνοδον τῶν Γαλιλαίων ποιησάμενος ἐκέλευσα τοὺς πρέσβεις διηγεῖσθαι τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ὄργην καὶ μισοσποννηρίαν, καὶ ὡς κυρώσειαν ἔμοι τῆς χώρας
40 αὐτῶν τὴν προστασίαν, τὰ τε πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην γεγραμμένα περὶ ἀπαλλαγῆς· πρὸς οὗς δὴ καὶ τὴν ἐπιστολὴν εὐθέως διεπεψάμην, πολυπραγμονῆσαι τὸν κομισαντα κελεύσας τί ποιεῖν μέλλουσιν.

ξα'. Δεξάμενοι δ' ἐκείνοι τὴν ἐπιστολὴν καὶ τα-
45 ραχθέντες οὐχὶ μετρίως, μεταπέμπονται τὸν Ἰωάννην καὶ τοὺς ἐκ τῆς βουλῆς τῶν Τιβεριέων τοὺς τε πρωτεύοντας Ἰαδάρων, βοολὴν τε προτιθέασαι σκοπεῖσθαι κελεύοντες τί πρακτέον ἔστιν αὐτοῖς. Τιβεριεῦσι μὲν οὖν ἀντέχασθαι μάλλον ἰδοῦσι τῶν πραγμάτων· οὐ δεῖν γὰρ
50 ἔφασαν ἐγκαταλιπεῖσθαι τὴν πόλιν αὐτῶν ἀπαξ ἐκείνοις προστεθειμένην, ἀλλως τε μηδ' ἐμοῦ μέλλοντος αὐτῶν ἀφῆλσθαι. Τοῦτο γὰρ ὡς ἡπειληκότες ἐμοῦ κατεψεύδοντο. Ὁ δὲ Ἰωάννης οὐ μόνον τούτοις συνηρέσκετο, πορευθεῖν δὲ συνεβούλευεν αὐτῶν τοὺς δύο κα-

strictis plagisque intentatis, si qua mihi illata esset vis, populoque sublati lapidibus in Jonatham irrudente, ab hostium violentia me eripuerunt.

59. Postquam vero paululum progressus in eo eram ut Joanni cum militibus iter facienti obviam fierem, præ metu illius de via deflexi, et per angiportum quendam ad lacum salvus perveniens, navigio forte arrepto eoque consensuo Tarichæas trajeci, ita ut præter expectationem e periculo evaserim. Atque illico Galilæorum primores ad me acciri jubeo, illisque denarro quo modo ab Jonatha sociisque et Tiberiensibus contra fœdera proditus essem, utque parum abfuerit quin ab illis occiderer. Istis auditis, Galilæorum multitudo ira accensa me adhortabatur ut non cunctarer illis bellum inferre, sed ipsis permetterem in Joannem proficisci, eumque cum Jonatha ejusque collegia penitus e medio tollere. Attamen eos, ira licet adeo incitados, ipse reprimebam, exspectare jubens donec rescisceremus quidnam legati in Hierosolymitarum urbem ab ipsis missi renuntiaturi sint: ex illorum enim sententiâ quæ factu optima viderentur agere ipsos oportere aiebam. Quumque ista dixissem, eis persuasi. Tunc autem et Joannes, quod insidiæ ei parum successerant, Gischala se recipiebat.

60. Non multis autem post diebus revertuntur legati, et nuntiabant populum valde irasci Anano et Simoni Gamalielis filio, quod, inscio communi Hierosolymorum, in Galilæam ab ipsis missi essent qui id egerint ut ex ea exciderem. Aiebant etiam legati quod incitatus ferebatur populus ad domos eorum comburendas. Præterea literas afferebant, quibus Hierosolymitarum primores, multis precibus eos obsecrante populo, mihi quidem confirmabant Galilææ principatum, Jonathæ vero ejusque collegis præcipiebant quantocius domum redire. Literis igitur perlectis in vicum Arbela concessi: quo loci congregatis Galilæis jussi legatos enarrare quantum irascerentur Hierosolymitæ et indignarentur iniquitatem eorum, quæ perpetrata erant ab Jonatha suisque, et ut regionis ipsorum præfecturam suo decreto mihi ratam fecerint; quæque Jonathæ ejusque sociis scripserant de discessu: ad quos literas e vestigio mittendas curabam, jussu tabellario curiose inquirere quidnam facturi essent.

61. Illi vero, quum epistolam acceperissent et non modicoriter turbati essent, accersunt Joannem, et senatores Tiberiensium, primoresque Gaharorum; et hac de re ad concilium referunt, consultare jubentes quidnam ipsos facere oporteat. Tiberiensibus igitur optimum videbatur ut rerum administrationem mordicus tenerent; nec debere eos aiebat urbem suam deserere quæ semet ipsis commiserit, præsertim quum foret ut ipse illis manus non abstinere. Hoc enim confingebant, quasi id illis interminatus fuisset. Et Joannes non solum ista comprobabat, sed et sualebat ut ex ipsis duo me accusatum irent co-

τηγορήσοντάς μου πρὸς τὸ πλῆθος, ὅτι μὴ καλῶς τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν διοικῶ, καὶ πείσειν ῥαδίως αὐτοὺς ἔφη διὰ τε τὸ ἀξίωμα καὶ παντὸς πλῆθους εὐτρεπῶς ἔχοντος. Δόξαντος οὖν τοῦ Ἰωάννου κρατίστην
 5 εἰσενηνοχέειν γνώμην, ἔδοξε δύο μὲν ἀπιέναι πρὸς τοὺς Ἱεροσολυμίτας, Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν, τοὺς ἐτέρους δὲ δύο μένοντας ἐν τῇ Τιβεριάδι καταλιπεῖν. Συνεπηγάγοντο δὲ φυλακῆς ἕνεκα τῆς ἑαυτῶν ὀπλίτας ἑκατόν.

10 56. Τιβεριεῖς δὲ τὰ μὲν τεῖχη προενόησαν ἀσφαλισθῆναι, τοὺς ἐνοίκους δὲ κελεύουσιν ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα· καὶ παρ' Ἰωάννου δὲ μετεπέμψαντο στρατιώτας οὐκ ὀλίγους συμμαχήσοντας εἰ δεήσειεν αὐτοῖς τὰ πρὸς ἐμέ. Ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐν Γ'ισχάλοις. Οἱ τοίνυν
 15 περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀναξεύζαντες ἀπὸ τῆς Τιβεριάδος ὡς ἤκονεῖς Δαβάριττα κώμην ἐν ταῖς ἐσχάταις τῆς Γαλιλαίας κειμένην ἐν τῷ μεγάλῳ πεδίῳ, περὶ μέσσην νύκτα τοῖς ἑμοῖς φύλαξιν ἐπιπίπτουσιν· οἱ καὶ κελεύσαντες αὐτοὺς τὰ ὅπλα καταθέσθαι, ἐφύλασσον ἐν
 20 δεσμοῖς ἐπὶ τόπῳ, καθὼς αὐτοῖς ἐντετάλμην. Γράφει δὲ πρὸς με ταῦτα δηλῶν Λευὶς, ὃς τὴν φυλακὴν ἐπεπισταυκεῖν. Παραλιπὼν οὖν ἡμέρας δύο, καὶ μηδὲν ἐγνωκέναι προσποιεσάμενος, πέμψας πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς συνεβούλευον αὐτοῖς τὰ ὅπλα καταθεμένους
 25 ἀπολύειν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἑαυτῶν. Οἱ δὲ (δόξαν γὰρ εἶχον τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἤδη διαπορεῦσθαι) βλασφημίας ἐποιήσαντο τὰς ἀποκρίσεις. Μὴ καταπλαγείς δ' ἐγὼ καταστρατηγῆν αὐτοὺς ἐπεινούν· πρὸς γὰρ τοὺς πολίτας ἐξάπτειν
 30 πόλεμον οὐκ ἐνόμιζον εὐσεβὲς εἶναι. Βουλόμενος δ' αὐτοὺς ἀποσπάσαι τῶν Τιβεριέων, μυρίους ὀπλίτας τοὺς ἀρίστους ἐπιλέξας, εἰς τρεῖς μοῖρας διεῖλον, καὶ τούτους μὲν ἀφανῶς ἐν κώμας προσέταξα λοχῶντας περιμένειν, χιλιούς δὲ εἰς ἑτέραν κώμην, ὀρεινὴν μὲν
 35 ὁμοίως, ἀπέχουσαν δὲ τῆς Τιβεριάδος τέσσαρας σταδίους, εἰσάγαγον, κελεύσας ἐκείνους ἐπειδὴν λάβωσι σημεῖον εὐθὺς καταβαίνειν. Αὐτὰς δὲ τῆς κώμης προελθὼν ἐν προῦπτῳ καθεζόμην. Οἱ δὲ Τιβεριεῖς ὁρῶντες ἐξέτρεχον συνεχῶς καὶ πολλὰ κατεκερτόμουν.
 40 Τόσαυτὴ γοῦν ἀφροσύνη κατέσχευεν αὐτοὺς ὥστε ποιήσαντες εὐπρεπῇ κλίνην προῦθεσαν, καὶ περὶ αὐτὴν ἱστάμενοι ὠδύροντό με μετὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος. Διετιθέμην δ' ἐγὼ τὴν ψυχὴν ἡδέως τὴν ἄνοιαν αὐτῶν ἐπιβλέπων.

45 57. Βουλόμενος δὲ δι' ἐνέδρας λαβεῖν τὸν Σίμωνα καὶ σὺν αὐτῷ τὸ Ἰωάζαρον, πέμψας πρὸς αὐτοὺς παρεκάλουν ὀλίγον τῆς πόλεως πορρωτέρω μετὰ φίλων πολλῶν τε τῶν φυλαζόντων αὐτοὺς ἔλθειν· βούλεισθαι γὰρ ἔφη καταβάς στείλασθαι πρὸς αὐτοὺς καὶ διανεῖ-
 50 μασθαι τὴν προστασίαν τῆς Γαλιλαίας. Σίμων μὲν οὖν, διὰ τε ἄνοιαν καὶ πρὸς ἐλπίδι κέρδους ἀπατηθεῖς, οὐκ ὤκνησεν ἔλθειν· ὁ δὲ Ἰωάζαρος ἐνέδραν ὑποπτέυσας ἔμεινεν. Ἀναβάντα δὲ τὸν Σίμωνα μετὰ φίλων τῶν παραφυλασσόντων αὐτὸν ὑπαντιάσας ἤσπα-

ram populo *Hierosolymitano*, quod Galilææ res non satis commodè administrem; idque eos facile persuasuros esse dicebat, quum ob auctoritatem, tum quod vulgus varium sit et mutabile. Itaque quum sententiam optimam dixisse visus fuerit Joannes, placuit illis ut duo quidem ad Hierosolymitas abirent, Jonathas et Ananias, alios vero duos apud Tiberiadem mansuros relinqui. Atque in sui custodiam milites centum cohebant.

62. Tiberienses autem moenibus quidem suis firmandis providerunt, incolæ vero arma jubent resumere: et ab Joanne, qui tum Gischalis erat, non paucos milites acciverunt, auxilio futuros, si quando res suæ mecum eis egerent. Interim Jonathas siveque Tiberiade digressi, simul atque veniebant ad vicum Dabaritta, in extremis Galilææ finibus situm, in campo magno, circa mediam noctem in manus incidunt custodum meorum. Illi vero, quum eos arma deponere jussissent, in vinculis eodem loco asservabant, prout eis præceperam. Mihi autem ista per literas significat Levi, cui custodiam commiseram. Itaque biduo post exacto, quumque nihil me rescivisse simulassem, misso ad Tiberienses nuncio, consulebam ut sinerent homines positis armis in suam quemque domum discedere. Illi vero (nam Jonatham cum suis Hierosolyma jam pervenisse opinabantur) maledica mihi responsa dederunt. Atqui ego, nihil consternatus, strategemate contra eos uti cogitabam: nam nefas esse ducebam contra cives bellum accendere. Volens igitur eos a Tiberiensibus abstrahere, delectis militum fortissimorum decem millibus, eos trifariam divisi, et imperavi ut in vicis in insidiis collocati latitarent; mille autem in vicum allum deducebam, perinde quidem montanum, a Tiberiade vero quattuor stadiis dissitum, quibus edixi ut, simul ac signum acceperint, descenderent. At ipse vicō egressus in aperto et propatulo loco castra locabam. Quod quum viderent Tiberienses, continuo se ex oppido proripiebant, et multa in me convicia jactabant. Imo tanta eos amentia corripiebat, ut lectica decenter instructa meam imaginem super ea proposuerint, eamque circumstantes me complorarent cum lusu risuque. At ego, quum illorum dementia aspicerem, ad hilaritatem me componebam.

63. Quum autem vellem Simonem per insidias intercipere et cum eo Joazarum, misso ad eos nuncio obsecrabam ut paulum extra urbem procederent, assumptis secum amicis et aliquammultis qui ipsis præsidio essent: velle enim me aiebam, cum ad eos descendissem, fœdus cum illis ferire et Galilææ præfecturam dividere. Et Simon quidem, per imprudentiam et lucri spe inescatus, non cunctatus est venire; Joazarus vero insidias auspicatus domi manebat. Simoni igitur, quum ascendisset una cum amicis qui ipsi præsidio essent, obviam factus benigne comitorque eum

ζόμην φιλοφρόνως καὶ χάριν ἔχειν ὁμολόγουν ἀνα-
 βάντι. Μετ' οὐ πολὺ δὲ συμπεριπατῶν ὡς κατὰ μό-
 νας τι βουλόμενος εἰπεῖν, ἐπεὶ πορρωτέρω τῶν φίλων
 ἀπήγαγον, μέσον ἀράμενος ἀγαγεῖν εἰς τὴν κώμην τοῖς
 6 μετ' ἐμοῦ φίλοις ἔδωκα· τοὺς ὀπλίτας δὲ καταβῆναι
 κελεύσας, προσέβαλλον μετ' αὐτῶν τῇ Τιβεριάδι. Μά-
 χης δὲ γενομένης ἀμφοτέρωθεν καρτερᾶς, καὶ ὅσον
 οὕτω τῶν Τιβεριέων νικῶντων, (ἐπεφύγεισαν γὰρ οἱ
 παρ' ἡμῖν ὀπλίται.) τὸ γινόμενον ἰδὼν καὶ τοὺς μετ'
 10 ἐμαυτοῦ παρακαλέσας νικῶντας ἤδη τοὺς Τιβεριεῖς, εἰς
 τὴν πόλιν συνεδίωξα· ἑτέραν δὲ δύναμιν εἰσπέμψας διὰ
 τῆς λίμνης προσέταξα τὴν πρώτην λαβοῦσιν οἰκίαν
 ἐμπρῆσαι. Τούτου δὲ γενομένου νομίσαντες οἱ Τιβε-
 ριεῖς εἰλῆσθαι κατὰ κράτος αὐτῶν τὴν πόλιν, ὑπὸ φό-
 15 βου ῥίπτουσι τὰ ὄπλα, μετὰ γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων
 ἱκέτευον φείσασθαι τῆς πόλεως αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ πρὸς
 τὰς δεήσεις ἐπικλυσθεὶς τοὺς μὲν στρατιώτας τῆς ὁρμῆς
 ἐπέσχον, αὐτὰς δὲ (καὶ γὰρ ἑσπέρα κατέλαβεν) μετὰ
 τῶν ὀπλιτῶν ἀπὸ τῆς πολιορκίας ὑποστρέψας περὶ τὴν
 20 τοῦ σώματος θεραπείαν ἐγινόμην. Καλέσας δὲ ἐπὶ
 τὴν ἐστίασιν τὸν Σίμωνα παρεμβούμην περὶ τῶν γε-
 γονότων· ὑπὸ σκηνῶν τε δούς ἐφόδια αὐτῷ παραπέμ-
 ψειν εἰς Ἱεροσόλυμα μετὰ πάσης ἀσφαλείας.

Ξδ'. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν μυρίους ἐπαγό-
 25 μενος ὀπλίτας ἦκον εἰς Τιβεριάδα, καὶ μεταπεμψάμε-
 νος εἰς τὸ στάδιον τοὺς πρώτους αὐτῶν τοῦ πλήθους, ἐκέ-
 λευσα φράζειν οἵτινες εἴεν αἴτιοι τῆς ἀποστάσεως.
 Ἐνδείξαμένων δὲ τοὺς ἀνδρας, ἐκείνους μὲν δεδεμένους
 εἰς τὴν Ἰωτάπην πόλιν ἐξέπεμψα, τοὺς δὲ περὶ τὸν
 30 Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν λύσας τῶν δεσμῶν καὶ δούς ἐφό-
 δια μετὰ Σίμωνος καὶ Ἰωαζάρου καὶ ὀπλιτῶν πεντακο-
 σίων, οἱ παραφυλάξουσιν αὐτοὺς, ἐξέπεμψα εἰς τὰ
 Ἱεροσόλυμα. Τιβεριεῖς δὲ πάλιν προσελθόντες συγ-
 γινώσκειν αὐτοῖς παρεκάλουν περὶ τῶν πεπραγμένων,
 35 ἐπανορθώσεσθαι τὰς ἀμαρτίας τῇ μετὰ ταῦτα πρὸς ἐμὲ
 πίστει λέγοντες. Τὰ δὲ ἐκ τῆς διαρπαγῆς περισσεύ-
 σαντα σώσαι με τοῖς ἀπολέσασιν ἐδέοντο. Κἀγὼ τοῖς
 ἔχουσι προσέταττον εἰς μέσον πάντα φέρειν· ἀπειθού-
 ντων δὲ μέχρι πολλοῦ, θεασάμενός τινα τῶν περὶ ἐμὲ
 40 στρατιωτῶν λαμπροτέραν τοῦ συνήθους περιχέμενον
 στολὴν, ἐπυθόμην πόθεν ἔχοι· εἰπόντος δὲ ἐκ τῆς κατὰ
 πόλιν ἀρπαγῆς, ἐκείνους μὲν πληγαῖς ἐκόλασα, τοῖς δὲ
 ἄλλοις ἅπασιν ἡλιθίᾳ μετὰ τιμωρίαν ἐπιθήσειν μὴ
 45 συναχθέντων, ἐκάστῳ τῶν Τιβεριέων τὸ ἐπιγνοσθὲν
 ἀποδεδῶκα.

Ξε'. Γεγονὼς δ' ἐνταῦθα τῆς διηγέσεως βούλομαι
 πρὸς Ἰούστον, καὶ αὐτὸν τὴν περὶ τούτων πραγματείαν
 γεγραφότα, πρὸς τε τοὺς ἄλλους τοὺς ἱστορίαν μὲν γρά-
 50 φειν ὑποσχομένους, περὶ δὲ τὴν ἀλήθειαν ὀλιγώρους,
 καὶ δι' ἔχθραν ἢ χάριν τὸ ψῆδος οὐκ ἐντροπομένους,
 μικρὰ διελθεῖν. Πράττουσι μὲν γὰρ ὁμοίον τι τοῖς πε-
 ρὶ συμβολαίων πλαστὰ γράμματα συντιθεῖσιν, τῷ δὲ
 μηδεμίαν ὁμοίως τιμωρίαν ἐκείνοις δεδιέναι καταπρο-

salutabam, fatebarque me gratiam illi habere quod ad nos
 ascenderit. Paulo vero post, cum eo deambulans, quasi ei
 seorsum remotisque arbitris vellem aliquid dicere, ubi lon-
 gius eum abduxeram, correptum medium amicis qui
 mecum erant tradidi, in vicum perducendum: militibus-
 que descendere jussis, cum ipsis Tiberiadem ibam oppugna-
 tum. Quum autem utrinque acriter pugnatum esset, pa-
 rumque aberat quin victoria cederet Tiberiensibus, (militēs
 enim mei jam terga dederant,) ipse hoc conspecto, eos qui
 mecum erant adhortatus, victores prius Tiberienses in civi-
 tatem usque persequutus sum: aliis vero copiis per lacum
 tractis mandavi ut domum, quam primum occupassent,
 incenderent. Hoc autem facto, Tiberienses, rati vi ex-
 pugnatam esse ipsorum civitatem, præ metu arma abji-
 ciunt, cumque uxoribus ac liberis supplices orabant ut
 ipsorum urbi parceretur. Ego autem, precibus flexus, im-
 petum quidem militum cohibui, ipse vero (nam vesper
 appetebat) una cum militibus ab urbis obsidione reversus,
 corpori curando incumbere. Quumque Simonem ad con-
 vivium adhibuissem, eum super iis quæ acciderant conso-
 labar: atque promittebam fore ut, dato ei viatico, Hiero-
 solyma deduceretur salvus et incolumis.

64. Insequenti vero die cum decem militum millibus
 Tiberiadem veniebam, populique istius primoribus in circum-
 accitis, jussi ut quidam essent defectionis auctores dico-
 rent. Quumque homines indicassent, eos quidem victos
 in urbem Jotapam misi, Jonatham vero et Ananiam socios-
 que vinculis solutos et commeatu instructos, una cum Si-
 mone et Joazaro, et militibus quingentis qui eos custodirent
 observarentque, Hierosolyma mittendos curavi. At Tibe-
 rienses, quum ad me iterum confluiscent, supplices obse-
 crabant ut quæ facta essent ipsis ignoscerem, dicentes se
 emendaturos esse quæ male fecissent, suæ in posterum
 erga me fidei constantia. Insuper orabant ut quæcunque
 ex spoliis superessent iis servarentur qui ea perdiderant.
 Atque ego ea habentibus imperabam ut omnia quæ penes
 ipsos essent in medium afferrent: diuque cunctantibus jussa
 mea exsequi, quendam e militibus meis conspicatus veste
 solito splendidiore indutum, eam unde haberet interrogabam;
 quumque respondisset, ex urbis rapinis, illum verberibus
 castigari jubebam, aliis me atrociorem poenam inflicturum
 esse minatus, nisi quicquid rapuerint in apricum protule-
 rint. Multis itaque comportatis, Tiberiensibus, quod
 quisque pro suo agnovit, reddidi.

65. Quum autem ad hanc narrationis meæ partem deve-
 nerim, libet mihi verba aliquot facere ad Justum, qui et
 ipse hisce de rebus opus composuit, et ad ceteros item,
 qui historiam quidem scribere in se recipiunt, de veritate
 vero parum admodum solliciti sunt, et ex odio gratiave
 falsi quid dicere non verentur. Nam similiter quidem fa-
 ciunt ac ii qui de rebus contractis scripta in medium affe-
 runt ficta et commentitia: sed quod similia ac isti non

νοῦσι τῆς ἀληθείας. Ἰούστος γοῦν συγγράφειν τὰς
περὶ τούτων ἐπιχειρήσας πράξεις καὶ τὸν πόλεμον, ὑπὲρ
τοῦ δοκεῖν φιλόπονος εἶναι ἐμοῦ μὲν κατέψευσται, ἡλή-
θευσε δὲ οὐδὲ περὶ τῆς πατρίδος. Ὅθεν (ἀπολογή-
5 σασθαι γὰρ νῦν ἀνάγκη) ἔχω καταψευδομαρτυρούμενος)
ἔρῳ τὰ μέχρι νῦν σεσιωπημένα. Καὶ μὴ θαυμάση-
τις ὅτι μὴ πάλαι περὶ τούτων ἐδήλωσα· τῷ γὰρ
ἱστορίαν ἀναγράφοντι τὸ μὲν ἀληθεύειν ἀναγκαῖον,
ἔξεστι δ' ὅμως μὴ πικρῶς τὰς τινων πονηρίας ἐλέγχειν,
10 οὐ διὰ τὴν πρὸς ἐκείνους χάριν, ἀλλὰ διὰ τὴν αὐτοῦ
μετριότητα. « Πῶς οὖν (ἵνα φῶ πρὸς αὐτὸν ὡς πα-
« ρόντα), Ἰούστε, δεινότερα συγγραφεῖν, (τοῦτο γὰρ
« αὐχεῖς περὶ σεαυτοῦ,) αἵτιοι γεγόναμεν ἐγὼ τε καὶ
« Γαλιλαῖοι τῇ πατρίδι σου τῆς πρὸς Ῥωμαίους καὶ
15 « πρὸς τὸν βασιλέα στάσεως; Πρότερον γὰρ ἢ ἐμὲ τῆς
« Γαλιλαίας στρατηγὸν ὑπὸ τοῦ κοινῶ τῶν Ἱεροσολυ-
« μιτῶν χειροτονηθῆναι, σὺ καὶ πάντες Τιβεριεῖς οὐ
« μόνον ἀνείληφατε τὰ δῆλα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν τῇ Συ-
« ρίᾳ δέκα πόλεις ἐπολεμεῖτε. Σὺ γοῦν τὰς κώμας
20 « αὐτῶν ἐνέπρησας καὶ ὁ σὸς οἰκέτης ἐπὶ τῆς παρατά-
« ξεως ἐκείνης ἔπεσεν. Ταῦτα δὲ οὐκ ἐγὼ λέγω μόνος,
« ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Οὔεσπασιανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος
« ὑπομνήμασιν οὕτω γέγραπται, καὶ τίνα τρόπον ἐν
« Πτολεμαίδι Οὔεσπασιανοῦ κατεδόσαν οἱ τῶν δέκα
25 « πόλεων ἔνοικοι, τιμωρίαν ὑποσχέναι σε τὸν αἵτιον
« ἀξιοῦντες. Καὶ ἐδεδώκεις ἂν δίκην Οὔεσπασιανοῦ
« κελεύσαντος, εἰ μὴ βασιλεὺς Ἀγρίππας, λαβὼν ἔξου-
« σίαν ἀποκτεῖναι σε, πολλὰ τῆς ἀδελφῆς Βερενίκης
« δεηθείσης, οὐκ ἀνελὼν δεδεμένον ἐπὶ πολλὸν χρόνον
30 « ἐφύλαξεν. Καὶ αἱ μετὰ ταῦτα δὲ πολιτεῖαί σου
« σαφῶς ἐμφανίζουσιν τὸν τε βίον τὸν ἄλλον, καὶ ὅτι
« σὺ τὴν πατρίδα Ῥωμαίων ἀπέστησας. Ὡν τε
« τεκμηρία καὶ γὰρ δηλώσω μετ' ὀλίγον. Βούλομαι δ'
« εἰπεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους Τιβεριεῖς ὀλίγα διὰ ὅ
35 « καὶ παραστῆσαι τοῖς ἐντυγχάνειν μέλλουσι ταῖς ἱστο-
« ρίαις ὅτι μῆτε φιλωρμαῖοι μῆτε φιλοδασιλεῖς γεγό-
« ναστε. Τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλεων αἱ μέγισται,
« Σέπφορις καὶ Τιβεριὰς ἢ σὴ πατρίς, ὧ Ἰούστε·
« ἀλλὰ Σέπφορις μὲν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς Γαλιλαίας
40 « κειμένη καὶ περὶ αὐτὴν κώμας ἔχουσα πολλὰς, καὶ
« τι θρασύνεσθαι δυναμένη πρὸς Ῥωμαίους, εἴπερ
« ἠθέλησεν, εὐχερῶς, διεγνωκυῖα τῇ πρὸς τοὺς δεσπό-
« τας ἐμμένειν πίστει, καὶ ἐμὲ τῆς πόλεως αὐτῶν ἐξέ-
« κλεισε, καὶ στρατεύσασθαι τίνα τῶν πολιτῶν Ἰου-
45 « δαίοις ἐκώλυσεν· ὅπως δὲ καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς ἀσφαλῆς
« εἴη, ἠπάτησάν με τείχεσιν αὐτῶν τὴν πόλιν ὀχυρῶ-
«σαι προτρέψαντες. Καὶ παρὰ Κεστίου Γάλλου τοῦ
« τῶν ἐν τῇ Συρίᾳ Ῥωμαϊκῶν ταγματῶν ἡγεμονεύσαν-
«τος φρουρὰν ἔχοντες ἐνεδέξαντο, καταρρονήσαντες
50 « ἐμοῦ τότε μέγα δυναμένου καὶ πᾶσι δι' ἐκπλήξεως
« ὄντος. Πολιορκουμένης δὲ τότε τῆς μεγίστης ἡμῶν
« πόλεως Ἱεροσολύμων, καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων ἱεροῦ
« κινδυνεύοντος ἐν τῇ τῶν πολυμήνων ἔξουσίᾳ γενέσθαι,
« συμμαχίαν οὐκ ἐπειμψαν μὴ βουλόμενοι δοκεῖν κατὰ

metuant supplicia, parvi pendunt et contemptui habent
veritatem. Justus igitur de iis quæ a nobis gesta fuerint
et de bello scribere aggressus, ut diligentiam adhibuisse
videretur, de me mentitus est, deque patria sua ne vera
quidem protulit. Quamobrem (necesse enim habeo me-
met contra falsa testimonia defendere) eloquar ea quæ
hactenus silui. Neque mirum cuiquam sit quod non antea
ea indicaverim : historiam enim scribenti vera dicere ne-
cessarium est; licet tamen ei non acerbè redarguere quo-
rundam improbitatem, non tam illorum gratia, quam ut
sese moderatum esse ostendat. « Quo modo igitur (ut
« ipsum tanquam præsentem alloquar), Juste, historicorum
« gravissime, (id enim tibimet arrogas,) ipse et Galilæi pa-
« triæ tuæ auctores fuimus seditionis adversum Romanos
« et regem? Prius enim quam a communi Hierosolymorum
« prætor Galilææ essem constitutus, tu et Tiberienses uni-
« versi non solum arma corripuistis, sed et Syriæ decapoli
« bellum intulistis. Tu quippe illius vicos incendisti, tuus-
« que famulus in acie illic cecidit. Atque hæc non a me tan-
« tum dicuntur, sed et in Vespasianī Imperatoris commen-
« tariis scripta reperiuntur; et quo modo Vespasianum apud
« Ptolemaidem clamoribus prosequuti sunt decapolitani,
« te unum auctorem ad supplicium deposcentes. Et pœna
« dedisses jussu Vespasianī, nisi Agrippa rex, accepta po-
« testate te interimendi, multis precibus a sorore Berenice
« interpellatus, te non sustulisset, sed diu in custodia
« vinctum servasset. Quin et res, quas postea in republica
« gessisti, palam faciunt et reliquam tuam vitam, et quod
« tu patriæ tuæ auctor fueris defectionis a Romanis. Id quod
« multis indicis paulo infra confirmatum ibo. Volo autem
« propter te aliis etiam Tiberiensibus pauca dicere, facere-
« que ut sciant qui hæc legent historias, quod neque Ro-
« manorum neque regis amici fueritis. Urbium in Galilæa
« maximæ sunt Sepphoris et Tiberias, tua, Juste, patria :
« sed Sepphoris quidem in media Galilæa sita, et circa se
« habens vicos quamplurimos, quæque facile poterat, si
« quidem voluisset, adversus Romanos aliquid audere,
« secum tamen statuens suam erga dominos fidem servare,
« et me urbe sua exclusit, edictoquo prohibuit civium suo-
« rum quenquam Judæis merere : utique a me extra peri-
« culum esset, dolo me induxerunt ut urbem eorum me-
« nibus munirem. Quo facto præsidium receperunt a
« Cestio Gallo, qui Romanis legionibus in Syria præerat,
« me contemplo, qui tum potens valde eram et omnibus
« terrori. Quum autem eo tempore oppugnarentur Hiero-
« solyma, urbs apud nos amplissima, et parum aberat quin
« templum omnibus commune in hostium potestatem veni-
« ret, non miserunt suppetias, quod videri nollent arma

« Ῥωμαίων ὅπλα λαβεῖν. Ἡ δὲ σὴ πατρίς, ᾧ Ἰοῦστε,
 « κειμένη ἐν τῇ Γεννησαρίτιδι λίμνῃ, καὶ ἀπέχουσα
 « Ἰππου μὲν στάδια τριάκοντα, Γαδάρων δὲ ἐξήκοντα,
 « Σκυθοπόλεως δὲ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τῆς ὑπάρχουσας βα-
 6 « σιλείας, μηδεμιᾶς δὲ πόλεως Ἰουδαίων παρακειμέ-
 « νης, εἰ ἤθελε τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν φυλάττειν,
 « ῥάως ἐδύνατο· καὶ γὰρ ἡ τε πόλις ὅ τε δῆμος ὅλων
 « ὑποποιεῖτο. Ἀλλ' ὥς σὺ φῆς αἴτιος ἤμην ἐγὼ τότε·
 « μετὰ ταῦτα δὲ τίς, ᾧ Ἰοῦστε; πρὸ γὰρ τῆς Ἱεροσο-
 10 « λύμων πολιορκίας οἶδας ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐμὲ γενόμενον
 « καὶ Ἰωταπάτα κατὰ κράτος ληφθέντα, φρούριά τε
 « πολλὰ, πολὺν τε Γαλιλαίων ὄχλον κατὰ τὴν μάχην
 « πεσόντα. Τότε οὖν ἐχρῆν ὑμᾶς πάντως ἀπῆλλα-
 « γμένους τοῦ δι' ἐμὲ φόβου ῥυπαί τε τὰ ὅπλα καὶ πα-
 15 « ραστῆναι τῷ βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις, ὅτι δὴ οὐχ
 « ἐκόντες, ἀλλ' ἀναγκασθέντες ἐπὶ τὸν πρὸς αὐτοὺς
 « ὠρμήσατε πόλεμον. Ὑμεῖς δὲ καὶ περιεμείνατε
 « Οὔεσπασιανὸν, ἕως αὐτὸς ἀφικόμενος μετὰ πά-
 « σης τῆς δυνάμεως προσέλθῃ τοῖς τείχεσι, καὶ τότε
 20 « διὰ φόβον τὰ ὅπλα κατέθεσθε, καὶ πάντως ἂν ὑμῶν ἡ
 « πόλις ἦλω κατὰ κράτος, εἰ μὴ τῷ βασιλεῖ δεομένῳ
 « καὶ τὴν ἄνοιαν ὑμῶν παραιτούμενῳ συνεχώρησεν
 « Οὔεσπασιανός. Οὐκ ἐγὼ τοίνυν αἴτιος, ἀλλ' ὑμεῖς
 « οἱ πολεμικὰ φρονήσαντες. Ἡ οὐ μέμνησθε ὅτι το-
 25 « σαυτάκις ὑμῶν ἐγκρατὴς γενόμενος οὐδένα διέφθειρα;
 « στασιάζοντες δὲ ὑμεῖς πρὸς ἀλλήλους, οὐ διὰ τὴν πρὸς
 « τὸν βασιλέα καὶ Ῥωμαίους εὐνοίαν, διὰ δὲ τὴν ὑμε-
 « τέραν αὐτῶν πονηρίαν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε τῶν
 « πολιτῶν ἀπεκτείνετε, κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐμοῦ
 30 « πολιορκουμένου ἐν Ἰωταπάτῳ ὑπὸ Ῥωμαίων. Τί
 « δ' οὐχὶ κατὰ τὴν τῶν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν διασχί-
 « λιοι Τιβεριῶν ἐξητάσθησαν, οἱ μὲν πεπτωκότες, οἱ
 « δὲ ληφθέντες αἰχμάλωτοι; Ἀλλὰ σὺ πολέμιος οὐ γε-
 « γονέναι φῆσαις, ὅτι πρὸς βασιλέα τότε ἔφυγες· καὶ
 35 « τοῦτο δὲ διὰ τὸν ἐξ ἐμοῦ φόβον φημί σε πεποιτημέναι.
 « Κἀγὼ μὲν πονηρὸς, ὡς λέγεις· ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίπ-
 « πας, ὁ τὴν ψυχὴν σοι συγχωρήσας ὑπὸ Οὔεσπασιανοῦ
 « θανεῖν κατακρινέντι, ὁ τοσοῦτος δωρησάμενος χρή-
 « μασι, τίνος ἔνεκεν ὑστερον δις μὲν ἔδωκε, τοσαυτά-
 40 « κίς δὲ φυγεῖν τὴν πατρίδα προσέταξε, καὶ ἀποθανεῖν
 « δὲ κελεύσας Ἀπαξ, τῇ ἀδελφῇ Βερενίκῃ πολλὰ δεη-
 « θείσῃ, τὴν σωτηρίαν ἐχαρίσατο; καὶ μετὰ τοσαῦτα
 « δέ σου τὰ κακουργήματα τάξιν ἐπιστολῶν σοι πι-
 « στεύσας, ὡς καὶ ταύτας σὲ ἡδὲ ραδιουργοῦντα, ἀπή-
 45 « λασε τῆς ὄψεως. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐλέγχειν
 « ἐπ' ἀκριβὲς ἐῷ. Θάυμαζέιν δ' ἔπεισί μοι τὴν σὴν
 « ἀναίδειαν, ὅτι τολμᾷς λέγειν ἀπάντων τῶν τὴν πρα-
 « γματείαν ταύτην γεγραφότων αὐτὸς ἄμεινον ἐξηγγελ-
 « κέναι, μᾶτε τὰ πραχθέντα κατὰ τὴν Γαλιλαίαν
 50 « ἐπιστάμενος (ἥς γὰρ ἐν Βηρυτῷ τότε παρὰ βασιλεῖ)
 « μὴθ' ὅσα ἔπαθον Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς Ἰωταπάτων πο-
 « λιορκίας ἢ ἔδρασαν ἡμᾶς παρακολούθησας, μὴθ' ὅσα
 « κατ' ἐμαυτὸν ἔπραξα πολιορκούμενος δυνηθεῖς πυθέ-
 « σθαι. Πάντες γὰρ οἱ ἀπαγγεῖλαντες ἂν διεφθάρησαν

« sumpsisse adversus Romanos. Tua vero patria, o Juste,
 « ad lacum Gennesariten sita, et distans ab Hippo triginta
 « stadiis, Gadaris sexaginta, et Scythopoli in ditione regis
 « centum et viginti, quum Judæorum urbs nulla ei adja-
 « ceat, si voluisset, facile Romanis fidem servare potuit:
 « nam et civitati ipsi et populo abunde armorum erat.
 « Verum, ut tu dicis, ipse tunc eram in causa: at quis
 « postea, o Juste? nam antequam obsiderentur Hierosolyma,
 « nosti me sub Romanis fuisse, et vi capta Iotapata, mul-
 « taque castella, magnamque populi Galilææ partem acie
 « cecidisse. Tunc igitur oportebat vos omnino a mei ter-
 « rore liberos arma abjecisse, et auxilio venisse regi
 « Romanisque, quandoquidem non sponte, sed necessitate
 « coacti in bellum contra eos irruistis. Quin et vos tantis-
 « per exspectastis Vespasianum, dum ipse cum omnibus
 « suis copiis mœnibus oppugnandis sese admoveret: ac tunc
 « demum præ metu arma posuistis, et proculdubio vestram
 « vi expugnasset urbem, nisi regi supplicanti vestramque
 « stultitiam excusanti vos condonasset Vespasianus. Non
 « mea igitur est culpa, sed vestra, qui belligerare studuistis.
 « Annon memnistis quod, vobis toties superatis, vestrâ
 « neminem interfecerim? quum vero vos seditionem inter
 « vosmet agitaretis, non ex benevolentia erga regem et
 « Romanos, sed vestrâ ipsorum ex militia, centum et
 « octoginta quinque cives occidistis, quo tempore ipse
 « a Romanis obsiderer Iotapatis. Quid? annon in Hieroso-
 « lymitana obsidione recensita sunt Tiberiensium duo
 « millia, qui partim ceciderunt, partim captivi facti sunt?
 « Sed forsân tu hostem te fuisse negabis, quod tum profu-
 « geris ad regem: id quod te fecisse aio mei metu. Et tu
 « quidem me hominem improbum esse dicis. Verum rex
 « Agrippa, qui tibi a Vespasiano capitis damnato vitam in-
 « dulsit et tam magna pecunia te donavit, qua demum
 « causa semel et iterum in vincula te conjecit, totiesque e
 « patria in exsilium ire jussit? quumque semel te morti ad-
 « dixisset, nonne multis Berenices sororis precibus motus
 « salutem tibi concessit? Postea vero quum te, in tot maleficiis
 « deprehensum, ei ab epistolis esse voluisset, ut comperit
 « hic quoque te mala fide rem agere, a conspectu suo te
 « abegit. Sed in hæc diligentius inquirere eaque redar-
 « guere desino. Ceterum mihi subit mirari impudentiam
 « tuam, qui ausus sis dicere, te omnibus qui harum rerum
 « historiam literis mandarunt, melius eas scriptis tuis
 « enarrasse, quum nec ea resciveris quæ per Galilæam gesta
 « sunt, (tunc enim Beryti eras apud regem,) nec eorum
 « quæ Romani passi sunt in Iotapatorum obsidione nosse
 « pati fecerunt, notitiam assequutus fueris; nec res a me
 « gestas dum obsiderer diacere potueris. Nam omnes qui
 « ista narrando erant acierum conflictu illic perierunt. Sed

« ἐπὶ τῆς παρατάξεως ἐκείνης. Ἄλλ' ἴσως τὰ κατὰ
 « τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πραχθέντα μετὰ ἀκριβοείας φήσεις
 « συγγεγραπέναι. Καὶ πῶς οἶόν τε ; οὔτε γὰρ πολέμῳ
 « παρέτυχες οὔτε τὰ Καίσαρος ἀνέγνως ὑπομνήματα,
 5 « μέγιστον δὲ τεκμήριον, τοῖς Καίσαρος ὑπομνήμασιν
 « ἐναντίαν πεποιῆσαι τὴν γραφὴν. Εἰ δὲ θαρρεῖς
 « ἀμεινον ἀπάντων συγγεγραπέναι, διὰ τί, ζώντων
 « Οὐσεπασιανοῦ καὶ Τίτου τῶν αὐτοκρατόρων τοῦ πο-
 « λέμου γενομένων, καὶ βασιλέως Ἀγρίππα περιόντος
 10 « ἔτι καὶ τῶν ἐκ γένους αὐτοῦ πάντων, ἀνδρῶν τῆς
 « Ἑλληνικῆς παιδείας ἐπὶ πλείστον ἡκόντων, τὴν ἱστο-
 « ρίαν οὐκ ἔφερες εἰς μέσον ; πρὸ γὰρ εἰκοσιν ἑτῶν εἴ-
 « χες γεγραμμένην, καὶ παρ' εἰδότην ἑμῆς τῆς
 « ἀκριβοείας τὴν μαρτυρίαν ἀποφέρεισθαι. Νῦν δ' ὅτε
 15 « ἐκείνοι μὲν οὐκέτι εἰσὶ μεθ' ἡμῶν, ἐλαγχθῆναι δ' οὐ
 « νομίζεις, τεθάρρηκας. Οὐ μὴν ἐγὼ σοι τὸν αὐτὸν
 « τρόπον περὶ τῆς ἑμαυτοῦ γραφῆς ἔδειξα, ἀλλ' αὐτοὶς
 « ἐπέδωκα τοῖς αὐτοκράτοσι τὰ βιβλία, μονοῦ τῶν
 « ἔργων ἡδὴ βλεπομένων. Συνήθειν γὰρ ἑμαυτῷ τε-
 20 « τηρηκῆναι τὴν τῆς ἀληθείας παράδοσιν, ἐφ' ἣ μαρτυ-
 « ρίας ταῦτέσθαι προσδοκῆσας οὐ δῆμαρτον. Καὶ
 « ἄλλοις δὲ πολλοῖς εὐθὺς ἐπέδωκα τὴν ἱστορίαν, ὧν
 « ἔνοι καὶ παρετευχῆσαι πολέμῳ, καθάπερ βασι-
 « λεὺς Ἀγρίππας καὶ τινες αὐτοῦ τῶν συγγενῶν. Ὁ μὲν
 25 « γὰρ αὐτοκράτωρ Τίτος οὕτως ἐκ μόνων αὐτῶν ἔδου-
 « λήθη τὴν γνῶσιν τοῖς ἀνθρώποις παραδοῦναι τῶν
 « πράξεων, ὥστε χαράξας τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ τὰ βιβλία
 « δημοσιεύεσθαι προσέταξεν· ὃ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας
 « ἐξήκοντα δύο γέγραπεν ἐπιστολάς, τὴν τῆς ἀληθείας
 30 « παράδοσιν μαρτυρῶν. Ὡν δὴ καὶ δύο ὑπέταξα,
 « καὶ βουλευθέντι σοι τὰ γεγραμμένα γνῶναι πάρεστιν
 « ἐξ αὐτῶν. « Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ φιλάτῳ
 « χαίρειν. Ἡδίστα διήλθον τὴν βίβλον. Καὶ μοι
 « πολὺ ἐπιμελέστερον ἔδοξας τῶν ταῦτα συγγραφάντων
 35 « ἡκριβωμέναι. Πέμπε δέ μοι καὶ τὰς λοιπάς. Ἐρ-
 « ρωσο, φιλάτα. — Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ
 « φιλάτῳ χαίρειν. Ἐξ ὧν ἔγραψας οὐδεμιᾶς δόικας
 « χρῆζειν διδασκαλίας ὑπὲρ τοῦ μαθεῖν ἡμῶς διους
 « ἀρχῆθεν. Ὅταν μέντοι συντύχῃς μοι, καὶ αὐτὸς σε
 40 « « πολλὰ κατηγήσω τῶν ἀγνοουμένων. » Ἐμοὶ δὲ,
 « ἀπαρτισθείσης τῆς ἱστορίας, Ἀγρίππας οὐ κολακεύων
 « (οὐδὲ γὰρ ἐπέβαλλεν αὐτῷ) οὐδὲ εἰρωνευόμενος, ὥς σὺ
 « φήσεις, (πόρρω γὰρ ἦν ἐκεῖνος τοιαύτης κακοηθείας,)
 « ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἐμαρτύρει, καθάπερ πάντες οἱ
 45 « ταῖς ἱστορίαις ἐντυγχάνοντες. » Ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς
 τὸν Ἰωῦστον, ἀναγκαῖαν λαβόντα τὴν παρέχασιν, μέ-
 χρι τούτων λελέχθω.

ξ'. Διοικῆσας δ' ἐγὼ τὰ κατὰ τὴν Τιβερίδα καὶ
 καθίσας τῶν φίλων συνέδριον, ἐβουλευόμην περὶ τῶν πρὸς
 50 Ἰωάννην πραχθησομένων. Ἐδόκει μὲν οὖν πᾶσι τοῖς
 Γαλιλαίοις ὀπλισάντα πάντας ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην
 καὶ λαβεῖν παρ' αὐτοῦ δίκας ὡς πάσης τῆς στάσεως
 αἰτίου γεγονότος. Οὐκ ἠρεσκόμην δ' ἐγὼ ταῖς γνώμαις
 αὐτῶν, προαίρεσιν ἔχων τὰς ταραχὰς χωρὶς φόνου

« forte dices te accurate omnia perscripsisse, quæ gesta
 « erant contra Hierosolymitas. Et qui potuisti, quum nec
 « ei bello interfueris, nec Cæsaris commentarios legeris ?
 « maximoque est indicio, quod scriperis contra quam Cæ-
 « sar in commentariis. Quodsi confidis te omnibus in
 « scribendo præstitisse, cur non, dum viverent Vespasia-
 « nus ac Titus, quorum Imperatorum auspiciis confectum
 « erat bellum, et dum Agrippa rex superstes esset, cogna-
 « tique ejus, viri Græcarum literarum peritissimi, historiam
 « tuam in lucem edidisti ? eam utique ante viginti annos
 « scriptis consignatam habebas : et poteras ab iis, quibus
 « omnia explorata erant, accuratæ diligentiae testimonium
 « retulisse. Nunc vero, quando illi quidem nobiscum esse
 « desiderunt, teque redargui non posse arbitraris, ausus es
 « librum edere. At non ego de meis libris perinde ac tu
 « sum veritus, sed ipsis Imperatoribus eos obtuli, quum res
 « gestæ pæne adhuc ante omnium oculos versarentur :
 « quippe consocius eram mihi servatæ ubicunque veritatis.
 « Ac proinde quum testimonium illorum speravissem, non
 « sum ex expectatione mea frustratus. Quin etiam cum plu-
 « ribus aliis historiam meam communicavi, quorum non-
 « nulli bello interfuerant : inter quos fuit rex Agrippa, et
 « quidam ex ejus propinquis. Nam Titus quidem Impera-
 « tor ex iis solis rerum gestarum notitiam hominibus tradi
 « tantopere voluit, ut manu sua subscriptos publicari præ-
 « cepit : rex vero Agrippa duas et sexaginta scripsit epi-
 « stolas, quibus veritatem a me traditam esse testatur. Ex
 « quibus sane duas etiam subjeci ; et tibi, si volueris, inde
 « licet ea cognoscere quæ scripta erant. « Rex Agrippa
 « Josepho carissimo S. Libenter admodum perlegi li-
 « brum tuum. Et mihi visus es diligenter magis et accu-
 « rate quam alii, qui de iisdem rebus scripserunt, narra-
 « tionem contexuisse. Fac autem mihi mittas quod reli-
 « quum est. Vale, carissima. — Rex Agrippa Josepho
 « carissimo S. Ex iis quæ scripisti nihil desiderare vide-
 « ris quod aliquis te edoceat, quo nos omnes quæ gesta
 « fuerint ab initio perspecta habeamus. Tamen quum me
 « convenieris, ipse faciam ut auditione aliquammulta acci-
 « pias quæ ignorantur. » Mihi autem, historia absoluta,
 « Agrippa, non adulatione utens, (hoc enim ei non convenie-
 « bat,) neque ut tu dices dissimulatione, (nam plurimum
 « aberat ab ista ingenii malignitate,) sed, quemadmodum ii
 « omnes qui historias legunt, de veritate ejus testimonium
 « perhibebat. » Et hæc quidem quæ ad Justum spectant, de
 quibus necessario instituenda erat digressio, hactenus dicta
 sunt.

66. Ego vero quum res Tiberiadis curassem et amicorum
 concilium coegissem, deliberabam quid de Joanne facien-
 dum esset. Et Galilæis quidem omnibus placuit ut, quum
 ipsos armis instruxissem, in Joannem impetum facerem, de-
 que eo tanquam seditionis totius auctore penas sumerem,
 At mihi displicebat illorum sententia, cui constitutum erat
 sine cæde tumultus componere. Quamobrem eos adhorta-

καταστέλλειν. Ὅθεν δὴ παρήνεσα πᾶσαν εἰσενέγκασθαι πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ γινῶναι τὰ δνόματα τῶν ὑπὸ τῇ Ἰωάννῃ ὄντων. Ποιησάντων δὲ ἐκείνων, γνοὺς ἐγὼ τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες ἦσαν, ἐξέθηκα πρόγραμμα, 5 διὰ τοῦτου πρίστιν καὶ δεξιὰν προτείνων τοῖς μετὰ Ἰωάννου θελήσασι λαβεῖν μετάνοιαν, καὶ ἡμερῶν εἰκοσι χρόνον προέτεινα τοῖς βουλευσασθαι θέλουσι περὶ τῶν ἑαυτοῖς συμφερόντων. Ἠπείλουν δὲ, εἰ μὴ ῥίψωσι τὰ ὅπλα, καταπρήσειν αὐτῶν τὰς οἰκῆσεις καὶ 10 δημοσιώσειν τὰς οὐσίας. Ταῦτα δὲ ἀκούσαντες οἱ ἄνθρωποι καὶ ταραχθέντες οὐ τι μετρίως, καταλείπουσι μὲν τὸν Ἰωάννην, τὰ δ' ὅπλα ῥίψαντες ἦκον πρὸς με τετρακισχίλιοι τὸν ἀριθμόν. Μόνοι δὲ τῇ Ἰωάννῃ παρέμειναν οἱ πολῖται καὶ ξένοι τινὲς ἐκ τῆς Τυρίων 15 μητροπόλεως ὡς χίλιοι καὶ πεντακόσιοι. Ἰωάννης μὲν οὕτω καταστρατηγηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, τὸ λοιπὸν ἐν τῇ πατρίδι περίφοδος ἐμείνεν.

ξζ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Σεπφωρίται θαρρήσαντες ἀναλαμβάνουσιν ὅπλα, πεποιθότες τῇ τε τῶν 20 τευχῶν ὀχυρότητι καὶ τῷ πρὸς ἑτέροις ὄντα με ὄρᾶν. Πέμπουσι δὴ πρὸς Κέστιον Γάλλον (Συρίας δ' ἦν οὗτος ἡγεμῶν) παρακαλοῦντες ἢ αὐτὸν ἔχειν θάττον παραληψόμενον αὐτῶν τὴν πόλιν, ἢ πέμψαι τοὺς φρουρήσοντας. Ὁ δὲ Γάλλος ἐλεύσεσθαι μὲν ὑπέσχετο, 25 πότε δὲ οὐ διεσάφησεν. Κἀγὼ ταῦτα πυθόμενος, ἀναλαβὼν τοὺς σὺν ἐμοὶ στρατιώτας καὶ ὁρμήσας ἐπὶ τοὺς Σεπφωρίτας, εἶλον αὐτῶν τὴν πόλιν κατὰ κράτος. Λαβόμενοι δ' ἀφορμῆς οἱ Γαλιλαῖοι, καὶ παρῆναι τοῦ μίσους τὸν καιρὸν οἰηθέντες, (εἶχον γὰρ ἀπεχθῶς καὶ 30 πρὸς ταύτην τὴν πόλιν,) ὥρμησαν ὡς ἄδην ἀφανίσοντες πάντας σὺν τοῖς ἐποίκοις. Εἰσδραμόντες οὖν ἐνεπύμασαν αὐτῶν τὰς οἰκίας, ἐρήμους καταλαμβάνοντες· οἱ γὰρ ἄνθρωποι δέισαντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν συνέφυγον. Διήρπαζον δὲ πάντα, καὶ τρόπον οὐδένα 35 πορθήσεως κατὰ τῶν δημοφύλων παρελίμπανον. Ταῦτ' ἐγὼ θεασάμενος σφόδρα διετίθην ἀνιαρῶς, καὶ παύεσθαι προσέταττον αὐτοῖς, ὑπομιμνήσκων ὅτι τοιαῦτα ὁρᾶν δημοφύλους οὐκ ἔστιν ὅσιον. Ἐπεὶ δ' οὔτε παρακαλοῦντος οὔτε προστάσσοντος ἤκουον, ἐνίκα δὲ τὸ μῖσος τὰς 40 παραινέσεις, τοὺς πιστοτάτους τῶν περὶ ἐμὲ φίλων ἐκέλευσα διαδοῦναι λόγους ὡς Ῥωμαίων μετὰ μεγάλης δυνάμειος κατὰ τὸ ἕτερον μέρος τῆς πόλεως εἰσβεβληκότοις. Ταῦτα δ' ἐποίουν ὑπὲρ τοῦ τῆς φήμης ἐμπε- 45 σούσης ἐπισχεῖν μὲν τῶν Γαλιλαίων τὰς ὁρμὰς, δια-σῶσαι δὲ τὴν τῶν Σεπφωριτῶν πόλιν. Καὶ τέλος προὐχώρησε τὸ στρατήγημα. Τῆς γὰρ ἀγγελίας ἀκούσαντες ἐφοβήθησαν ὑπὲρ αὐτῶν καὶ καταλιπόντες τῆς ἀρπαγὰς ἔφυγον, μάλιστα δὲ, ἐπεὶ καμὲ τὸν στρα- 50 τηγὸν ἐώρων ταῦτα ποιοῦντα. Πρὸς γὰρ τὸ πιστὸν τῆς φήμης ἐσκηπτόμην ὁμοίως αὐτοῖς διατίθεσθαι. Σεπφωρίται δὲ παρ' ἐλπίδα τὴν ἑαυτῶν ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ σοφίσματος ἐσώθησαν.

ξη'. Καὶ Τιβερίας δὲ παρ' ὀλίγον διηρπάσθη ὑπὸ Γαλιλαίων, ταύτης αἰτίας ὑποπεσούσης. Τῶν ἐκ

tus sum ad curam omnem adhibendam, ut eorum qui sub Joanne erant nomina ediscerent. Quod quum illi fecissent, comperto mihi qui viri essent, edictum proposui, quo fidam dextramque me illis porrigere dicebam, qui ab Joanne slarent, modo resipiscerent : atque viginti dierum spatium eis præscripsi, qui suis rebus vellent consulere. Porro minitabar, nisi arma projicerent, me ignem illorum domibus subjecturum esse, bonaque illorum publicaturum. His illi auditis, nec mediocri timore perculti, Joannem relinquunt, armisque projectis ad me venerunt, numero circiter quattuor millia. Soli vero apud Joannem manserunt cives ipsius, et peregrini quidam e Tyriorum metropoli, mille ferme et quingenti. Joannes quidem, ita meo strategemate superatus, deinceps in patria prae meta se continuit.

67. Sub idem autem tempus Sepphoritæ sumptis animis ad arma provolant, freti firmitate mœnium, et quod me viderent aliis rebus distineri. Itaque mittunt ad Cestium Gallum, (erat autem is tum Syriæ præses,) rogantes ut aut ipse oculus veniret in suam fidem ipsorum civitatem accepturus, aut saltem eo mitteret militum præsidium. Gallus vero se venturum quidem esse promittebat, sed de tempore nihil constituit. Atque ego, quum ista accepissem, assumptis mecum militibus meis et in Sepphoritas facta impressione, vi illorum urbem expugnabam. Galilæi vero, hac occasione arrepta, ratique sibi adesse odii sui satiandi tempus, (isti enim civitati infesti erant infensusque,) incitati ferebantur, quasi cives omnes advenasque ad inter necem usque deleturi. Itaque quum excursionem fecissent, ædes illorum, quas vacuas deprehendebant, igne cremarunt : nam homines præ metu in arcem confugiebant. Diripiebant autem omnia, nec ullum vastationi modum adhibebant adversus populares suos. Ista quum ego animadvertissem, vehementer dolebam, illisque imperabam ut desinerent, nefas esse suggerens ita tractare ejusdem tribus homines. Postquam vero neque obsecranti neque imperanti morem gerebant, (nam admonitionibus prævalebat odii magnitudo,) amicorum qui circa me erant fidissimos jussi rumorem spargere, Romanos cum magna militum manu irruptionem fecisse in alteram urbis partem. Hæc autem faciebam, ut fama percrebescente Galilæorum quidem impetus reprimetur, servareturque Sepphoritarum civitas. Tandemque bene successit hoc strategema. Audito enim ejusmodi nuncio sibi ipsis timuerunt, relictisque a tergo quæ raptu ceperant, fugæ se mandarunt, præsertim quum me ducem eadem facere viderent. Nam ad fidem rumori faciendam simulabam me similiter atque ipsos periculo terreri. Sepphoritæ autem præter omnium suorum spem hoc meo commento salutem consequiti sunt.

68. Sed et Tiberias parum abfuit quin a Gallilæis diriperetur, ex hujusmodi causa. Senatus ejus primores scri-

τῆς βουλῆς οἱ πρῶτοι γράφουσι πρὸς τὸν βασιλέα, παρακαλοῦντες ἀρκεῖσθαι πρὸς αὐτοὺς παραληγόμενον τὴν πόλιν. Ὑπέσχετο βασιλεὺς ἔρχεσθαι, καὶ τὰς ἐπιστολάς ἀντιγράφει, καὶ τῶν περὶ κοιτῶνά τινι, Κρίσπῳ
 5 μὲν τούνομα, τὸ δὲ γένος Ἰουδαίῳ, δίδωσι πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς φέρειν. Τοῦτον κομίσαντα γράμματα γνωρίσαντες οἱ Γαλιλαῖοι καὶ συλλαβόντες ἄγουσιν ἐπ' ἐμέ· τὸ δὲ πᾶν πλῆθος, ὡς ἤκουσε, παροξυνθὲν ἐφ' ὅπλα τρέπεται. Συναχθέντες δὲ πολλοὶ πανταχόθεν κατὰ
 10 τὴν ἐπιούσαν ἤκον εἰς Ἀσοχὶν πόλιν, ἐνθα δὴ τὴν κατάλυσιν ἐποιοῦμην, καταβοήσεις τε σφόδρα ἐποιοῦντο, προδόντι ἀποκαλοῦντες τὴν Τιβεριάδα καὶ βασιλέως φίλην, ἐπιτρέπουν τε ἡξίουν αὐτοὺς καταβάσιν ἄρδην ἀφανίσαι. Καὶ γὰρ πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς εἶχον ἀπε-
 15 χθῆς ὡς πρὸς τοὺς Σεπφωρίτας.

θβ'. Ἐγὼ δὲ ἀκούσας ἠπόρουσι τὴν τρόπον ἐξαρκάσαι τὴν Τιβεριάδα τῆς Γαλιλαίων ὀργῆς ἐπ' αὐτοὺς. Ἀρ-
 νήσασθαι γὰρ οὐκ ἐδυνάμην μὴ γεγραφέναι τοὺς Τιβερι-
 20 εῖς καλοῦντας τὸν βασιλέα· ἤλεγχον γὰρ αἱ παρ' ἐκεί-
 νου πρὸς αὐτοὺς ἀντιγραφαὶ τὴν ἀλήθειαν. Σύννοος οὖν πολλὴν ὥραν γενόμενος, « ὅτι μὲν ἡδικήκασι, εἶπον, « Τιβεριεῖς, οἷδα καὶ γὰρ τὴν πόλιν δὲ αὐτῶν ὑμᾶς οὐ « κωλύσω διαρπάσαι. Δεῖ δ' ὅμως καὶ μετὰ κρίσεως « τὰ τηλικαῦτα πράττειν. Οὐ γὰρ μόνοι Τιβεριεῖς
 25 « προδόνται τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν γεγονασιν, ἀλλὰ πολ-
 « λοὶ καὶ τῶν ἐν Γαλιλαίᾳ δοκιμωτάτων. Προσμεί-
 « νετε δὲ μέχρι τοὺς αἰτίους ἀκριβῶς ἐκμάθω, καὶ « τότε πάντας ὑποχειρίους ἔξετε καὶ ὅσους ἰδίᾳ ἐπάξαι « δυνήσεσθε ». Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔπεισα τὸ πλῆθος, καὶ
 30 παυσάμενον τῆς ὀργῆς διελύθησαν. Τὸν παρὰ βασι-
 λέως δὲ πεμφθέντα δῆσαι κελεύσας, μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας ἐπὶ τινι τῶν ἐμαυτοῦ χρεῶν ἐπείγουσαν σκη-
 ψάμενος ἐκδημεῖν τῆς βασιλείας, καλέσας τὸν Κρίσπον
 35 λάθρα προσέταξα μεθύσαι τὸν στρατιώτην φύλακα καὶ
 φυγεῖν πρὸς βασιλέα· μὴ γὰρ διωχθῆσεσθαι. Καὶ ὁ μὲν ταῖς ὑποθήκαις πεισθεὶς διέφυγε, Τιβεριὰς δὲ μέλλουσα δεύτερον ἀφανίσθαι, στρατηγία τῇ ἐμῇ καὶ
 40 προνοίᾳ τῇ περὶ αὐτῆς ὁρῶν οὐτὸν κινδυνὸν διέφυγεν.

ο'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Ἰούστος ὁ Πίστου
 45 παῖς λαθὼν ἐμὲ διχιδρόσκει πρὸς τὸν βασιλέα. Τὴν αἰ-
 τίαν δὲ, δι' ἣν τοῦτο ἐπραξεν, ἀφηγήσομαι. Λαβόν-
 τος ἀρχὴν Ἰουδαίους τοῦ πρὸς Ῥωμαίους πολέμου, Τι-
 βεριεῖς διεγνώκεισαν ὑπακοῦειν βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίων
 50 μὴ ἀφίστασθαι. Πείθει δ' αὐτοὺς Ἰούστος ἐφ' ὅπλα
 χωρῆσαι, νεωτέρων αὐτῶς ἐπιέμενος πραγμάτων, καὶ
 δι' ἐλπίδος ἔχων ἄρξειν Γαλιλαίων τε καὶ τῆς ἐαυτοῦ
 πατρίδος. Οὐ μὴν τῶν προσδοκῶντων ἐπέτυχεν.
 55 Γαλιλαῖοι τε γὰρ, ἐχθρῶς ἔχοντες πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς,
 διὰ μὴνιν ὧν ἐπ' αὐτοῦ πρὸ τοῦ πολέμου ἐπεπόνθεισαν,
 οὐκ ἠνείχοντο στρατηγούντος αὐτῶν Ἰούστου. Κἀγὼ
 δὲ τὴν προστασίαν τῆς Γαλιλαίας πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ
 κοινῶν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πολλὰκις εἰς τοσαύτην ἤκον
 ὀργὴν ὡς ὄλγῳ δεῖν ἀποκτείνειν τὸν Ἰούστον, φέρειν
 αὐτοῦ τὴν μοχθηρίαν οὐ δυνάμενος. Δείσας οὖν ἐκεί-

bunt ad regem, rogantes ut ad ipsos veniret urbemque sub imperium suum acciperet. Rex se venturum promittebat, illisque rescripsit, et literas ad Tiberienses perferendas cui-
 dam eorum dedit, qui ei a cubiculo erant, Crispo quidem nomine, genere vero Judæo. Galilæi hunc qui literas de-
 ferebat agnitum comprehensumque ad me ducunt : plebs autem omnis, hac re audita, valde exasperata erat, et ad arma procurrebat. Quumque multi postridie ejus diei un-
 dique congregati essent, ad urbem Asochin, in qua dever-
 sabar, veniebant, et vehementer vociferabant Tiberiadem
 proditricem appellantes regisque amicam : postulabantque
 ut permitterem ipsis, descensu illic facto, eam funditus
 evertere. Tiberiensibus quippe æque infensi erant ac
 Sepphoritis.

69. Ego vero, istis auditis, mecum dubitabam quo modo Tiberiadem iratis Galilæis eriperem. Nam infitiri non pote-
 ram Tiberienses literis regem ad se accivisse; nam literæ, ab illo ad eos rescriptæ, rei veritatem arguebant. Itaque
 quum diu tacitus mecum cogitasset, tandem respondebam, « Tiberienses quidem inique egisse et ipse novi, nec per me
 « stabit quominus urbem eorum diripiatis. Veruntamen
 « ejusmodi quid non nisi adhibito judicio admittendum.
 « Non enim soli Tiberienses libertatem nostram prodiderunt,
 « sed et multi eorum qui in Galilæa fidei spectatissimæ ha-
 « bentur. Quare manete tantisper, dum exactius edidi-
 « cero quinam fuerint proditionis auctores : et tunc omnes
 « in potestate vestra habebitis, et quotquot eorum vos
 « singuli adducere poteritis. » Atque hæc loquutus persuasi
 multitudini : moxque, ubi ira resederat, domum quisque
 suam discesserunt. Quum autem eum qui a rege missus
 erat vinciri jussissem, non ita multis post diebus, quum si-
 mulassem me necesse habere e regno abire ad aliquid ne-
 gotii conficiendum, Crispo ad me clam accito, jussi ut mili-
 tem custodem inebriaret, atque ita ad regem fugeret : neque
 enim a fuga retractum iri. Et hic quidem consilio meo
 obsequutus, evasit, Tiberias vero, quum in extremo excidii
 discrimine iterum constituta esset, mea solertia, qua ei
 providebam, periculum brevi adeundum hoc modo effugit.

70. Sub idem tempus Justus Pisti filius me inscio ad re-
 gem perfugit. Causam autem, cur ita fecerit, exponam. Quom primum ortum esset bellum, quod Judæi contra
 Romanos gesserunt, Tiberienses decreverant regi parere et
 a Romanis neutiquam desciscere. Justus vero suadet eis
 arma capere, quod et ipse novis rebus studeret, speraret-
 que imperium adiacere Galilæorum patriæque suæ. Non
 tamen voti compos factus est. Nam et Galilæi Tiberiensibus
 infensi ex ira quam conceperant ob ea quæ ante bel-
 lum ab eo passi fuerant, Justum pro duce habere non fe-
 rebant. Atque ego, cui commissa erat præfectura Galilææ
 a communi Hierosolymorum, sæpenumero adeo ira
 accensus eram ut parum abfuerim ab Justo occidendo,
 quod malitiam ejus perpeti nequiverim. Ille igitur veri-

νος μὴ καὶ λάβῃ τέλος ἀπαξ ὁ θυμὸς, ἐπειμψα πρὸς βασιλέα, κρείσσον καὶ ἀσφαλέστερον οἰκήσιν παρ' ἐκείνῳ νομίζων.

οα'. Σεπφωρίται δὲ, παραδόξως τὸν πρῶτον κίνδυνον διαφυγόντες, πρὸς Κίστιον Γάλλον ἐπειμψαν, καὶ ἤκειν παρεκάλουν ὡς αὐτοὺς θάπτον παραληφόμενον τὴν πόλιν, ἣ πέμπειν δύναμιν τὴν ἀνακόφουσαν τὰς ἐπ' αὐτοὺς τῶν πολεμίων ἐπιδρομάς. Καὶ τέλος ἐπεισαν τὸν Γάλλον πέμψαι δύναμιν αὐτοῖς ἱππικὴν τε καὶ πεζικὴν πάλιν συχρὴν, ἣν ἐλθοῦσαν νυκτὸς εἰσεδέξαντο. Κακουμένης δὲ ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς στρατιᾶς τῆς περὶ τὴν χώρας, ἀναλαβὼν ἐγὼ τοὺς περὶ ἐμὲ στρατιώτας, ἤκον εἰς Γάρις κώμην· ἐνθα βαλλόμενος χάρακα πόρρω τῆς Σεπφωριτῶν πόλεως ἀπέχων σταδίων εἴκοσι, νυκτὸς ἐπ' αὐτὴν προσέμιξα, καὶ τοῖς τείχεσι προσέβαλλον· καὶ διὰ κλιμάκων ἐμβιδίσας συγχυὺς τῶν στρατιωτῶν ἐγκρατὴς τοῦ πλείστου τῆς πόλεως μέρους ἐγενόμην. Μετ' οὐ πολὺ δὲ διὰ τὴν τῶν τόπων ἀγνοίαν ἀναγκασθέντες ἀναχωρήσαμεν, ἀνελόντες μὲν δυοκαίδεκα Ῥωμαίων πεζοὺς, δύο δὲ ἱππεῖς, ὧλίκους δὲ Σεπφωριτῶν, αὐτοὶ δὲ ἓνα μόνον ἀπεβάλομεν. Γενομένης δὲ ὑστερον ἡμῖν κατὰ τὸ πεδὸν μάχης πρὸς τοὺς ἱππεῖς, μέχρι πολλοῦ καρτερῶς διακινδυνεύσαντες ἡττηθήμεν. Περιελθόντων γάρ με τῶν Ῥωμαίων, οἱ μετ' ἐμοῦ δεισάντες ἔφυγον εἰς τοῦτο πῖσιον. Πίπτει δὲ τῆς παρατάξεως ἐκείνης εἰς τῶν πεπιστευμένων τὴν τοῦ σώματος μου φυλακὴν, Ἰούστος τοῦνομα, καὶ παρὰ βασιλεῖ ποτε τὴν αὐτὴν τάξιν ἐσχηκώς. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἡ παρὰ βασιλέως δύναμις ἤκειν ἱππικὴ τε καὶ πεζικὴ, καὶ Σύλλας 30 ἐπ' αὐτῆς ἡγεμὼν, ὃ ἐπὶ τῶν σωματοφυλάκων. Οὗτος οὖν βαλλόμενος στρατόπεδον Ἰουλιᾶδος ἀπέχων σταδίου πέντε, φρουρὰν ἐπέστησε ταῖς ὁδοῖς, τῇ τε εἰς Κανὰ ἀγούσῃ καὶ τῇ εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον, ὑπὲρ τοῦ τὰς παρὰ τῶν Γαλιλαίων ὠφελείας τοῖς ἐνοικοῖς 35 ἀποκλείειν.

οβ'. Ταῦτα δ' ὡς ἐγὼ ἐπυθόμην, πέμπω δισχιλίους ὀπλίτας καὶ στρατηγὸν αὐτῶν Ἰερεμίαν· οἱ δὲ καὶ χάρακα θέντες ἀπὸ σταδίου τῆς Ἰουλιᾶδος πλησίον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ πλεόν ἀεροβολισμῶν οὐδὲν ἐπραξαν, 40 μέχρι τρισχιλίων ἐγὼ στρατιώτας ἀναλαβὼν ἤκον πρὸς αὐτούς. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ἐν τινι φάραγγι καθίσας λόχον οὐκ ἄπωθεν αὐτῶν τοῦ χάρακος, προεκαλούμην τοὺς βασιλικούς εἰς μάχην, παραινέσας τοῖς μετ' ἐμοῦ στρατιώταις στρέψαι τὰ νῦτα μέχρις 45 ἂν ἐπισπάσωνται τοὺς πολεμίους προελθεῖν· ὅπερ καὶ ἐγένετο. Σύλλας γάρ, εἰκάσας ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν, προελθὼν ἐπιδιώκειν ὅσος τε ἦν. Κατὰ νύκτου δ' αὐτὸν λαμβάνουσιν οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας καὶ σφόδρα πάντας ἐθροῦθησαν. Ἐγὼ δὲ εὐθὺς ὀξείᾳ 50 χρησάμενος ὑποστροφῇ, μετὰ τῆς δυνάμεως ὑπὸντησας τοῖς βασιλικοῖς, καὶ εἰς φυγὴν ἔτρεψα· καὶ κατάρθωτό μοι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ πρᾶξις μὴ ἐμποδῶν γενομένου δαίμονος τινος. Ὁ γὰρ ἵππος ἐφ' ᾧ τὴν μάχην ἐποιούμην εἰς ταλματώδη τόπον ἐμπεσὼν συγ-

tus ne ira mea aliquando in caedem prorumperet, ad regem misit, fore ratus ut apud illum et melius et tutius habitaret.

71. Sepphoritæ autem, præter opinionem e primo periculo elapsi, ad Cestium Gallum miserunt, rogantes ut ad eos ocus veniret, urbem in fidem suam accepturus, aut militum manum expediret, quæ hostium incursiones reprimeret. Tandemque persuaserunt Gallo de integro ad ipsos mittere copias aliquammultas pedestres equestresque: quas, quum venissent, noctu receperant. Quum autem regio finitima a militibus Romanis vexaretur, ipso, assumptis qui mecum erant militibus, in vicum cui nomen Garis veniebam, ubi, castris positis valloque circumdatis, quum abessem a Sepphori viginti stadiorum intervallo, nocte copiis urbi admotis mœnibus successi, quumque per scalas magnam militum vim ea scandere fecissem, maximam urbis partem in meam potestatem redigebam. Non multo autem post propter locorum ignorantiam necessitate coacti regressi sumus, occisis duodecim quidem Romanorum pedibus, duobus vero equitibus, et Sepphoritarum nonnullis, uno tantum e nostris desiderato. Aliquanto autem post praelio in planitie cum equitibus conserto, quum diu pericula fortiter adiassemus, victi sumus. Nam quum circumventus essem a Romanis, qui mecum erant præ metu terga vertebant. Ex illa vero acie cadit unus eorum quibus credita erat corporis mei custodia, Justus nomine, quique apud regem aliquando eundem locum tenuerat. Per idem autem tempus a rege veniebat copię equestres pedestresque, et Sylla qui dux eis præerat, satellitum præfectus. Hic igitur, quum ad stadia quinque a Juliade castra posuisset, custodias præfecit viis, uni ad Cana ducenti, alteri ad castellum Gamala, ut omni a Galilæis commeatu incolae excluderet.

72. Ista quum primum ego accepiissem, duo militum millia eo mitto, et qui dux illis esset Jeremiam. Illi vero, positis prope Jordanem amnem castris stadii intervallo ab Juliade, ad nullam nisi velitarem pugnam venerunt, donec ipse ad eos me conferebam cum tribus militum millibus. Sequenti vero die quum insidias in valle quadam collocaissem, haud ita procul ab illorum castris, regiones ad pugnam provocabam, admonitis qui mecum erant militibus, tantisper terga ut obverterent, quoad hostes ad progrediendum elicerent: id quod factum erat. Nam Sylla, ratus nostros fugam non simulatam capessere, egressus aeso ad nos persequendum expediebat. A tergo autem ipsum occupant qui ex insidiis surgebant, et omnes valde perturbarunt. Ego vero e vestigio celeriter conversus, cum meis omnibus regis obviam processi, et in fugam compuli. Atque praelium mihi ea die prorsus ex animi sententia successisset, nisi fors quædam mihi obtulisset. Equus enim, ex quo pugnabam, in locum cœnosum forte incidens, simul cum ipso me solo

κτῆνεγά με ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· θραύσεως δὲ τῶν ἄρθρων γενομένης ἐπὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, ἐκομίσθη εἰς κώμην Κεφαρνώμην λεγομένην. Οἱ δὲ ἐμοὶ ταῦτ' ἀκούσαντες, καὶ δεδοκότες μὴ τι χεῖρον ἔπαθον, τῆς
 5 μὲν ἐπὶ πλείον διώξεως ἀπέσχοντο, ὑπέστρεφον δὲ περὶ ἐμέ λαν ἀγωνιῶντες. Μεταπεμφόμενος οὖν ἱατροὺς καὶ θεραπευθεὶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, αὐτοῦ κατέμεινα πυρέζας, δόξαν τε τοῖς ἱατροῖς, τῆς νυκτὸς εἰς Ταριχαίας μετακομισθῆναι.

10 ογ'. Σύλλας δὲ καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ πυθόμενοι τὰ κατ' ἐμέ πάλιν ἐθάρσαν. Καὶ γνόντες ἀμειλίσθαι τὰ περὶ τὴν φυλακὴν τοῦ στρατοπέδου, διὰ νυκτὸς ἱππέων λόχον ἰδρύσαντες ἐν τῇ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, γενομένης ἡμέρας εἰς μάχην ἡμῶς προεκαλῆσαντο. Τῶν δ' ὑπά-
 15 κουσάντων καὶ μέρι τοῦ πεδίου προελόντων, ἐπιφανέντες οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας ἱππεῖς καὶ ταράξαντες αὐτοὺς εἰς φυγὴν ἔτρεψαν, ἕξ τε τῶν ἡμετέρων ἔκτειναν, οὐ μὴν μέγχι τέλους τὴν νίκην ἤγαγον. Καταπελευκέναι γάρ τινας ὀπλίτας ἀκούσαντας ἀπὸ Ταριχαίων εἰς Ἰουλιάδα,
 20 φοβηθέντες ἀνεχώρησαν.

οδ'. Μετ' οὐ πολὺν δὲ χρόνον Οὐεσπασιανὸς εἰς Τύρον ἀφικνεῖται καὶ σὺν αὐτῷ δ βασιλεὺς Ἀγρίππας. Καὶ οἱ Τύριοι βλασφημεῖν ἤρξαντο τὸν βασιλέα, Τυρίων αὐτὸν καλοῦντες καὶ Ῥωμαίων πολέμιον. Τὸν
 25 γὰρ στρατοπεδάρχην αὐτοῦ Φίλιππον ἔλεγον προδεδωκέναι τὴν βασιλικὴν αὐλὴν καὶ τὰς Ῥωμαίων δυνάμεις τὰς οὖσας ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τὴν αὐτοῦ πρόσταξιν. Οὐεσπασιανὸς δὲ ἀκούσας Τυρίους μὲν ἐπέπληξεν, ὑβρίζουσι ἀνδρα καὶ βασιλέα καὶ Ῥω-
 30 μαίους φίλον· τῷ δὲ βασιλεῖ παρήνευσε πέμψαι Φίλιππον εἰς Ῥώμην, ὑφέλοντα λόγον Νέρωνι περὶ τῶν πεπραγμένων. Φίλιππος δὲ πεμφθεὶς οὐχ ἦκεν εἰς ὄφιν Νέρωνι· καταλαβὼν γὰρ αὐτὸν ἐν τοῖς ἐσχάτοις ὄντα διὰ τὰς ἐμπεσούσας ταραχὰς καὶ τὸν ἐμφύλιον
 35 πόλεμον, ὑπέστρεψε πρὸς τὸν βασιλέα. Ἐπεὶ δὲ Οὐεσπασιανὸς εἰς Πτολεμαῖδα παρεγένετο, οἱ πρῶτοι τῶν τῆς Συρίας δέκα πόλεων κατεβῶν Ἰούστου τοῦ Τιβερίεως, ὅτι τὰς κώμας αὐτῶν ἐνέπρησεν. Παρέδωκεν οὖν αὐτὸν Οὐεσπασιανὸς τῷ βασιλεῖ κολασθῆσθαι
 40 μενον ὑπὸ τῶν τῆς βασιλείας ὑποτελῶν. Ὁ βασιλεὺς δ' αὐτὸν ἔδωκεν, ἐπικρυφάμενος τοῦτο Οὐεσπασιανόν, ὡς ἀνωτέρω δεδῆλωται. Σεπφωρίται δ' ὑπαντήσαντες καὶ ἀσπασάμενοι Οὐεσπασιανὸν λαμβάνουσι δυνάμει
 καὶ στρατηγὸν Πλάκιδον, ἀναβάντες δὲ μετὰ τούτων,
 45 ἐπομένου μου ἄχρι τῆς εἰς Γαλιλαίαν Οὐεσπασιανοῦ ἀφίξεως. Περὶ ἧς τίνα τρόπον ἐγένετο, καὶ πῶς περὶ Ταριχαίαν κώμην τὴν πρώτην πρὸς ἐμὴ μάχην ἐποιήσατο, καὶ ὡς ἐκείθεν εἰς τὰ Ἰωτάπατα ἀνεχώρησαν, καὶ τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὴν ταύτης πολιορκίαν,
 50 καὶ ὃν τρόπον ζῶν ληφθεὶς ἐδέθη, καὶ πῶς ἐλύθη, πάντα τε τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον καὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν, μετὰ ἀκριβείας ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βίβλοις ἀπήγγελα. Ἀναγκαῖον δ' ἐστίν, ὥς ὅμαι, καὶ ὅσα

allisit : quum autem articularum ad manus carpum facta esset contusio, deportatus sum in vicum, cui nomen Cepharnome. At mei, quum ista audivissent, sollicitique essent ne quid forsitan pejus mihi acciderit, ab hostibus quidem persequendis destiterunt, atque reversi de me vehementer animis angebantur. Accitis igitur medicis et curatione adhibita, ibi per eam diem mansi, quod febriculam haberem, et nocte ex medicorum sententia translatus sum Tarichæas.

73. Sylla autem et qui cum eo erant, ubi ad eos perlata essent quæ mihi acciderant, animos resumpserunt : quumque novissint negligentius custodiri castra, noctu trans Jordanem collocata in insidiis equitum turma, prima luce nos ad prælium provocarunt. Quibus pugnam non detrectantibus, et in planitiem progressis, coorti e latebris equites, terrore injecto eos in fugam verterunt ; ex nostris etiam sex occiderunt, sibi tamen e manibus victoriam excidere passi sunt. Nam quum audissent milites nonnullos Tarichæis navibus Juliadem advectos esse, præ metu receptui cecinerunt.

74. Non multo autem post Vespasianus Tyrum venit, et cum eo Agrippa rex. Atque Tyrii regem maledictis incensere cœperunt, hostem eum vocantes et Tyriorum et Romanorum. Ejus enim exercitum præfectum Philippum regiam prodidisse dicebant et Romanorum milites qui Hierosolymis erant, idque ipsius jussu. Atqui Vespasianus his auditis Tyrios quidem objurgavit, quod virum et regem et Romanorum amicum contumeliis afficerent ; regem vero adhortatus est ut Philippum Romam mitteret, Neroni eorum quæ gesta erant rationem redditurum. Philippus proinde missus in Neronis conspectum non veniebat : quum enim offendisset eum in extremis agentem propter tumultus qui inciderant bellumque civile, ad regem reversus est. Vespasianus autem, posteaquam Ptolemaidem advenerat, Decapolitanorum primores in Justum Tiberiensem palam vociferabant, quod vicos eorum incenderit. Quamobrem Vespasianus eum regi in potestatem tradidit, ut poenas daret regni stipendiariis. At rex eum inscio Vespasiano in vincula conjecit, quemadmodum supra dictum est. Tum Sapphoritus, obviam progressi Vespasiano, eoque salutato, præsidium acceperunt duce Placido, cumque illis ascenderunt, me a tergo eos persequente, donec in Galilæam veniret Vespasianus. De quo adventu et cujusmodi erat, et quo modo circa vicum Tarichæam mecum acie primum conflixerunt, utque illinc in Jotapata se receperunt, quæque ipse gessi in ejus loci obsidione, et qui factum est ut ipse vivus captus vinculis astrictus fuero, et non multo post solutus, quæ item ipse in bello Judaico perfeci, quæque spectant ad Hierosolymorum obsidionem, in libris de bello Judaico non perfunctorie narraui. Mihi autem necessarium esse arbitror ut res a me in vita mea gestas, quas in libros

μή κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον ἀνέγραψα τῶν ἐν τῇ
βίῳ μου πεπραγμένων νῦν προσαναγράψαι.

οε'. Τῆς γάρ τῶν Ἰωταπάτων πολιορκίας λαβούσης
τέλος, γενόμενος παρὰ Ῥωμαίοις μετὰ πάσης ἐπιμε-
5 λείας ἐφυλασσόμεν, τὰ πολλὰ διὰ τιμῆς ἀγοντός με
Οὔεσπασιανοῦ. Καὶ δὴ κελεύσαντος αὐτοῦ ἡγαγόμεν
τινὰ παρθένον ἐκ τῶν αἰχμαλωτῶν τῶν κατὰ Καισάρ-
ρειαν ἀλουσῶν ἐγχώριον· οὐ παρέμεινε δ' αὕτη μοι
πολὺν χρόνον, ἀλλὰ λυθέντος καὶ μετὰ Οὔεσπασιανοῦ
10 πορευθέντος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀπηλλάγη. Γυ-
ναῖκα δ' ἑτέραν ἡγαγόμεν κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.
Κάκειθεν ἐπὶ τὴν Ἱερουσολύμων πολιορκίαν συμπεμ-
φθεὶς Τίτῳ πολλάκις ἀποθανεῖν ἐκινδύνευσα, τῶν τε
Ἰουδαίων διὰ σπουδῆς ἔχοντων ὑποχεῖρίον με λαβεῖν
15 τιμωρίας ἔνεκεν καὶ Ῥωμαίων, δσάκις νικηθεῖεν, πά-
σχειν τοῦτο κατ' ἐμὴν προδοσίαν δοκούντων, συνεχεῖς
καταβολῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος ἐγίνοντο, κολάζειν
με ὡς καὶ αὐτῶν προδότῃν ἀξιούντων. Τίτος δὲ Καί-
σαρ, τὰς τοῦ πολέμου τύχας οὐκ ἀγνοῶν, σιγῇ τὰς
20 ἐπ' ἐμὲ τῶν στρατιωτῶν ἐξέλευν ὁρμάς. Ἦδὴ δὲ κατὰ
κράτος τῆς τῶν Ἱερουσαλιμιτῶν πόλεως ἐχομένης,
Τίτος Καῖσαρ ἐπειθὲν με πολλάκις ἐκ τῆς κατασκαφῆς
τῆς πατρίδος πᾶν ὅ τι θέλωμι λαβεῖν· συγχωρεῖν γάρ
αὐτὸς ἔφασκεν. Ἐγὼ δὲ τῆς πατρίδος πεσοῦσης
25 μὴδὲν ἔχων τιμώτερον, ὃ τῶν ἐμαυτοῦ συμφορῶν εἰς
παραμυθίαν λαβὼν φυλάττοιμι, σωμάτων ἐλευθέρων,
τὴν αἴτησιν ἐποιούμην Τίτον, καὶ βιβλίων ἱερῶν ἔλαβον
χαρισαμένου Τίτου. Μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν
μετὰ πεντήκοντα φίλων αἰτησάμενος οὐκ ἀπέτυχον.
30 Καὶ εἰς τὸ ἱερὸν δὲ πορευθεὶς, Τίτου τὴν ἐξουσίαν
δόντος, ἔνθα πολὺ πλῆθος αἰχμαλώτων ἐγκέκλειστο
γυναικῶν τε καὶ τέκνων, ὅσους ἐπέγνων φίλων ἐμῶν
καὶ συνήθων ὑπάρχοντας ἔρυσάμην, περὶ ἑκατὸν καὶ
ἐνενήκοντα ὄντας τὸν ἀριθμὸν, καὶ οὐδὲ λύτρα καταθε-
35 μένους ἀπέλυσα, συγχωρήσας αὐτοὺς τῇ προτέρᾳ τύχῃ.
Πεμφθεὶς δὲ ὑπὸ Τίτου Καίσαρος σὺν Κερεαλίῳ καὶ
χιλίοις ἱππεῦσιν εἰς κόμην τινὰ Θεκῶν λεγομένην,
προκατανοήσων εἰ τόπος ἐπιτήδεός ἐστι χάρακα δέξασ-
θαι, ὡς ἐκείθεν ὑποστρέφων εἶδον πολλοὺς αἰχμαλώτους
40 ἀνεσταυρωμένους καὶ τρεῖς ἐγνώρισα συνήθεις μοι γε-
νομένους, ἡλθισα τὴν ψυχὴν, καὶ μετὰ δακρύων
προσελθὼν Τίτῳ εἶπον. Ὁ δ' εὐθὺς ἐκέλευσεν κα-
θαιρεθέντας αὐτοὺς θεραπείας ἐπιμελεστάτης τυχεῖν.
Καὶ οἱ μὲν δύο τελευτῶσι θεραπεύεμενοι, ὃ δὲ τρίτος
45 ἔζησεν.

ος'. Ἐπεὶ δὲ κατέπαυσε τὰς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ παρα-
χὰς Τίτος, εἰκάσας τοὺς ἀγροὺς οὓς εἶχον ἐν τοῖς Ἱε-
ρουσολύμοις ἀνονήτους ἰσομένους μοι, διὰ τὴν μέλλου-
σαν ἐκεῖ Ῥωμαίων φρουρὰν ἐγκαθίστασθαι, ἔδωκεν
50 ἑτέραν χώραν ἐν πεδίῳ· μέλλων τε ἀπαίρειν εἰς τὴν
Ῥώμην, σύμπλουν ἐδέξατό με πᾶσαν τιμὴν ἀπονέμειν.
Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ἤκομεν, πολλὰς ἔτυχον παρὰ
Οὔεσπασιανοῦ προνοίας· καὶ γὰρ καὶ κατάλυσιν ἔδωκεν
ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ πρὸ τῆς ἡγεμονίας αὐτῷ γενομένη,

de bello Judaico non retulerim, nunc quidem memo-
rem.

75. Jotapatorum igitur obsidione ad finem perducta,
quum jam essem in Romanorum potestate, summa cura
habebam, Vespasiano in plurimis honore me afficiente.
Ideo illius jussu uxorem ducebam virginem quandam, ex
illarum numero quæ Cæsareæ captæ erant, indigenam.
Verum apud me non diu manebat, sed quum solutus essem
et cum Vespasiano una profectus Alexandriam, discessit.
Uxorem autem alteram ducebam Alexandriæ. Illinc quoque
una cum Tito missus ad Hierosolymorum obsidionem, non
semel de vita periclitatus sum, et Judæis modis omnibus id
agentibus ut me in potestatem suam redigerent, quo me
supplicio afficerent; et Romanis, quoties cladem aliquam
acciperent, ac si ea ex mea proditione accidisset, continuo
imperatorem appellantibus, et me ad pœnam tanquam illo-
rum proditorem deposcentibus. At Titus Cæsar, non
ignarus belli vicissitudinum, militum in me impetum si-
lentio discutebat. Quumque in eo esset urbs Hierosolymo-
rum ut vi expugnaretur, subinde me hortabatur Titus
Cæsar ut ex patriæ excidio quicquid vellem ipse sumerem:
quippe hanc potestatem se mihi concedere dicebat. Ego vero
patria collapsa nihil prius habens et antiquius, quod in me-
arum calamitatum consolationem acceptum servarem, quam
corpora libera, Titum ea poscebam, simulque accepi libros
sacros, quos dono mihi dedit Titus. Quum autem non multo
post fratris etiam vitam eum rogassem et amicorum quin-
quaginta, res mihi ex animi sententia successit. Sed et,
facta mihi a Tito potestate, in templum ingressus, in quod
inclusa erat magna captivarum mulierum et puerorum
multitudo, quotquot inter eos amicorum meorum et fami-
liarium deprehendi, omnes, circiter centum et nonaginta
numero, liberavi, nulloque redemptionis pretio soluto di-
misi in pristinum fortunæ statum restitutos. Missus deinde
a Tito Cæsare cum Cerealio et mille equitibus in vicum
quendam cui nomen Thecoa, ad dispiciendum an locus
esset castris metandis idoneus, quom illinc revertens multos
viderem crucibus suffixos, et in his tres mihi quondam fa-
miliares agnoscerem, animo indolui, et quum Titī pedibus
lacrimans accidissem, rem ut erat ei referebam. Ille vero
mox jussit ipsis detractis adhibendam esse curationem
omni cum diligentia, et horum quidem duo dum curaren-
tur animam efflarunt, tertio vero longior vitæ usura reddita
est.

76. At Titus, postquam res in Judæa turbatas compo-
suerat, facta conjectura agros quos habebam circa Hieroso-
lyma mihi inutiles fore, propter milites Romanos illic ad
regionis custodiam relinquendos, alia mihi prædia donavit
in planitie: et Romam profecturus, me navigationis socium
assumpsit, magno in honore habitum. Ubi vero Romam
pervenimus, curæ non mediocri eram Vespasiano: nam
et hospitium mihi dedit iis in ædibus, quas antequam fieret

πολιτεία τε Ῥωμαίων ἐτίμησε καὶ σύνταξιν χρημάτων ἔδωκεν· καὶ τιμῶν διετέλει μέχρι τῆς ἐκ τοῦ βίου μεταστάσεως, οὐδὲν τῆς πρὸς ἐμὲ χρηστότητος ὑφελών· ὁ μοι διὰ τὸν φόβον ἤνεγκε κίνδυνον. Ἰουδαῖος γάρ τις, Ἰωνάθης τοῦνομα, στάσιν ἐξεγείρας ἐν Κυρήνῃ καὶ δισχίλους τῶν ἐγγυρίων συναναπέισας, ἐκείνοις μὲν αἷτιος ἀπωλείας ἐγένετο, αὐτὸς δὲ ὑπὸ τῆς χώρας ἡγεμονεύοντος δεθείς καὶ ἐπὶ τὸν αὐτοκράτορα πεμφθεὶς ἔφασκεν ἐμὲ αὐτῷ δπλα πεπομφέναι καὶ χρήματα.

10 Οὐ μὴν Οὐεσπασιανὸν ψευδόμενος ἔλαθεν, ἀλλὰ κατέγνω θάνατον αὐτοῦ, καὶ παραδοθεὶς ἀπέθανεν. Πολλάκις δὲ καὶ μετὰ ταῦτα τῶν βασκαίνοντων μοι τῆς εὐτυχίας κατηγορίας ἐπ' ἐμὲ συνθέντων, Θεοῦ προνοία πάσας διέφυγον. Ἐλαβον δὲ παρὰ Οὐεσπασιανοῦ δωρεὰν γῆν οὐκ ὀλίγην ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. Καθ' ὃν δὴ καιρὸν καὶ τὴν γυναῖκα, μὴ ἀρεσκόμενος αὐτῆς τοῖς ἡθεσιν, ἀπεπεμφάμην, τριῶν παίδων γενομένην μητέρα· ὧν οἱ μὲν δύο ἐτελεύτησαν, εἷς δὲ ὃν Ὑρκανὸν προσηγόρευσα περίεστιν. Μετὰ ταῦτα ἡγαγόμενην γυ-

20 ναῖκα κατωκηκυῖαν μὲν ἐν Κρήτῃ, τὸ δὲ γένος Ἰουδαίαν, γονέων εὐγενεστάτων καὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν ἐπιφανεστάτων, ἦθει πολλῶν γυναικῶν διαφέρουσαν, ὥς ἔμετὰ ταῦτα βίος αὐτῆς ἀπέδειξεν. Ἐκ ταύτης δὴ μοι γίνονται παῖδες δύο· πρεσβύτερος μὲν Ἰούστος, Σιμωνίδης δὲ μετ' ἐκείνου, ὁ καὶ Ἀγρίππας ἐπικληθεὶς. Ταῦτα μέντοι τὰ κατὰ τὸν οἶκον. Διέμεινε δὲ μοι ὅμοια καὶ τὰ παρὰ τῶν αὐτοκρατόρων. Οὐεσπασιανοῦ γὰρ τελευτήσαντος, Τίτος, τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενος, ὁμοίαν τῷ πατρὶ τὴν

30 τιμὴν μοι διεφύλαξε, πολλάκις τε κατηγορηθέντος οὐκ ἐπίστευσεν. Διαδεξάμενος δὲ τοῦτον Δομετιανὸς καὶ προσηύξησε τὰς εἰς ἐμὲ τιμὰς. Τούς τε γὰρ κατηγορήσαντάς μου Ἰουδαίους ἐκόλασε καὶ δούλον εὐνοῦχον, παιδαγωγὸν τοῦ παιδός μου, κατηγορήσαντα

35 κολασθῆναι προσέταξεν. Ἐμοί τε τῆς ἐν Ἰουδαίᾳ χώρας ἀτίλειαν ἔδωκεν, ἥπερ ἐστὶ μεγίστη τιμὴ τῷ λαβόντι. Καὶ πολλὰ δ' ἡ τοῦ Καίσαρος γυνὴ Δομετία διετέλεσεν εὐεργετοῦσά με. Ταῦτα μὲν τὰ πεπραγμένα μοι διὰ τοῦ βίου ἐστίν. Κρινέτωσαν δ' ἐξ

40 αὐτῶν τὸ ἥθος, ὅπως ἂν ἐβέλωσιν, ἑτεροί. Σοὶ δ' ἀποδεδωκώς, κράτιστε ἀνδρῶν Ἐπαφρόδιτε, τὴν πᾶσαν τῆς ἀρχαιολογίας ἀναγραφὴν, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνταῦθα καταπαύω τὸν λόγον.

Imperator habitaverat, et civis Romani jure colonestavit, et annuam mihi pensionem assignavit; meque honoribus cumulare non destitit, sua erga me liberalitate ne minimum quidem deminuta donec e vita migrarit: id quod ex invidia me in discrimen adduxit. Judæus enim quidam, Jonathas nomine, quum seditionem apud Cyrenen excitasset, et bis mille indigenis ut idem facerent persuasisset, istis quidem in causa erat exitii; ipse vero, a provinciae præside vinctus et ad Imperatorem missus, aiebat me arma et pecunias illi suppeditasse. Vespasianum tamen non latebat quod mentitus fuerit, capitisque eum condemnabat, adeo ut *carnifici* traditus perierit. Sæpe etiam postea accusationibus ab his, qui meæ inviderunt felicitati, in me institutis, Dei providentia ex omnibus evasi. A Vespasiano autem dono accepi latifundium in Judæa. Quo etiam tempore uxorem dimisi, quod ejus mores mihi non placerent, quum jam mater facta esset trium liberorum: quorum duo quidem diem suum obierunt, unus vero, quem Hyrcanum appellavi, adhuc superstes est. Paulo post aliam duxi uxorem, quæ in Creta habitarat, genere autem Judæa erat, parentibus nobilissimis nata et omnium in illa regione splendidissimis, quæ multas mulieres morum præstantia superabat, ut vita ejus quam deinceps mecum agebat indicio fuit. Ex ea duos suscepi filios, Justum natu grandiozem, et post eum Simonidem, qui et Agrippæ cognomen habet. Et hujusmodi quidem res nostræ domesticæ. Mansit autem mihi Imperatorum benevolentia perpetuo eadem. Nam defuncto Vespasiano, Titus, qui eum in imperio excepit, in eodem quo pater honore me habuit, quumque sæpius accusarer, non credidit. Domitianus autem, qui ei successit, honoribus etiam et dignitate me auxit. Nam et Judæos accusatores meos supplicio affecit, et servum eunuchum filii mei pædagogum, qui accusationem in me instituerat, puniri jussit. Quin mihi, quod attinet ad agros in Judææ provincia, tributorum immunitatem dedit, id quod ei qui acceperit honorificentissimum censetur. Ad hæc Cæsaris uxor Domitia mihi benefacere nunquam destitit. Et hæc quidem sunt quæ per omnem vitam a me gesta sunt. Ex illis vero de moribus meis judicent alii, prout cuicunque libuerit. Quum autem tui in usum, præstantissime virorum Epaphrodite, antiquitates omnes perscripserim, in præsentia hic narrationem claudio.